

ВИДЕНИЯ ОТ НЕБЕТО

Уенди Алек

ПРЕДГОВОР

Не бях сигурен какво да очаквам, когато започнах да чета „Видения от небето: посещения в покоите на моя Отец“ на Уенди Алек. Знаех за ужасните ѝ трудности във връзка с рядкото ѝ заболяване и възстановяването ѝ, но нищо не ме подготви за дълбоките ѝ чувства на изоставяне от Бог и пътуването ѝ през тези битки на живот и смърт. От първите страници на въведението ѝ, оживели чрез най-ярките и преживени от първа ръка описания, тя споделя най-интимните си моменти с Бога, в които на нея в крайна сметка и е било позволено да види тронната зала, поляната и покоите на Отец. Това, което тя разкрива на всяко място, ще промени завинаги представата ви за Божието царство; а описанията ѝ на небето, от които затаявате дъх, ще ви накарат да закопнеете за вашия вечен дом.

На нея са ѝ били дадени два подаръка за рождения ѝ ден от Господа: единият е голяма аквамаринена кутия, завързана с красива бледо розова панделка, и диаманти, искрящи от средата на панделката, чието значение не може да се опише с думи. Вторият подарък е химикалка фонтан, в която текат кръв и огън, със следните инструкции: „Кажете на Моите деца колко жадувам за тях, колко копнея за тяхното общение и че никога, никога няма да ги изоставя.“

Кръвта и огъня от тази химикалка бликат от всяка страница на тази невероятна книга. „Видения от небето: посещения в покоите на моя Отец“ звучи като алегоричната драма шедьовър на К.С. Луис и е заредена със сила чрез думи, носещи откровение, предупреждение и насърчение, които текат направо от Божието сърце към Уенди и всички Негови деца, където и да са те!

В този предговор няма достатъчно място, за да опиша всичките си любими пасажи – шотландското момиче, обезсърчения пастор, мисионерите, които се трудили години наред в Китай, евангелизаторът, който е атакуван от врага по неизговорими начини. Вместо това, нека ви кажа, че тази книга дълбоко променя живота, отваря очите по удивителен начин и е дълбоко трогателна. Тя е родена с много сълзи и ще ви накара да се разплаквате отново и отново.

Ако се сблъсквате с обезкуражение, трудности, разочарование, нещастия, физическо заболяване, жалеене, загуба, разбито сърце, чувство на изоставеност от самия Бог, тази книга ще ви привдигне, ще ви вдъхне надежда и ще съгради вярата ви по най-невероятния начин!

Пастор Бени Хин – Основател на „Бени Хин Министрис“

ПРЕДГОВОР

Четенето на „Видения от небето: посещения в покоите на моя Отец“ беше едновременно чудесно и предизвикателно преживяване. Чудесно, защото то ни приканя да преживеем внушителните срещи на авторката с Бога. Предизвикателно, защото разглежда множество трудни теми. Уенди Алек постига и двете цели с изящество и красота.

На тези страници се съдържа може би най-важното откровение, което човек може да получи – естеството на нашия небесен Баща. Това всъщност е и главното откровение, което Исус дойде да ни даде, както съвсем ясно ни показва Евангелието от Йоан. С тази ценност на ум Уенди блестящо ни разкрива сърцето на Отец, въвеждайки ни в личното си ходене с Него, отразено отчасти в нейните разговори от характера Баща-дъщеря.

Благодарен съм, че идеята, че Бог е нашият добър и чудесен Баща заема видно място през последните няколко години. Броят на книгите на тази тема непрекъснато се увеличава. И с право. Те разглеждат една дълбока нужда, която съществува в живота на повечето от нас. За жалост, тази представа често си остава просто едно поучение или предмет за дискусия. Много рядко тя се възприема като преживяване, от което хората могат да черпят до края на живота си. За съжаление, тя често остава просто една доктрина или идея, която дава интелектуална утеха в справянето ни с делата от ежедневието ни живот.

Това, което Уенди Алек ни предлага тук, е нещо различно. Тези думи не са просто някаква идея, взета от книга. Нито са високопарни твърдения, казани, за да ни поласкаят или да ни дадат лъжливи надежди. Съвсем не. Материалът, представен в тази книга, е добит в *мрачната нощ на душата*. Тези прозрения са дошли направо от Тронната Зала до тази скъпоценна дъщеря на Бога. По-голямата част от това, което ще прочетете, е в действителност разговор между Баща и дъщеря. Той е винаги искрен, понякога болезнен, и вечно триумфиращ. Толкова се радвам, че Отец й е позволил да сподели това с нас, тъй като то е лично и непокосовено, но пълно с обещание.

Чудесата са една изключително важна част от евангелието и, следователно, трябва да бъдат жизненоважна част и от живота на вярващия. За чудото, обаче, за което се говори в тази книга, рядко се поучава и още по-рядко се разбира. Това е чудо, което е дошло с помощта на процес. Ако сме честни, повечето от нас бихме признали, че любимото ни чудо е мигновеното чудо. То е, когато туморът изчезва пред очите ни или глухите уши изведнъж прочуват, или пък чудото на снабдяване идва почти като манна на земята. Това са нещата, на които се радвам все повече и повече през последните години. Но чудесата, свързани с някакъв процес, също са свръхестествени дарове от Бога. Трагичното е, че много вярващи губят собственото си чудо заради незнание по тази тема. „Видения от небето“ ще бъде използвана, за да посрещне тази нужда по един много силен начин.

Този прозрачен поглед в живота на Уенди Алек е поглед към един процес, нейният процес до чудото, което е спасило живота ѝ. Убеден съм, че разбирането на този процес чрез свидетелството на Уенди ще спаси живота на безброй хора.

Уенди Алек застава като стража на стената. Тя пише съвсем честно за битките и болките в ходенето ѝ през това страдание до нейното чудо. Но, колкото и силна да е историята на Уенди, тази книга също толкова силно възвестява онова, което предстои. Тя се изправя високо, заявявайки това, което предстои да се случи в Църквата, а оттам и в света. Навлизаме в най-вълнуващия период, който някой от нас някога е преживявал. Вярвам, че Уенди съвсем точно разкрива характера на дните, които непосредствено предстоят. „Видения от небето“ съдържа важно пророческо изявление за това, къде ни води Бог. Вълнувам се от това, че тази книга сега е на разположение на Божиите хора!

Бил Джонсън – Главен водач на църква „Бетел Чърч“, Рединг, Калифорния

Автор на „Когато небето нахлуе на земята“ и „Гостоприемник на присъствието“.

Велика е Твоята вяност,

О, Боже, Татко мой,

В Теб няма сянка от изменение;

Ти не се променяш,

Твоите милости, те не отпадат;

Както си бил

Завинаги и ще бъдеш.

Велика е Твоята вяност!

Велика е Твоята вяност!

Сутрин след сутрин

Нови милости виждам;

Всичко, от което се нуждаех

Твоята ръка снабди,

Велика е Твоята вяност,

Господи, към мен!

Прошка за греха и траен мир.

Твоето скъпоценно присъствие насърчава и води;
Сила за днес и светла надежда за утре,
Всичките благословения са мои, и още десет хиляди отгоре.

Томас Чисхолм (1866г.-1960г.) © Hope Publishing Co.

Както баща обича и жали децата си, Така Господ обича и милее за онези, които Му се боят [със страхопочитание, поклонение и възхищение]. Защото Той познава нашия строеж, Той [горещо] помни и отбелязва [на сърцето Си], че ние сме пръст.

(Псалми 103:13-14)

ВЪВЕДЕНИЕ

ЗА ОНЕЗИ, КОИТО МИНАВАТ ПРЕЗ ДОЛИНАТА НА СЯНКАТА

Скъпи приятелю,

Докато пишех това въведение, почувствах Святият Дух да казва: „Както *тази* книга е била изкована през сълзи... така има много Мои синове и дъщери, чийто изминал сезон е бил изкован със сълзи, в душевна агония и устояване. Но както избавих Моя народ, Израел, от фараона и от Египет, така сега ще избавя Моите хора от пустинята и от период на трудности към един ‘чисто нов ден’.“

Възлюбени, ако това си ти – ако наскоро си минал през период на големи трудности и изпитания и си се оказал в лице с отвесна скала, сблъсквайки се с чело с някои от най-яростните беди и изпити в живота си, от цяло сърце вярвам, че не случайно четеш тези страници, а че сам Отец те обича толкова силно, че е направил всичко по силите Си, за да постави тази книга в ръцете ти.

Може би ти или хората, които обичаш, сте преживели опустошителна мъка...

Загуба на любим човек, която си смятал, че е преждевременна.

Може би си преживял хронична болест...

Загуба на любимо дете или бебе в ръце...

Може би си преживял изоставяне от съпруг или съпруга, което е разбило сърцето ти...

Загуба на семейно жилище или бизнес...

Смазваща финансова загуба...

И въпреки това си обичал Отец, Господ Исус и Святия Му Дух със цялото си сърце и душа.

Служил си Му през изминалите години, като си давал най-доброто от себе си.

И така, тайно, сърцето ти е било съкрушено от объркване и изоставяне.

Не само от агониите на тези изпитания.

А защото самото Небе е изглеждало безмълвно.

Толкова безмълвно.

И така, в среднощния час, когато сте само ти и Бог, възглавницата ти се е пропивала със сълзите на отчаяние от неотговорените въпроси... и от изоставеното ти сърце.

В най-тежките периоди на трудности сатана се опитва да отпечата собствения си характер върху безукорния, безгрешен характер на нашия Отец.

И в страшната жега на нашата битка това понякога се проявява в неговите обвинения към нашата душа, за да обвини собствения ни всезнаещ Отец в ума и сърцето ни.

О, безкрайно възлюбени, искрено се надявам, че в тези страници ще намериш отдих, покой и надежда.

Като знаеш, че Великото Пресяване вече приключи.

Като знаеш, че независимо дали си бил в период на пресяване или усилено воюване, или период, когато си бил хванат неподготвен и моментната ти уязвимост и неизлекувани рани са били приемна територия за врага.

Че ще намериш такива нежни отговори от нашия невероятен Баща – Отец на *всяко* състрадание и милост.

Че чрез виденията от Тронната Зала на тези страници ще се сдобиеш с нова сила, за да се надигнеш отново за един нов ден.

Един нов сезон.

И че *Неговата* Слава и *Неговата* Сила, и *Неговото* Царство – благоволенieto и необятната любов, милости и състрадание на самия Отец, ще обгърнат твоето физическо тяло, ума и душата ти като с мантия.

Защото това е ТОЙ.

Верният.

Най-милият и най-нежният от всички.

Самият Галаадски Балсам, който протяга ръце към теб днес.

Нежно умолявайки те да излезеш от изоставянето.

И те приканва...

Ела...

Благословен да бъде Бог и Отец на нашия Господ Исус Христос, Отец на милостите [съчувствието и състраданието] и Бог [Който е източникът] на всяка утеха [утешение и насърчение].

(2 Коринтяни 1:3)

ПЪРВИ ТОМ

ДОЛИНАТА НА СЯНКАТА

Как можех да се чувствам отново в безопасност?

Най-накрая това беше приключило.

Деветдесет процента от агонията и физическото страдание през последните двадесет и четири месеца беше вече зад гърба ми.

Изцелението ми най-накрая се беше изявило.

Но натрупаната физическа и душевна травма от „битката“ беше оставила своите белези.

След месеци преживяване на нещо, което мога да опиша единствено с думите „пълна изоставеност“ от величествения Бог, Когото бях познавала почти през целия си християнски живот като моя най-прекрасен и състрадателен Небесен Баща.

Отец на Светлините.

Великият Отец на милостите.

Бог на голямата доброта и състрадание.

Сега стоях дълбоко разтърсена... но все пак стоях.

На самия ръб, почти на крачка от изпепеляващата огнена пустиня.

Но аз буквално бях разтърсена до самата сърцевина на съществуването ми.

Ако на намерех отговорите, беше много вероятно никога повече да не се почувствам напълно в безопасност.

Пред мен лежах само два варианта.

Да изживея остатъка от живота си във вихъра на травмата и неотговорените въпроси или да пристъпя от изпепеляващата пустиня в Тронната Зала ...

ПОСЕЩЕНИЕ В ПОКОИТЕ НА МОЯ ОТЕЦ

Беше рожденият ми ден.

Всъщност беше петдесет и третият ми рожден ден.

Бях в Ерусалим, Израел, и снимахме за телевизията.

Сега – две години по-късно – физическото ми тяло вече беше в процес на възстановяване и исках да прекарам рождения си ден с моя Небесен Баща.

Имахме дълъг ден със снимките в нашето ТВ студио и трябва да е било около два часа сутринта, времето, когато често съм с „Татко“.

Напоследък посещенията ми при „Татко“ бяха ставали на три различни места.

Озовавах се в Тронната Зала, на една обширна поляна или в стая, която изглеждаше като от покоите на Отец, приличаща на лична библиотека.

Винаги, когато посещавам *тази* стая, аз я наричам „покоите на Моя Баща“.

Озовавам се седнала в скута Му и сякаш се гуша в гърдите Му.

Пред нас има огромно бюро; понякога то изглежда като някакъв олтар.

Много пъти, когато съм там, на масата пред нас има огромна отворена книга, която, както Той ми обясни, е моята лична Книга на Живота, и от която Той ми разяснява много неща.

Никога не виждам по-нататък останалата част от Покоите.

При едно от посещенията аз бях откъснала няколко китки цветя за моя прекрасен Небесен Баща, и една китка рози, която Му бях подала, мигновено се озова вградена в стената, която се намираще отляво на тази стая – беше невероятно – това бяха живи, дишащи цветя, които украсяваха Неговата стена – като цветен флорален тапет. Изящен и красив.

Второто място, на което съм се озовавала често напоследък, е ПОЛЯНАТА

Това е една обширна, ярко зелена поляна, изпълнена с най-невероятната съвкупност от цветя.

Далече отляво, много надалече, е личната градина на земния ми баща. Земният ми баща често рисува, използвайки триножник. Понякога свири на цигулка.

Далече отдясно ми е личната градина с рози на моя Небесен Баща.

О, колко е невероятна!

Той ходи из небесната Си градина, както е ходел преди с Адам и Ева и ме наблюдава, докато си играя на поляната.

Но днес, на моя рожден ден, се озовах в „Покоите на моя Баща“.

В духа си усещах огромно вълнение, когато Го посетих тази вечер.

Понякога, когато Го посещавам там, напомням на малко четири-пет годишно момиченце, но днес се чувствах на около деветнадесет, така ми се струваше – принцеса, която навършва пълнолетие.

„Татко, Татко! Днес е рожденият ми ден!“ – сгуших се в Него.

Бях въодушевена – защото някак си знаех, че моят Баща има подарък за мен.

И бях права. Там, на масата пред нас, имаше голяма кутия, красиво обвита с най-светлия аквамарин, любимият ми цвят в целия свят, а около нея имаше красива, бледо розова панделка. Диаманти блещукаха от средата на панделката.

„Развий го“. Можех буквално да чуя онова прекрасно „трепкане“ в гласа Му.

Плъзнах се от скута Му.

Изведнъж се озовах в далечния край на покоите Му, ходеща към Него – ходеща през плътното, наситено присъствие на Неговата слава.

Пропита с Неговото присъствие.

Едва бях в състояние да ходя към Него заради плътната тежест на Славата, която се излъчваше от Него.

Местейки единият крак пред другия, ходех към Неговата маса.

Внимателно развързах розовата панделка и магнах опаковката.

Вдигнах капака и агнах.

Вътре в кутията, в красива хартия от светло синкавозелен цвят, лежеше най-изящната диадема.

Тя беше сребърна, с диаманти и светли аквамаринени камъни.

Вдигнах я с две ръце и внимателно я плъзнах на главата си, но нещо сякаш препречваше пътя.

Меко прекарах пръсти по малки фрагменти стъкло, които се подаваха от главата ми.

Зяпнах от учудване, поглеждайки отново към моя Отец.

Не ги бях забелязала преди и все пак, веднага разбрах какво представляваха стъклените фрагменти.

„Това са травма, Татко, нали?“

Отец нежно се усмихна и кимна.

„Досега, възлюбена, те бяха толкова дълбоко вгнездени в душата ти, че не се виждаха отвън. Но сега умът ти се изцелява от дългия сезон на болест и травма и те се показват.“

Аз кимнах. Знаех, че това действително беше истината.

Погледнах отново в кутията и бавно вдигнах втория слой хартия.

Ахнах. Там лежеше бледо синя рокля точно в най-любимия ми нюанс на „яйцата на Робин“.

Вдигнах я и мигновено се оказах облечена в нея.

Беше безкрайно красива.

„Благодаря Ти, Татко! Благодаря Ти – прекрасна е!“

После погледнах и видях, че над сърцето ми имаше огромно стичащо се петно кръв.

Погледнах нагоре ужасена към Небесния ми Баща.

„Това е раната от изоставянето“ – каза Той меко.

„Когато беше болна, ти преживя дълбоки рани на изоставяне. Не разбираше защо би могло да ти се случи такова нещо. И затова се чувстваше незащитена.“

Отец затвори очи, като в огромна душевна агония.

„Мислеше си, че Съм се провалил в това да те защитя.“

Стоях мълчаливо пред Него.

Защото знаех, че всичко това беше истина. Въпреки че духът ми винаги знаеше друго, сърцето ми беше толкова силно нападано от врага, че наистина аз чувствах, през време на най-тежкото си и най-ужасно физическо страдание, че моят Небесен Баща ме е изоставил.

„Но сега вече разбираш по-добре.“

„Да“ – прошепнах аз.

„Дете Мое, възлюбено дете на Моето сърце.“

„Аз те наблюдавах. Плачех за теб. Беше Ми мъчно за теб. Но все пак знаех, че накрая щеше да се върнеш. В най-силното ти страдание, макар че ти не го съзнаваше, Аз никога не те оставих и бях до теб.“

Отец вдигна най-изящно изработената стъклена кутия, изпълнена до ръба с някаква течност.

„Това са *твоите* сълзи, които проля по време на твоя период на усилено изпитание.“

Той вдигна друга, *много* по-голяма кутия.

„А това са сълзите, които Аз пролях. За теб.“

И Отец вдигна кутията със Своите сълзи и ги изля върху кръвта, стичаща се от сърцето ми.

На мига кръвта спря да тече и огромна утеха обля сърцето ми.

„Аз *никога* няма да те изоставя. Има още много, много неща, които все още имам да споделя с теб, относно голямото пресяване на светиите. Но сърцето ти още не е готово.“

Той нежно ми се усмихна.

„Има още един подарък.“

Погледнах в кутията. Имаше още една хартия. Бавно я повдигнах.

„О!“

Това беше подаръкът на подаръците.

Беше химикалка. Приличаше на химикалка-фонтан.

Внимателно я вдигнах, направих няколко крачки и я подадох на Отец.

Исках Той да ми я пази.

„Гледай.“ Отец я взе, отвори я и започна да пише.

В същия миг кръв и огън започнаха да текат от химикалката.

„Това е твоята химикалка, възлюбена.“

„Когато пишеш, ще пишеш чрез пролятата кръв на Моя Син и чрез огъня на Святия Дух. Без нея твоите думи не съдържат сила да променят живота на хора. С нея, възлюбено дете, голямо влагане на Моята любов, голямо изцеление ще протича от страниците, които пишеш, в сърцата и умовете на тези, които четат.“

Той я постави нежно на масата Си.

„Ще я пазя за теб тук. Никога недей да пишеш, без първо да дойдеш тук и да вземеш химикалката от Мен.“

Погледнах с копнеж към Него.

„Така ще направя Татко. Татко, толкова си прекрасен“ – прошепнах.

„Ти си толкова прекрасна, любимо Мое дете.“

И отново, като малко дете, скочих в скута на Отец и се сгуших в гърдите Му.

„Кажете на децата Ми“ – гласът на Отец беше пълен с нежност – „кажете на Моите синове и дъщери колко жадувам за тях; колко копнея за тяхното общение. Че Аз никога, никога няма да ги изоставя.“

Аз се прозях. Вече бях изморена.

„Разбира се, ще им кажа, Татко.“

И заспах в прекрасните вечни ръце на Отец.

МОЯТА ИСТОРИЯ – РАЗТЪРСЕНА ДО ОСНОВИ

Нека започна от начало.

Възлюбени приятелю, ако четеш тези думи и наскоро си бил или все още си в огнено изпитание и трудности, вярвам, че Господ ме помоли да споделя съвсем искрено моята история, така че, ако се сблъскаш с огромни препятствия, моментни неприятности, не само физическо заболяване, а скръб, загуба или разбиване на сърцето ти, загуба на брака ти, загуба на бизнес, на дома ти или на много мечти – знай, че занапред за теб има *истинска надежда*.

През април 2010г. аз и Рори бяхме приковани в Ню Йорк по време на изригването на вулкана в Исландия, на път за Израел, и аз се бях събудила в хотела със странни вирусоподобни симптоми.

Пристигнахме в Израел няколко дни по-късно и въпреки че тъкмо бяхме минали през едно от най-тежките финансови предизвикателства на живота ни, в служението ни, аз се намирах на едно от най-чудесните места, на които някога съм била духовно.

Всъщност, спомням си как прекарах известно време при олтара на нашето телевизионно студио в Ерусалим, сама, усещайки едно от най-силните помазания на Отец, които някога бях чувствала.

Същата седмица бях видяла облака на славата да се проявява *видимо* като пътен бял дим, който изпълваше студиото в края на една от нашите телевизионни програми.

И все пак, въпреки че аз бях устоявала твърдо на физическите симптоми, покланяйки се на Бога, стоейки върху Словото за изцеление и в единство с моя Небесен Баща, не бях получила физически пробив.

Това, което сега ще споделя, цели да даде по-голямо разбиране за невероятните врати, които се отваряха във висшия ни призив да влияем върху планината на светската медия (Има 7 планини на влияние в културата. Тези седем планини са бизнес, правителство, медии, изкуства и развлечения, образование, семейството

и религията.) (б. прев.) и жестоката мисия, която беше отприщана от царството на тъмнината, за да ни спре в нашия път.

Аз и Рори бяхме носили в сърцето си видение да продуцираме първокласни холивудски филми, които да се прехвърлят в светските, в продължение на повече от двадесет години.

Дотогава, преди да пуснем първата си християнска телевизионна мрежа в Обединеното кралство и Европа, GOD TV, се бяхме занимавали с рекламиране и продуциране на светски телевизионни реклами.

Бяхме получили многобройни пророчески слова за наш апостолски пробив в Холивуд. Преди още да срещна или да се запозная с нашия приятел Шон Болц, той буквално беше пресрещнат в пътя си от Исус, докато се разхождал по холивудския булевард „Алея на славата“. Исус му заръчал да влезе в един магазин и да ми купи един туристически ключодържател с фотоапарати и знака на „Холивуд“ и да ми ги изпрати с бележка, че нашият филмов и книжен проект „Хроники на братята“ щял апостолски да пробие през портите на Холивуд.

Скъпите ни приятели Ким Клемент и Синди Джейкъбс били виждали апостолския призив да заснемаме, в живота ни, в продължение на години и дори пророкът Боб Джоунс постоянно виждаше две области на главен мандат върху живота ни – Израел и Холивуд.

Да споделя, че GOD TV е нашият пръв плод, но сърцето ни винаги е горяло със страстта на Отец да повлияем на много милиони души от това поколение, които никога не са стъпвали в църква, чрез книгата и поредицата „Хроники на братята“ за последните времена.

Близо месец преди това, продуцентите на DVD изданието на ТВ поредица на „Уорнър Брадърс“ – „Свърхестествено“, се бяха свързали с мен, за да заснемат едно интервю във връзка с първата книга от поредицата „Падането на Луцифер (разказа на Отец)“, която направих, винаги въодушевена от медийното евангелизиране.

Няколко седмици по-късно лондонският ми агент във връзка с книгата ни събщи новината, че висшият бивш филмов изпълнителен директор на „Ню Лайн“, който е завеждал отдела им в Европа в продължение на осемнадесет години в Лондон, току-що е прочел първата книга от поредицата ми „Хроники на братята“ – „Падането на Луцифер“, много я е харесал и е помолил за среща.

И така, при завръщането ни в Лондон, след телевизионната ни работа в Израел, се срещнахме с този продуцент на закуска в Клариджис.

Срещата мина чудесно и си тръгнахме, договаряйки се, че Айлин Мейзъл, продуцентката, щеше да прочете следващите две книги от поредицата „Хроники на братята“ – „Месия“ и „Сина на погибелта“ и ако ѝ харесат колкото и първата книга, ще проведем втора среща.

От там нещата се развиха бързо и на втората ни среща Айлин – (бившата продуцентка на „Голдън Компас“) каза колко много е харесала книгите.

Беше убедена, че светът отчаяно се нуждае от това послание и че поредицата от книги „Хроники на братята“ *трябва* да се превърне в първокласен касов филм.

Попита дали може да изпрати книгите на нейния партньор в Лос Анджелис.

Ние отговорихме: „Разбира се“.

Оказа се, че нейният бизнес партньор бил не друг, а Марк Ордески, изпълнителният продуцент на „Властелинът на пръстените“.

Нещата се развиха бързо.

Два месеца по-късно бяха подписани първоначалните договори между нашата светска продуцентска компания в развлекателната индустрия, „Уорбойс Ентертейнмънт“, и Марк и Айлин.

Само да добавя, че по онова време ние живеехме в Канзас и Бог беше дал на нашия скъп приятел Майк Бикъл голяма страст към „Уорбойс“ и видението ни да видим „Хрониките“ разработени на филм.

Айлин беше истински разпалена по темата на „Хрониките“. Тя ни посети у дома ни в Канзас за една седмица за една мега среща относно сюжета за филма по „Хрониките“.

Беше много вълнуващо. Видението, което аз и Рори бяхме носили в сърцето си повече от двадесет години – да повлияем на милиарди души чрез светски филм и апостолски да превземем планината на развлекателната индустрия, беше започнало.

Дяволът мразеше това медийно призвание. И беше побеснял.

Доколко побеснял, скоро щях да разбера.

Айлин и аз прекарахме дни наред в разисквания върху четвъртия проект на сценария на „Падането на Луцифер“, подготвяйки го за големия екран. Същата неделя вечер Марк Ордески летеше от Лос Анджелис при нас в Канзас и всички вечеряхме при Джак Стакс в Канзас Сити.

Видението за евангелизиране чрез първокласни медийни проекти на хората, които не ходеха на църква, с превъзходно качество за Господа, беше на път.

Все още не е чувствах добре, но продължавах да изповядвам и да стоя на Словото, уповавайки на Бога за пълно изцеление.

Марк Ордески и аз вече си бяхме разменили няколко имейла с различни портфолиа за евентуални подходящи за концепцията актьори и хора на изкуството за работния процес по филма.

Марк и Айлин бяха избрали други, които да получат черновата на сценария. Всички много го харесаха. Следващата стъпка за мен беше да го редактирам и

да го сведа във полу-финален писмен вариант до бюджет от 150 милиона долара.

Започнах редакцията си по сценария, без да зная, че целият ми свят щеше да се срути.

Точно една седмица по-късно бях приета в болница с най-силното гадене, което и най-силните лекарства против гадене не можеха да преустановят.

Нищо не можеше да спре силното физическо страдание.

Изследвания. Изследвания. И още изследвания. После още изследвания. И още.

Междувременно нашите скъпи приятели Майк и Даян Бикъл в ИНОР състрадателно се молеха за мен. За което съм вечно благодарна.

И още изследвания.

Междувременно се молах с чудесни молитвени ходатаи в Канзас да се пресекат всички наследствени връзки; молихме се с всяка възможна молитва, която човек може да си представи.

Гледахме да се уверим, че ходя в светлината. В толкова простителност, доколкото знаех как.

Тогава специалистите казаха тържествуващо: „Хванахме ‘изедника’!“

Бях изключително щастлива. И облекчена.

Сега вече щях да се оправя.

Само ако знаех.

„Изедникът“ беше едно рядко състояние, известно под името гастропареза.

Смятаха, че моето е вирусно. Че вирус беше увредил блуждаещия нерв, което беше довело до забавяне на двигателните способности, което от своя страна пък беше причинило силното гадене и почти пълната неспособност да се храня.

Имах толкова големи надежди.

Сега вече тези ужасни симптоми можеха да бъдат лекувани и аз можех да се върна на работа в GOD TV, да довърша четвъртата книга от поредицата „Хроники на братята“ – „Бледият кон“ – и да продължа с работата по филма.

За жалост гастропарезата беше рядко срещано състояние и медицинските познания за начините му на лечение все още бяха предимно на експериментален етап.

Първите лекарства ми подействаха доста добре, но след три седмици се наложи да ги спра заради страничните им действия.

Вторият и третият курс на медикаментозно лечение бяха неуспешни.

И с това вариантите се изчерпаха.

Бях болна от сутрин до вечер.

Рождество през онази година прекарах в оплакване и сълзи, докато бедното ми семейство се опитваше да се наслаждава на Рождествената вечеря. Въпреки че стоях на Словото, слушах Кенет Хегин и всеки учител на Словото, до който можех да се добера, симптомите ми се влошаваха.

Не можех да се храня. Спаднах от американския шести размер до втори.

Нямаше отдих. Заспивах в страдание. И се събуждах трепереща в 4:30 сутрин за поредния ден на неистови физически мъки.

Най-накрая, все още с пълна вяра, че Бог има отговорите, двамата с Рори отлетяхме за Филадельфия за една от съвсем малкото клиники за гастропареза в САЩ, вярвайки, че ще намеря някакво разковниче. Някакъв отговор.

До момента, в който се видях със специалиста, едва можех да се храня, измъчвана от изтощително гадене и вече бях отслабнала с близо 11 кг.

Сърцето ми примираше от въпросите, които той ми задаваше.

Всичко беше все още на експериментален етап. Бях имала толкова голяма вяра, че ще бъда изцелена.

Просто недоумявах защо не се подобрявам.

И защо нямаше медицинско лечение, което да облекчи тежките ми симптоми.

Изглежда разполагаха само с два вида лечения, които евентуално биха могли да спрат крайното гадене и неспособността ми да се храня.

Първото беше да ми направят ботокс на стомаха.

Вторият вариант, който по онова време беше на съвсем експериментален етап, беше да ми имплантират гастритен пейсмейкър в стомаха.

Специалистът веднага запази час за ботоксова процедура на стомаха ми през следващата седмица.

С Рори се молихме за това и в крайна сметка взехме решение да правим ботокс на стомаха ми.

За да съкратя двугодишната история, чрез многобройни божествено наредени обстоятелства, пристигнах в един християнски натуропатичен център в Германия.

Смятах да остана там три седмици. Само че аз, Рори и семейството ни останахме повече от шест месеца.

Дълбоко съм признателна на Уейн и Ирене, които ръководят този център за възстановяване. Удивителното беше, че Карина, чудесната медицинска сестра там, разбираше от гастропареза – собственият ѝ съпруг беше страдал от това. С

думи не мога да опиша благодарността си за всичко, което те направиха за мен през това време на изпитание – но за всички ни това не бе лесно.

В продължение на шест месеца приемах билкови отвари и вливания почти всеки ден. Бях свикнала с изследванията, иглите и тегленото на кръв – обикновено съм доста твърда, но тъй като всичко беше чисто натуропатично, трябваше да изтърпявам изключително тежки симптоми и то за доста продължителен период от време.

Както всеки, който е в средата на хронично заболяване ще разбере, да бъдеш непрекъснато болен всеки ден и да не знаеш кога ще свърши това – и всъщност дали изобщо ще свърши някога – освен на вяра, според мен е едно от най-тежките неща, с които човек може да се сблъска в живота.

През това време „Дейли Мейл“ в Англия публикува на цяла страница статия за една тинейджърка, която била диагностицирана със съвсем същото състояние като моето и която била на ръба на самоубийството заради постоянното физическо страдание. Тя беше кожа и кости.

Лондонските специалисти тъкмо ѝ били имплантирали един от най-първите гастритни пейсмейкъри и тя била в състояние отново да се храни. Чувствала се, сякаш животът ѝ буквално бил спасен. Но всичко беше още експериментално.

Започнах да получавам пристъпи на тревожност от обикновената травма на това да си постоянно болен.

През следващата година онова, за което нашите ТВ зрители нямаха никаква представа, е, че аз, Рори и семейството ни живеехме с два куфара в стаите на клиники или мотели в Германия, Флорида и Рединг, Калифорния.

Децата ми, които бяха объркани и някак гневни, се озоваха в състояние на неопределеност, както и Рори.

Кучетата ни и котката живяха в кучешки и котешки колиби през цялата година.

Домът ни в Канзас беше пуст в течение на цяла година.

Не можех да се справям редовно с ежедневните си функции.

Не можех да се грижа за семейството си.

Не можех да ръководя продуцентските и творчески екипи на GOD TV, да не говорим за излъчването в ефир.

Не можех дори да *чета* книга – камо ли да пиша книга.

Служението ми в GOD TV приключи.

Служението ми с писане приключи.

А филмът очевидно изведнъж спря.

Това, че бях изгубила живота си, не беше само „чувство“.

На практика, действително бях изгубила целия си живот.

Буквално всичко, не само че беше на олтара: нямаше го.

Бях напълно хваната в капана на това омаломощаващо хронично заболяване.

Накрая стигнах до фаза, в която не можех да посрещна още един нов ден на физически страдания, още един ден на двадесет и четири часова гадене. Бях в капан.

Исках всичко това да свърши.

ИЗОСТАВЯНЕ

Истината беше, че се чувствах напълно изоставена от Бога, Който винаги е бил всичко за мен.

Предпочитам да бъда на небето, отколкото да се справям с това непоносимо физическо страдание.

Сега вече разбрах защо сатана беше казал на Бога в книгата Йов: „Кожа за кожа.“

Виждаш ли, има причина сатана по същество да каже: „Докосни го кожа за кожа.“

Възлюбени, ако четеш това и си хронично болен, или имаш член от семейството или приятел, чието физическо тяло е било разкъсвано от страдание и не може да функционира нормално или изобщо не може да функционира, моля те, разбери, че това е повлияло пряко върху техния ум и душа.

Съвсем различно е да минеш през операция, където има ясна цел и знаеш, че след операцията тялото ти най-вероятно ще бъде възстановено.

Може да е необходимо време, докато се доизлекува, но ще бъдеш по пътя към свободата.

Това, за което говоря тук, е абсолютната милост и състрадание на Отец към тези, които се чувстват приковани физически в един неспирен цикъл на физическо страдание, от което не могат да видят никакъв изходен път.

Има само две възможности.

Да бъдеш изцелен или да останеш в капана на хронична болест.

Когато Йов беше изпитван във физическото си състояние от дявола, главната стратегия на врага беше да смущава духа му и да се опитва да съкруши ума му; да постави под въпрос Божията вярност и Неговия характер.

Имаше две неща, които за мен изостряха травмата ми.

Едното беше, че през първите девет месеца поех само натуропатичния курс, който не облекчаваше тежестта на нито един от симптомите.

Второто беше огромният натиск от страна на хората, които пряко бяха около мен и чието постоянно послание, подсъзнателно и изразено с думи, беше: „Ако нямаш достатъчно вяра, няма да бъдеш изцелена.“

Трябва да имаш вяра.

Възлюбено страдащо дете на Отец – за много хора, приковани в такова тежко физическо страдание, *точно* тяхната вяра е главната мишена на врага, като положението допълнително се влошава многократно от факта, че човешкият им ум се люшка: „Отче, защо си ме оставил?“

Люшка се неистово.

Да питаш постоянно някой, минаващ през долината на мрачната сянка, къде е вярата му...

Да информираш някой, който преживява тежко изоставяне, че ако няма вяра, ще остане болен завинаги...

... Е днешният вариант на „утешителя на Йов.“

За много, които са хронично болни или се сблъскват с най-тежки изпитания, дори *най-правилната* теология на Словото на Вяра, ако е *смесена с религиозен дух*, лесно може да се превърне в „Буквата на Закона“, която има потенциала да отслаби вярата, вместо да я повдигне, защото фокусът ни се насочва към нашите *дела*.

Доколко изповядваме Словото? Дали вярата ни не е твърде малка?

За много хора, които се сблъскват с тежка физическа болест и големи трудности, тялото и умът им често са разпънати вече до границата.

Те *напълно съзнават*, че се борят със страх.

Те *напълно съзнават*, че вярата им е на дневен ред.

Затова, когато някой добронамерен „утешител“ им напомня, че „това, от което ги е страх, ще ги сполети“, вместо да изграждат тяхната вяра, това има потенциала да ги хвърли в още по-голямо отчаяние.

Никой не познава по-добре слабостите на нашето сърце от самите нас.

Мъжете и жените, които най-силно поддържаха живота в мен, докато минавах през долината на мрачната сянка, бяха тези, които ме обграждаха с любов. Тези, които с постоянство издигаха ръцете ми, когато бях в най-мрачните ми моменти.

Който заявяваха: „*Ние* вярваме. *Ние* заставаме до теб. *Ние* ще застанем в пролома на твоята слабост, докато бъдеш избавена.“

Това е истинска милост.

Да носим един на друг теготите си в това положение е наистина Христовата любов.

Знам колко е трудно да разбереш това, докато сам не си го преживял.

Най-голямата задача на врага при скръбта и изпитанието, освен препятстването на даденото ти от Бога призвание, е грубо да злепостави самия характер на Отец.

Сатана е загубил близостта с нашия невероятен Небесен Баща за *вечността*. Завинаги.

Той яростно ревнува теб и мен като изкупени чрез кръвта светии – за това, че сега имаме *достъп* до тайните и дълбоки места на сърцето на Отец.

И едно от най-големите му и ефективни средства в това поколение е било, както в света, така и в Църквата, да очерня и злепоставя собствения характер на Отец.

Той е обвинителят на братята.

И в голямата си част това, в мъчителния разгар на всяка битка, се проявява в неговите обвинения в душите ни, да обвинява нашия всезнаещ Отец в ума и сърцето ни.

Сатана се опитва да отпечата собствения си характер върху безгрешния, безупречен характер на Отец.

Бог те е изоставил?

Сатана беше този, който изостави.

Бог не е верен към теб?

Сатана е този, който е вечно неверен.

Божиите обещания не се изпълняват?

Сатана беше наречен бащата на лъжата от самия Исус.

В него няма истина.

И така, ден след ден, бомбардирането от обвинителя и клеветника обвинява нашия верен, непроменим и състрадателен свят Отец в невярност, измама и измяна към нас, собствените Му деца.

Но, о, възлюбени, колкото и нажежена да е пещта, в която може да се озовеш,

Нашият възлюбен Небесен Баща е *доброта*

Той е *вярност*

Той е *непроменимият*

Той е *милост*

Той е *състрадание*

Той е *добронамереност*

Той е *радост*

Той е *мир*

Той е *любов*

Той е *благодат* - о, *толкова пълен с благодат.*

Възлюбени, ако четеш това днес и минаваш през долината на мрачната сянка и загуба, и имаш силното чувство, че си изоставен –

О, нека това започне да те насочва по пътя към свободата.

Отец е добър.

Отец е най-милостивият.

Отец е състрадателен.

И Той протяга ръце към теб.

И Той би погалил главата ти и нежно би пошепнал на сърцето ти: „Възлюбени, ти *наистина* имаш вяра.

Аз не искам от теб да имаш вяра в изцелението.

Аз искам да имаш вяра в *Мен*.

Аз *съм* Доброта.

Аз *съм* Вярност.“

Имаше цели дни, в които единственото, което можех да крещя на ум, беше като слепеца: „Исусе, Сине Давидов, смили се за мен.“

Съзнаваш ли, че твоят вик на пълно отчаяние към Исус е всъщност вяра?

Вяра в Този, за Когото си знаел, че ако беше физически с теб в твоята стая, щеше да те докосне и ти веднага щеше да се справиш.

Когато тялото е измъчвано, може да стигнеш до момент на такава слабост.

Отец вижда огромния запас от кураж, твърдост, издръжливост и търпение просто да доживееш до следващия ден.

Чрез абсолютната благодат на Бога.

През тази мрачна долина.

Вместо да отхвърля Бога.

Вместо да се отрека от Него.

Аз извиках към Него.

Действително, имах край себе си някои „утешители“ като тези на Йов, които бяха пълни с формули и буквата на Закона. Но имах също и Лиз и Мерилин, чудесните ми отдавнашни и доверени приятелки. Бог ми даде през това време и още някои невероятни *нови* приятели.

Никога, никога няма да забравя как всички тези невероятни приятели и още много други, които не можем да споменем тук, се молеха за мен.

Те се молеха за мен, обичаха ме и най-вече никога не се отказаха да се молят.

И никога не се отказаха от надеждата.

Но въпросът при едно продължително и изтощително заболяване е, че в крайна сметка всеки трябва да се върне към своя живот, независимо колко те обичат.

Аз почти се отказах от надеждата.

Докато бях във възстановителния център в Германия, Господ изпрати Ед и Рут Силвосо в този район и чрез поредица чудотворни случки те дойдоха да ме посетят. И двамата, Ед и Рут, бяха преживели животозастрашаващо заболяване. Те бяха изпълнени с разбиране и състрадание.

Ед сподели, че в най-тежкия час на физическото си страдание, в агонията на душата, е извикал към Бога и Го е помолил да му каже дали тази болест е била смъртоносна или е щял да я преживее. Тялото и душата му са били толкова измъчени, но той казал на Господа, че ако Той му каже, че иска Ед да живее, щял да събере всичките си сили дори в най-мрачния момент и *да се бори*.

Ед също така ме насърчи да намеря медицинска, а не само натуропатична помощ, най-малкото, за да притъпя силата на симптомите, за да мога поне до някаква степен да функционирам.

Най-накрая отидохме в църква „Бетел“ в Рединг, Калифорния, чрез милостта на Крис Валотон, за да се срещна със сега вече любимата ми приятелка Джули Уинтър, практикуваща медицинска сестра, която бе помогнала на Крис, когато самият той бил болен.

Когато стигнах в Рединг, вече бях отслабнала до 48 килограма, като едва се хранех и поддържах жизнени функции.

Именно тук, в църква „Бетел“, най-накрая се запознах с Джули и нейния съпруг, Майк, които бяха невероятно мили, като ме взеха при тях у дома. И именно под ежедневните състрадателни грижи на Джули нещата започнаха бавно да се преобръщат.

Джули действа с мъдростта и разпознаването на Бога и започна да намира някои медицински отговори.

Все още бях толкова болна, че не бях съвсем на себе си, но всички в „Бетел“ бяха много мили. Джули беше в управителния съвет на църква „Бетел“, а Бил

Джонсън, който сам е толкова чудесен, колкото и книгите му (!) ме допускахе да влизам, болна и страдаща, на събиранията за споделяне на свидетелства, които имаха преди църковните богослужения. Изцелителните екипи на „Бетел“ толкова чудесно се молиха за мен много пъти.

Щеше ми се да ви кажа, че всичко се изцели в един миг.

Но истината е, че понякога изцелението е процес; някак си продължителен процес.

Минаха още осемнадесет месеца, докато най-накрая можех да се храня нормално, и още една година, преди да има месеци подред, в които да нямам гадене.

Но най-големият белег беше травматата.

Травматата на това защо и как такова лошо нещо можа да ми се случи...

И как отново някога бих могла да се чувствам напълно в безопасност?

ПОЛЯНАТА

Изведнъж ме обзе неотложно желание да си „играя“ и почувствах силна вина от това.

Цял живот бях работила неспирно, израснала с майка, чиято работна етика беше изключително сериозна. Крайният резултат беше, че подсъзнателно се чувствах виновна, ако си играех.

Рори ми купи за рождения ден кукленска къщичка и аз прекарах часове наред в мечти за това как ще я обзаведа, както и на Етси – един онлайн пазар!

Бях започнала да използвам един сайт за творческа социална медия, Пинтерест, и всяка вечер „отмъквах“ неща буквално часове наред там.

„Татко, аз отмъквам и купувам неща за къщичката на моята кукла... Би трябвало да си говоря с Теб и да те посетя...“

„*Почивай си и играй*“ – каза Отец.

„*Почивай си и играй...*“

По-късно, докато бях в Израел, по време на седмицата на Мисията на GOD TV, Отец започна да ме води в духа на една поляна.

Тези срещи продължаваха всяка вечер от полунощ нататък, в течение на месеци наред.

С всяка среща постепенно намирах все повече свобода.

Чрез духа се озовавах на просторна поляна, пълна с красиви пролетни цветя.

В далечината от ляво виждах чудесния ми земен баща в неговата небесна градина.

Той често стоеше до триножник и рисуваше.

После повдигаше глава въодушевено и извикваше: „За СЛАВА НА БОГА!“

Баща ми, който беше лекар, беше починал на 92 години и беше сляп през последните няколко години от живота си. А тук, на Небето, той рисуваше и беше в цялата си стихия.

И, о, колко обичаше градината си – а градината му беше просто прекрасна!

От дясно ми, също в далечината, беше градината с рози на моя Небесен Баща.

И така, непрекъснато бях по средата на градините на земния ми и на Небесния ми бащи.

Изглеждах като четири годишна.

Седях на тази изумителна поляна с невероятно красиви цветя, но непосредствено около мен имаше пясък, така че постоянно строях пясъчни замъци.

Вечер след вечер се озовавах на същата тази поляна, пеейки като дете, играейки си щастливо и строейки пясъчни замъци, блажено немислеща за нищо друго в моя свят.

Далече, далече под мен беше едно огромно бойно поле, където големите армии на Царя воюваха.

Но всеки път, когато бях на поляната, не правех нищо друго, освен да си играя.

Играех си. Мечтаех. Строях пясъчни замъци. И пак си играех.

Някак си знаех, че Небесният ми Баща ме наблюдаваше внимателно от Своята розова градина.

После, един ден, през първите две седмици, си спомням, че сложих ръце на главата си и усетих как кръвта ми се стичаше, докато огромни, грозни, нащърбени парчета стъкло падаха от скалпа ми долу на пясъка.

Парчетата стъкло нараниха пръстите ми.

Те бяха много, много по-големи, отколкото бяха няколко месеца преди това на рождения ми ден.

До мен вече имаше голяма купчина нащърбени стъкла.

Колкото повече стъкла падаха от главата ми, толкова повече си играех.

А ангелите ги помитаха и ги събираха.

Служебните ангели, които изглеждаше, че носят мантии с червени кръстове, съвсем мълчаливо се грижеха за раните ми.

Въпреки че по-голямата част от стъклените парчета идваше от главата ми, сега имаше и късове, които идваха от сърцето ми, и по ръцете и краката ми имаше големи рани.

Ангелите, без нито дума, просто продължаваха мълчаливо да се грижат за съвсем пресните рани с техните шишенца с миро, като нежно, нежно ми служеха.

А аз, почти забравила за това, просто продължавах да си играя.

Това траеше седмици наред, дори няколко месеца.

Всяка вечер, щом затворех очи, се озовавах отново на същата поляна.

Колкото повече си играех, толкова повече стъкла падаха от главата ми.

Знаех, че това беше травма, която се изхвърляше от тялото ми.

Но аз си мислех, че за да бъда изцелена от травмата, трябваше да цитирам непрестанно Словото...

А не да си играя...

„Почивай си... почивай си и играй...“

Това се случваше вечер след вечер.

Всяка вечер все повече нащърбени стъкла падаха на земята и ангелите нежно се грижеха за раните ми.

Но винаги от дясно ми беше градината на Отец и самият Той се разхождаше, като понякога мълчаливо стоеше и покровителствено ме наблюдаваше, докато си играех.

„Татко.“

Погледнах нагоре към Небесния ми Баща в Неговата градина.

„Татко, какво става?“

„Раните ти са рани от голяма битка, възлюбена.“

Стъклата, които падат от главата ти, са травма.

Колкото повече си играеш, толкова повече почиваш като малко дете в присъствието Ми и толкова повече изцеление на тялото и ума ти настъпва на Земята.

Всеки път, когато късове от нащърбено стъкло падат от главата ти, това значи, че травмата изпада от ума ти.

Възлюбена, мнозина в Моята Църква все още не разбират как да изцеляват тези, които са били ранени в битка.

Ето защо е толкова важно всеки ранен воин да тича директно при Мен.

Защото в сегашната ера на Църквата понякога Аз и само Аз мога да донеса изцелителния балсам, който е съществено важен за излекуването на раните на тази настояща ера.“

„Но, Отче“ – поколебах се аз.

ТРУДНИ ВЪПРОСИ И НЕБЕСНИ ОТГОВОРИ

„Татко...“

Въздъгнах. Имах още толкова много въпроси, свързани с изпитанията през изминалите години.

„Можеш да Ме питаш...“ – каза Отец.

„Но, Татко, аз си мислех, че просто трябва да пусна нещата да си отидат“ – промълвих тихо.

Ако трябва да кажа истината, в действителност бях обикаляла и обикаляла и благодарение на вечно търсеция ми мозък бях подлудила приятелите и семейството ми, искайки отговорите на въпроса „защо ми се случи това“, така че беше на място най-накрая да попитам Небесния ми Баща!

Почти Го усетих да въздъхва, не раздразнено, а с един вид развеселена въздишка на майка към любимото ѝ, упорито и инатливо дете.

„Възлюбено дете – Аз те образувах в утробата на майка ти. Аз проектирах най-вътрешните ти части – колко повече Съм проектирал ума ти?“

„Мислех си, че просто трябва да оставя настрана изминалия период“ – промълвих аз, – „без да задавам въпроси.“

Сега усетих Отец да се смее.

„Това за теб беше почти *невъзможно*, нали?“

„Да, Татко, така беше“ – казах покорно аз.

Толкова ми се искаше да бях като много хора около мен, които просто можеха ей-така да оставят нещата настрана, но аз просто *не можех да ги оставя на мира*.

Поколебах се.

„Искаш да кажеш, че нямаш нищо против да Те питам?“

„Дете Мое, вярно е, че има неща, които трябва да бъдат оставени, без да се задават никакви въпроси, но, възлюбено дете на сърцето Ми, има моменти, когато само ако се зададат въпросите и им бъде истински отговорено, ти можеш

да намериш почивката, която ще те направи способна да пуснеш миналия сезон да си отиде. *Този* момент е такъв. А сега задай въпросите си.“

„Добре, Татко.“

Настъпи дълго мълчание. Отец ме чакаше да продължа.

„Татко, моля Те, наистина искам да знам защо и как това ми се случи“ – избърборих аз.

„Имаш предвид, защо нещо толкова лошо ти се случи – защо беше болна?“

„Да.“

„И си била смутена и объркана, понеже си била в близко взаимоотношение с Мен, когато ти се е случило?“

„Да, Татко, *Ти* знаеш нашия стих...“

Любимият ми библейски стих в целия Стар Завет беше от Псалом 91:

Понеже той положи в Мен любовта си, затова ще го избавя. Ще го поставя нависоко, защото позна и разбра Името Ми [има лично познание за Моята милост, любов и благост – уповава и разчита на Мен, знаейки, че никога няма да го изоставя, не, никога]. Той ще Ме призове и Аз ще му отговоря. Ще бъда с него, когато е в бедствие, ще го избавя и ще го прославя. Ще го наситя с дългоденствие и ще му покажа Моето спасение.

(Псалом 91:14-16)

Това имах чувството, че е стихът на живота ми. И все пак, изглеждаше сякаш целият ми живот беше разбит на пух и прах и аз минавах през долината на мрачната сянка.

„Татко, доколкото ми е известно, не бях в непростителност, проверявах сърцето си – опитвайки се да ходя в колкото се може повече светлина. Естествено, не бях свършена.“

Усмихнах се.

Усетих чувството за хумор на Отец. Той знаеше много добре!

„И така, ти имаше чувството, възлюбено Мое дете, че беше защитена срещу сериозна атака“

„Да, Татко, наистина така мислех.“

„И когато навлезе в сезон на открито воюване и силно физическо страдание, не можеше да разбереш как е могло това да ти се случи? Имала си чувството, че Аз не съм бил там?“

„Татко, бях толкова отчаяна.“

Бях минала през много, много битки преди това, но никоя от тях не беше толкова интензивна, що се отнася до физическо страдание.

„Казваше се, че Ти щеше да ме закриляш, понеже признавам името Ти?

Аз ще извикам към Теб и Ти ще ми отговориш.

Ще ме избавиш и ще ме прославиш.“

„Възлюбена, Мое прекрасно, възлюбено дете, спомни си, че ти казах, че имаше неща, които още не беше готова да чуеш. Сега ще споделя някои от тези неща с теб.“

Аз чаках.

„Понеже ти много Ме обичаш, както и много други, които четат тези думи, и беше избрана още преди зачатие си, както всички Мои синове и дъщери, да имаш близко общение с Мен, Моите врагове станаха твои врагове.“

„Да, Татко, това го знам и го разбирам.“

„Сатана не може да нарани Мен. Но той яростно завивда на тези, които сега общуват близко с Мен.

Той поиска разрешение да те пресее, дете.

Точно както поиска да пресее Йов и Петър, и учениците.

Много от Моите деца в момента минават през сезон на интензивно пресяване.

Нека ти разкажа една история, една притча.“

Сгуших се по-дълбоко в скута на Отец и затворих очи.

„Тази история не е само за теб, възлюбена, тя е и за мнозина от онези, които са страдали неимоверно през последния изминал сезон.

Които са влезли в долината на смъртната сянка.

О, колко много ги обичам и Съм тъгувал за тях.

Много от Моите деца са повярвали, че Съм ги изоставил.

Чуй думите Ми внимателно, защото те ще изцелят дълбоко сърцето ти. И ще изцелят и техните също.“

Почувствах, че Отец погали косата ми.

„Имало едно време една принцеса – принцеса, която пораснала близо до Царя, нейният баща. Толкова близо, че била зеницата на окоето Му – а Той бил нейният възлюбен Баща. Нейният Татко, нейният закрилник.

От времето, когато била още съвсем малка, те общували заедно. Израели си, пеели, танцували и се смеели заедно.

О, колко се обичали един друг.

Великият Цар имал жесток и неукротим враг. Преди да се роди принцесата, той бил втори по ранг, само след самия Цар и живеел в Царския палат, в тронната зала. Но гордостта му и завистта му станали причина той да бъде изгонен от Царството. И година след година той ставал все по-жесток и все по-завистлив към всеки, който ставал приближен на Царя.

Когато Царят създал ново семейство – гневът на Царския враг станал безпределен.

Но той бил безсилен срещу голямото величие, мъдрост, добрина и сила на Царя и Неговото Царство.

Царят се изправил и издал могъщ указ. Всички, които Му служели в дух и истина, и които полагали любовта и лоялността си само в Него, ще бъдат винаги защитени и познават Царската закрила.

Това накарало врагът на Царя да се надигне с огромна ярост.

Когато принцесата пораснала, врагът хвърлил око точно на нея. Защото, о, колко много обичала тя Царя. Да бъде с Него; да Му служи. Целият ѝ живот бил изцяло посветен на изпълнението на Неговите заповеди.

Но врагът на Царя не можел да се доближи. Нито да се приближи до нея. На всеки ъгъл тя била защитена от Царя и Неговите воини.

Принцесата пораснала и станала млада жена.

Вече излизала извън двореца и винаги била придружавана от Царската охрана.

Врагът отправял много атаки срещу нея по главните и околни пътища и макар да имало някои привидно близки срещи, нито един косъм от главата ѝ не бил докоснат.

И врагът в голямата си ярост се оттеглил в страховитата си тронна зала в крепостта си и замислял кроежи и кроежи.

Най-накрая поискал аудиенция с Царя.

Принцесата била силно смутена за Баща си – великият Цар бил дълбоко наскърбен. Никога не Го била виждала толкова обезпокоен.

Тя изтичала по пътеката и сложила гирлянда от красиви пролетни цветя на главата Му и Го целунала и по двете бузи.“

„Татко, Ти си толкова прекрасен.“

Великият Цар я погледнал с огромна любов – после я взел в ръцете Си.

„Дете Мое, колко Ме обичаш?“

Принцесата отстъпила назад шокирана.

„Защо, Татко, Ти знаеш колко много Те обичам, с всичко, което е в мен.“

Великият Цар я погледнал с любов.

„Дете Мое, идва сезон на изпитание. Голямо изпитание. Знай нещо – Аз никога, никога няма да те изоставя.“

„Разбира се, че никога няма да ме изоставиш“ – радостно извикала принцесата. – „Ти Си моят Баща. Аз съм Твоята любимка. Възлюбената на сърцето Ти.“

И принцесата побягнала, за да продължи със царските си задължения.

Великият Цар сложил рубинената Си корона и мантията Си. Седнал на трона и вдигнал високо скиптъра Си.

„Да влезе“ – извикал Той.

Врагът на великия Цар влязъл с триумф по пътеката на тронната зала.

„Какво е искането ти?“

„Моля за Твоето благоволение.“

„Знаеш, че нямаш Моето благоволение.“

„Дойдох от обикаляне по Земята насам-натат.“

Тогава великият Цар казал на врага Си: „Виж възлюбената Ми принцеса. Няма друга като нея на Земята, тя е безукорна и правдива, бои се от Бога и отбягва злото.“

„Нима принцесата се бои и Те обича, велики Царю, без нищо?“ – отвърнал врагът. – „Не си ли поставил ограда около нея и всичко, което тя има?“

Благословил си делото на ръцете ѝ. Но простри сега ръката Си и поразил всичко, което има, и тя със сигурност ще Те похули в лице. Където и да отива, тя е заобиколена от Твоята Царска стража или Твоите воители. На всяка стъпка в живота ѝ, Ти си я обградил и защитил.

Но вдигни тази защита и скоро ще видиш нейната преданост да се оттегля от Теб.“

Господ проговорил на врага Си: „Много добре, всичко, което тя има, е в твоя власт, но дъщеря Ми – принцесата – ” Той се изправил. Яростен. „Но нея не закачай и с пръст.“

„Ха – Ти знаеш, че все пак имам законно право на достъп. Моля за принцесата.“

„Ще отнема Царската Си охрана от нея за известен период. Но ще видиш, че грешеш.“

Врагът на Царя се усмихнал злобно.

„Това е всичко, за което моля.“

Следващия път, когато принцесата пътувала през гората, тя била нападната от враговете на Царя. Откраднали ѝ ковчежето от злато и рубини. Но понеже тя била обучавана с години, тя и един от верните ѝ куриери оказали такава съпротива, че вражеските стражи побегнали засрамени.

Принцесата пристигнала у дома ранена и кървяща, но победоносна. Веднага изтичала при Баща си, великия Цар, Който я притиснал до гърдите Си.

И, о, колко Го обичала тя.

На следващия ден врагът на великия Цар се завърнал.

Закрачил по пътеката, където великият Цар седял на трона Си.

Великият Цар започнал да говори тихо.

„Погледни възлюбената Ми принцеса. Няма като нея на Земята.

Тя е безукорна и правдива. И все още пази почтеността си, въпреки че ти ме подстрека против нея да я съсипеш без никаква причина.“

„Кожа за кожа!“ – отвърнал сатана. – „Един мъж, една жена ще дадат всичко, което имат, заради живота си. Но простри сега ръката Си и порази плътта и костите ѝ, и тя със сигурност ще Те похули в лице.“

Великият Цар замълчал за няколко дълги минути. После вдигнал глава към врага Си; сълзи се стичали по лицето Му.

„Много добре“ – гласът Му едва се долавял. – „Тя, Моята прекрасна дъщеря, е в ръцете ти.“

Великият Цар бил дълбоко наскърбен; станал и излязъл от тронната зала, обръщайки се още веднъж. Гневен.

„Но непременно да пощадиш живота ѝ.“

ГОЛЯМОТО ПРЕСЯВАНЕ – ИЗТОЩАВАНЕТО НА СВЕТИИТЕ

Настъпи дълго мълчание. Надигнах лице от гърдите на Отец.

„Татко, Ти разказваш за Йов.“

„Да“ – каза Отец.

„Разказвам за Йов.“

И разказвам за теб и за всички, които през изминалия сезон на интензивно изпитване на Земята са се озовали да ходят през долината на мрачната сянка.

Има мнозина в този момент, които се сблъскват с изпитания, които са директно воюване и се разпознават лесно. Има други, които търпят атака чрез неизцелените рани и през области, в които са уязвими, където врагът е намерил достъп.

Но има и една трета група в този час.

Онези от Моите деца, които са били пресявани, но не от Моята ръка.

А от ръката на врага.“

Сгуших се по-дълбоко в гърдите на Отец.

Усетих да проблясва усмивка на лицето Му.

„Можеш да го кажеш“ – каза Той.

Вдигнах глава, все още като четиригодишна.

„Но аз не *вярвам* в пресяването, Отче!“ – заявих.

Настъпи много дълга тишина. Истината беше, че аз също така не исках да пиша за пресяването, тъй като напълно съзнавах противоречията, които това щеше да подбуди.

„Имам предвид, израснах в най-силното време на движението на Слово на Вяра...“

Бях изключително благодарна, че Отец има такова невероятно и търпеливо чувство за хумор.

Той пренебрегна напълно теологическото ми становище и продължи.

„Мнозина бяха изискани от сатана през последния изминал сезон на Земята.

Мнозина от Моите страховити шампиони, знайни и незнайни.

Апостоли. Пророци. Проницатели. Ходатаи.

Тези, които са били апостолски призвани да поемат владение над планините на управлението на царството. (Има 7 планини на влияние в културата. Тези седем планини са бизнес, правителство, медии, изкуства и развлечения, образование, семейството и религията - бел. прев.)

Всички онези, върху които сатана и неговите началства и власти са разпознали Моята мантия – причината за сезона на жестока атака над Моята Църква.

Самият сатана е в ужас. Той се страхува много от тях и от следващото велико движение на Моя Дух.

Той се страхува от тях, Моите слуги, защото Небето е на прага да нахлуе на Земята. Защото предстои най-голямото движение на Моя Дух, което някога е било познато, да бъде освободено на Земята.

Затова сатана изиска много от онези, които са призвани да заемат позиция в това изливане.

Да отприщи жестоките си атака, така че вярата и упованието им да бъдат напълно разтърсени.

Като топлинно насочващо се оръжие. Да.

Горещината – огънат на Моя призив, Моето благоволение. Моят белег върху Моите синове и дъщери в този сезон грабна изцяло вниманието на врага.

Заради техният призив да владеят, техните книги бяха призвани от обвинителя на братята във Върховното Съдилище на Небето – Висшето Съдебно Правосъдие. Хиляди по хиляди книги от цялата Земя бяха донесени от обвинителя пред Главните Съдии на Небесните Съвети.

Заради призива на тези хора да повлияят на цели нации и да донесат управлението на царството и владението до апостолски области на управление на Земята, тези воители са били помазани от Моя Свет Дух да минат апостолски през самите порти на ада в областите на царско управление.

„Да се борят с царството на тъмнината със сила и да го грабнат насила.“

Отец отговаряше на въпроса, който беше изгарял душата ми месеци наред.

През този изминал сезон бях видяла много от онези, които знаех, че са напълно отдадени на Господа, че ходят в авторитета на вярващия, които бяха силни в Словото и близки с Отец, да бъдат нападани от изключително екстремни и насилствени атаки над семействата, служенията и телата им.

Някои бяха загубили синове, дъщери... дори бебета.

Други бяха загубили съпрузи и съпруги.

Мнозина бяха нападнати от жестоки атаки над тялото им.

А други бяха изпитали огромни финансови трудности.

Неизказаният въпрос на сърцето ми беше: *Как – когато ходехме колкото можехме по-близко с Господа, когато най-голямото ни желание беше да Му служим и да видим царството Му да дойде?*

И все пак, аз и много други се бяхме почувствали почти незащитени от атаката на врага през този изминал сезон.

Настъпи дълго мълчание.

„Това е неизказаният въпрос на много от Моите страховити шампиони, които са се озовали в най-суровите изпитания на живота си през изминалия сезон.“

Аз чаках. Безмълвно.

„Преди незапомнени времена самият сатана беше пресят.

Когато беше пресят в същите тези Небесни съдебни зали на Правосъдието, сърцето му изпадна в гордост.

Той се провали на пресяващия процес.

А сега неговото искане през този изминал сезон, както беше и при Йов, е Моите шампиони – онези, които твърдят, че Ме обичат повече от живота си, които са се движели в най-голяма близост с Мен. Онези, на които е била дадена мантията да рушат царството на тъмнината, са пресявани както Йов и Петър... и самия сатана.“

„Но, Отче...“

Поколебах се.

„Не са ме учили на това.“

Отец ме чакаше търпеливо да продължа.

Бях учила в колежа „Рема“ по времето на най-силното движение на Словото на Вярата. „Учили са ме, че причината Йов да пострада беше, че това, от което той се страхуваше, го сполетя...“

„Но това *не* е, което Аз съм казал.“

Гласът на Отец стана по-твърд.

„Моите синове и дъщери трябва да разпознават правилно тежестта и баланса, поставени над някои аспекти на Моето Слово.“

Те трябва *правилно да разделят* Моето Слово на истината.

Думите на Йов *не* бяха Мои думи.

Те дори не бяха думите, които слугата Ми Йов би заявил в обикновения си, ежедневен живот.

Тези думи бяха отчаяният вик на един Мой слуга, който изпитваше най-силната физическа и душевна мъка от пресяването, притиснат до предела на издръжливостта си.

Не думи, върху които да се базира цяла теология.

А сега разучи отблизо *Моите* думи в тази ситуация в Йов 1, стих 8:

И Господ каза на Сатана: Обърнал ли си внимание на слугата Ми Йов, че няма друг като него на земята - човек непорочен и правдив, който [благотворейно] се бои от Бога и се въздържа от и отбягва злото [понеже е грешно]?

Никъде не съм казал, че Йов е бил в страх или че е бил отворил собствената си душа да бъде пресят.

Всъщност, *съвсем ясно* съм казал, че няма друг като слугата Ми Йов на Земята, че той бе непорочен и правдив човек, който благоговейно се боеше от Мен и отбягваше злото.

И един ден Божиите синове (ангелите) дойдоха да се представят пред Господа, и между тях дойде и Сатана (противникът и обвинителят). И Господ каза на Сатана: Откъде идваш? А Сатана отговори на Господа и каза: От обикаляне нагоре-надолу по земята и от ходене насам-натам по нея. И Господ каза на Сатана: Обърнал ли си внимание на слугата Ми Йов, че няма друг като него на земята - човек непорочен и правдив, който (благоговейно) се бои от Бога и отбягва злото (понеже е грешно)?

А Сатана отговори на Господа и каза: Без причина ли се бои (благоговейно) Йов от Бога?... Но прости сега ръката Си и се докосни до всичко, което има - дали няма да Те похули в лице! Тогава Господ каза на Сатана (противника и обвинителя): Ето, всичко, което има, е в твоята ръка; само към него не простирай ръка. И Сатана излезе от присъствието на Господа.

(Йов 1:6-9, 11-12)

В първата глава на Йов именно *сатана* Ме предизвика и каза, че Аз Съм защитил Йов с Моята ограда, която го закриля.

Не си ли оградил (от всички страни) и него, и дома му, и всичко, което има? Благословил си делото на ръцете му и имотът му се шири по земята.

(Йов 1:10)

Именно *сатана* каза: 'отмахни ръката Си, която го закриля, и тогава виж как Йов ще Те похули в лице.'

Тогава Господ каза на Сатана (противника и обвинителя): Ето, всичко, което има, е в твоята ръка...

(Йов 1:12)

Запомни, Йов премина първото пресяване на врага.

Сатана, знаейки много добре, че се бе провалил, след това опита най-жестоката си атака. Той знаеше много добре, че силното и безкрайно физическо страдание

на физическото тяло на един мъж или жена има възможността да съкруши ума на мъжа или жената и да изтощи душата им до точката на пречупване.

А Сатана отговори на Господа и каза: Кожа за кожа, да; всичко, което има човек, ще го даде за живота си. Но простри сега ръката Си и се докосни до костите му и до плътта му - дали няма да Те похули в лице!

(Йов 2:4-5)

Нито на едно място в този разговор между Мен и дявола не намираш *никъде*, че причината за това пресяване може да се дължи на Йов.

Всъщност, едва когато Аз *отмахнах* от слугата Ми Йов оградата, която го защитаваше, на врага беше позволено да нахълта над имота му, над семейството му и накрая да атакува физическото му тяло. Дели правилно Словото на истината, дете Мое.“

Въздъгнах.

Все още имах въпроси.

И Отец знаеше много добре това.

„Отговарям на въпросите ти относно способността на дявола да пресява Моите свети днес не само заради теб, възлюбена, но заради многото, многото Мои деца, които са преживели пресяване през изминалия сезон и които са били объркани, понеже Моята Църква не е разпознала правилно Словото Ми по този въпрос. Когато узнаят това, което казвам, това ще ги освободи. Задай следващия си въпрос.“

Поколебах се.

„Отче, Йов беше пресят...“

И Петър беше пресят, но със сигурност след като Исус умря на кръста и победи сатана с началствата и властите му, несъмнено сатана вече няма достъп до Небето да обвинява светиите?“

„Това е важен въпрос, дете Мое, и той е от съществено значение за Моите синове и дъщери, и те трябва да го разберат през тези последни времена.“

Първото изгонване на сатана настъпи *преди* Йов.

Но все пак, той още имаше достъп до Небесните Съдилища.

Главната разлика между Йов и Моите деца днес е *Изкуплението*.

Въпросът е, че Моите деца все още могат да бъдат нападани и насилствено пресявани, но сега вече те държат едно основно оръжие срещу дявола в арсенала си: Изкуплението.

Но дори и след кръста дяволът все още има достъп да обвинява светиите, докато не бъде свален на Земята от Михаил по време на Голямата скръб.

Какво казвам в Откровение?

И стана война на небето: Михаил и неговите ангели воюваха против змея; и змеят воюва заедно със своите ангели, но те не надвиха и не се намери място за тях на небето. И беше хвърлен големият змей, старовременната змия, наричан дявол и Сатана, който мами (заблуждава цялото човечество по) целия свят; хвърлен беше на земята и ангелите му бяха хвърлени заедно с него.

(Откровение 12:7-9)

Прочети сега следващите стихове:

И чух силен (гръмък) глас на небето, който казваше: Сега дойде спасението, силата и царството (владението, царуването) на нашия Бог и властта (суверенността, авторитетът) на Неговия Христос (Месията), защото се хвърли долу обвинителят на нашите братя, който ги обвинява денем и нощем пред нашия Бог. А те го победиха (надвиха) заради кръвта на Агнето и заради словото на тяхното свидетелство и не възлюбиха живота си дори до смърт (считайки живота си евтин, дори докато трябваше да умрат за своето свидетелство). Затова веселете се (възкликнете), небеса, и вие, които живеете в тях! Но горко на земята и морето, защото дяволът слезе при вас много разярен (побеснял), понеже знае, че му остава (само) малко време.

(Откровение 12:10-12)

Това става едва по време на Голямата скръб, дете.

Колкото и сурови да са нещата понастоящем на Земята, сатана още не е слязъл на Земята разярен.

Това ще стане чак по време на Голямата скръб.

В стих 10 именно обвинителят на братята отправя обвинения срещу Моите деца денем и нощем.

До времето на края, възлюбена, до онзи ден, когато сатана ще бъде свален на Земята от Михаил, той все още има достъп да обвинява Моите деца и да представя обвинения срещу тях денем и нощем.

Винаги чети в контекст, дете.

А сега, спомняш ли си Моя слуга Павел и неговия трън в плътта?“

„Да, Отче Какво общо има това с пресяването?“

„Върни се отново към Моето Слово. Трънът в плътта, който беше *допуснат* поради прекомерните откровения, които беше получил.“

„О, не...“ Поех дълбоко въздух. Сега вече засягахме една още *по-спорна* теология.

Това също няма да бъде прието от някои днешни харизматици или теолози на Словото на Вярата.

Усетих как Отец се усмихва.

„Аз не се плаша от твоята *теология*, възлюбена. Трънът в плътта на Павел беше пратеник на сатана.“

Бях чела в една книга, написана преди повече от сто години, за един светия, който бил на Небето. Господ му бе разкрил, че трънът на Павел в действителност бил човек, който се надигнал в силна опозиция срещу него.

„Да, Отче.“

„Моят Син, Исус, вече беше умрял на кръста, когато Павел проповядваше.

Вярно ли е?“

Кимнах.

„Следователно авторитетът на вярващия и Изкуплението вече бяха налице.“

„Да, Отче....“ – колебливо отвърнах.

Знаех точно накъде бие Отец.

„И все пак, днес в голяма част от Църквата пресяването от врага е подценявано поради кръста.“

„Трънът на Павел...“ – прошепнах.

„Но, Отче, някои служители отговарят, като казват, че *той* е трябвало да го смърти, а не да моли Теб да го смъртиш вместо него...?“

Почти се почувствах засрамена, докато повтарях онова, което се поучава в някои кръгове на Църквата.

„Моят служител Павел имаше едни от най-дълбоките откровения за вярващите, седящи в небесни места.

Именно служителят Ми Павел беше този, който написа за авторитета на вярващия. Не *мислиш* ли, че ако беше необходимо само да *го смърти*, той щеше да го е направил? А какво казах Аз?“

„Ти каза: ‘Доволно ти е Моята благодат...’“

„Правилно.

Възлюбено дете, онова, което никой не знае, е, че всъщност опонентът на Павел не беше там завинаги.

Но поради голямото му откровение той беше пресят от врага.

Затова Моята благодат трябваше да бъде достатъчна за него за известен период.

Това беше СЛЕД кръста.

Ако някой имаше знанието и силата да смърря врага с откровението и властта на вярващия, това беше Павел.

А за да не се (надувам и) превъзнасям поради твърде многото (превъзходни) откровения, ми се даде трън (треска) в плътта, пратеник от Сатана, да ме мъчи (изтезава и тормози), за да не се превъзнасям. За това нещо три пъти (умолявах) се молих на Господа да се махне от мен; и Той ми каза: Достатъчна ти е (достатъчна срещу всяка опасност и те прави способен да понесеш смущението мъжествено) Моята благодат (Моето благоволение, милосърдие и милост); защото силата Ми се показва съвършена (изпълваща и завършена) в (твоята) немощ. И така, с голяма радост ще се похваля по-скоро с немощите (и слабостите) си, за да почива на (да, да си разпъне палатка и да пребъдва над) мен Христовата (на Месията) сила.

(2 Коринтяни 12:7-9)

Най-накрая, спомни си пастор Роланд Бък.“

Умът ми се стрелна назад към края на седемдесетте, когато се новородих. Пастор Роланд Бък беше един възрастен, високо уважаван пастор в Айдахо, който беше получил множество посещения от ангели и бе занесен физически до тронната зала на Отец, където Сам Отец му беше дал лист хартия, изреждайки няколко отделни събития и хора, с които щял да се срещне.

Всяко едно от събитията на този лист хартия се случило точно, както Господ бил казал.

Дори до избирането на папата.

Това бе нашият суверенен Бог.

„Погледни Словото Ми, възлюбена. На много от Моите служители учители тук, на Земята, е била дадена част от Моето откровение. И е изкушаващо да се разглежда само тази част.

Но знай това, че авторитетът на вярващия и Моята суверенност над всички онези, чиито живот е напълно посветен на Мен – и *двете* са духовни истини на Моето Царство.

Може да изглежда, че си противоречат една на друга.

Но *не* е така.

Те са еднакво важни.

И трябва да бъдат правилно разделяни и правилно балансирани.

Запомни, че истинската мъдрост не се намира в мнението на човек; дори на най-духовния човек.

Тя се намира в Моето Слово.

Тя се намира единствено в Мен.

А сега, остави ума си да почива, възлюбена.

Ела, време е да ти покажа мантиите, които Моите изпитани са спечелили като победители по време на пресяването на техния дух, душа и плът.

В което вие (би трябвало да) се радвате, макар и за малко време да поскърбите сега, ако е необходимо, в различни (изпитания и) изкушения, така че изпитването на (искреността) вашата вяра – (вашата вяра, която е) поскъпоценна от златото, което е преходно, но пак се изпитва чрез огън – (това изпитване на вашата вяра е предназначено) да излезе за (ваша) хвала и почит, и слава, когато се яви Исус Христос (Месията, Помазаникът), когото любите, без да сте Го видели, в когото като вярвате, без (дори) сега да Го виждате, се радвате с неизказана и преславна (триумфираща, небесна) радост, като (същевременно) получавате следствието (резултата, крайната цел) на вярата си - спасението на душите.

(1 Петрово 1:6-9).

МАНТИИТЕ

Повдигнах глава и изведнъж се озовахме в нещо, приличащо на някакъв красиво проектиран магазин.

Докъдето ми стигаше погледът, хиляди по хиляди мантии сякаш буквално се носеха във въздуха над пода.

Някои изглеждаха изработени от кралско синьо кадифе.

Други от изумрудено, видях и други от пурпурно кадифе.

Всички имаха хермелинова кожа по яката си.

До всяка такава мантия кръжеше огромен златен скиптър с изумруди, рубини или сапфири, вградени в кълбото.

После се обърнах и видях други мантии.

Те изглеждаха изработени от най-невероятната фина като паяжина материя, буквално с блещукащи отблясъци в цветовете на дъгата.

До всички тях се носеха сложно проектирани, сребърни скиптри, които изглежда излъчваха някакви сини електрически заряди, подобно на светкавици.

Над всяка от тези мантии имаше деликатна тиара с по един красив сапфир и аквамаринов диамант в самия център.

Някак си знаех, че робите от кадифето и хермелина бяха управителски мантии за апостолите до нациите и апостолите до планините (Има 7 планини на влияние в културата. Тези седем планини са бизнес, правителство, медии, изкуства и развлечения, образование, семейството и религията - бел. прев.)

Ефирните мантии бяха свръхестествени мантии на славата на Отец за пророците, проникателите и стражите.

Тъкмо щях да се приближа към една, която особено ме привлече, когато почувствах, че Господ Исус ме докосна по рамото.

„Възлюбена, преди Моите деца да могат да облекат своите мантии, те трябва да бъдат изцелени от травмата, преживяна от преминаването им през дългите сезони на физическа немощ и страданието, през което са минали.“

Той ме погледна със силна любов.

Силна милост.

Силно състрадание.

„Ти си чудесно изцелена, но дългият сезон на отчаяние и изоставяне те е оставил уязвима.“

Нежно Той протегна пръсти и докосна избледняващия белег, който все още окръжаваше главата ми.

„През следващия сезон е важно Моите страховити шампиони, които получават мантиите Ми за битката през последните времена, която започва.

Всички места, които са все още уязвими за врага, да бъдат изцелени от Святия Ми Дух...

Местата на чувство за изоставяне... мястото на безопасност.“

Сърцето ми замря.

Защото колкото и да се опитвах, в най-дълбоките ниши на сърцето ми все още имаше дълбок кладенец от скрит страх, който ме караше да чувствам, че никога повече не можех да бъда в пълна безопасност. И това, понеже целият ми свят, самият ми живот беше толкова опустошен, *докато* любовта ми беше положена в Отец.

Как щях някога отново да се почувствам напълно в безопасност?

Това беше почти все едно живееш целия си живот нащрек.

Че дълбоко в сърцето ми, колкото и мозъкът ми да разсъждаваше срещу това, душата ми все още крещеше: животът не е в безопасност, дори ако положиш любовта си в Него.

Понякога беше някой спомен.

Понякога отрищен и силен страх.

Почувствах Отец съвсем близо.

„Отче, опитвах се с всички сили, но сърцето ми все още е неспособно да отпочине в пълна безопасност.“

Вместо каквото и да било осъждение,

Вместо какъвто и да било упрек,

усетих отново много силна любов и състрадание да идват от Отец.

„Не е твоя работа да се опитваш отново да се почувстваш в безопасност, дете.

Остави ума и сърцето си на Мен.

Спомни си Моя слуга Йов.“

Кимнах с глава.

„Това беше *Моята* ръка, която го компенсира.

Моята ръка на възстановяване.

Моята десница на *правосъдие* изцели и последните уязвими места и белези от ума и сърцето му.

Твоето окончателно изцеление от травмата няма да зависи от ТВОИТЕ дела, дете.

Сега то зависи от *Моята* благодат.

Зависи от *Моята* добрина.“

Знаех, че Отец се усмихва.

„Единствената ти роля в твоето изцеление, в това твое окончателно освобождение, е да почиваш в Мен.

Защото Моята благодат и Моята милост със сигурност ще те намерят.

И ще те следват през всичките дни на живота ти.

И както ще бъде с теб..., така ще бъде и с много други от Моите деца.“

Отец взе една изящна ефирна мантия, която отразяваше светлината като дъга, и я задържа над главата ми.

Започнах да се паникьосвам.

„Не съм готова, Отче. Ти Сам каза, че не съм напълно изцелена.“

Отец нежно постави мантията над главата ми, докато се отпусна около врата ми.

Усетих ефирната пелерина да се надига зад мен.

Огромната тежест на славата на мантията беше непреодолима. Едва стоях права.

После Отец постави сребърната блестяща тиара на главата ми.

Още по-тежка слава.

Изведнъж главата ми все едно беше помазана с миро.

Имаше по един стих на живота върху всяка мантия, уникален за човека, за когото тя беше създадена.

След това Отец бавно ми връчи скиптъра.

И силата на свръхестественния авторитет нахлу като електричество през пръстите ми, право до сърцето ми.

И въпреки това, сърцето ми все още изпитваше ужасния неизказан страх от чувството за липса на безопасност.

„Все още усещаш последствията от травмата.“

Кимнах.

„Въпреки че носиш мантията? Спомни си какво ти казах. Тази мантия е Моята голяма благодат върху теб.

Не след много дни се отваря нова врата пред теб и пред мнозина като теб.

Врата на компенсиране.

На възстановяване.

На правосъдие.

Не съм изисквал от теб да бъдеш напълно изцелена, преди да получиш своята мантия.

От теб исках единствено да разбереш, че все още има уязвими места, които се *нуждаят* да бъдат изцелени.

В твоята слабост, както слугата Ми Павел, лежи силата ти.

Виждаш ли, дете Мое... Какво е куражът?“ – попита ме нежно Той.

„Куражът, Отче, е когато си смел и не се страхуваш.“

„Не“ – Отец се усмихна отново, много нежно.

„Куражът, възлюбена Моя дъщеря, не винаги е *отсъствието* на страх.

Той е да правиш нещо, въпреки че си уплашен.

Това означава да побеждаваш.

Най-големите победители са онези, които преодоляват най-много страх; най-много травма.

Куражът често се измерва тук, на Небето, много по-различно, отколкото на Земята.

Моментите на най-големия кураж често са моментите, когато Моите деца са обзети от ужас и страх, но въпреки това стоят.

Въпреки това издържат.

Въпреки това упорстват.

Запомни – това единствено нещо **ЩЕ** остане.“

„Кое е това, Татко?“

„Че всички онези, хвърлени в пещта на сатанинските атаки и в напрегнатото воюване в тези последни дни.

Че те са **МОИ**.

Те са **МОИ**.

Те ще имат отворен достъп до Моя трон.

Ще седят в скута Ми и ще почиват във вечните Ми ръце.

Ще Ми шепнат най-дълбоките си и вътрешни мисли.

И Аз ще им отговарям с шепот.

И те ще чуват гласа Ми, като гласа на майка, като гласа на баща.

Докато изпълняват съдбата си на Земята.

Това са онези, които ще живеят често при Моя трон.

А сега, върви, възлюбена.“

Мигновено се оказах заобиколена от Небесното Войнство.

„Ти беше въвн от битката твърде дълго.“

Отец вдигна ръката Си.

И веднага се озовах в Тронната Зала.

ТОМ ВТОРИ

ЦЪРКВАТА НА ПОСЛЕДНИТЕ ВРЕМЕНА

Тронната Зала беше почти неописуема във великолепието си.

Беше толкова обширна, че сякаш се простираше от ярката бяла светлина на самия трон до безкрайността.

От мястото, на което стоях изглеждаше, че залата нямаше край. Фокусната точка на цялото събрание беше огромният трон, който беше покрит с животрептящ бял блясък, който осияваше цялата Тронна Зала.

Отвъд трона милиони, много милиони, безброй мъже и жени в огромното безбрежно събрание на Синовеите и Дъщерите на Всевишния – онези, които са били умити в кръвта на Агнето, се бяха събрали.

Изглеждаше, че в този момент наистина разбрах защо Писанието казва, че в Новия Ерусалим Божията слава ще осиява града и Агнето ще бъде неговата слава.

Защото славата на Отец, излъчваща се от трона, осветяваше цялата зала с такъв ярък свят блясък, че аз почти ослепях.

Отец на Светлините.

И градът нямаше нужда от слънце, нито от луна, за да го осветява, защото Божията слава го осветляваше и неговото светило е Агнето.

(Откровение 21:23)

И силен рев се разнесе от трона.

И гръмотевица отекна от трона.

И изригнаха мълнии, които осветиха цялата зала и те сякаш носеха могъщата, всепоглъщаща слава на „Стария по дни.“

Изведнъж се озовах застанала до Исус.

Стояхме в крайната дясна страна на залата, точно пред Великото Събрание.

Точно пред нас беше Божият престол.

А пред престола лежеше книга.

Книгата беше толкова огромна, че лежеше почти като олтар пред трона.

Не можех да видя цвета на страниците на самата книга, защото всеки лист блестеше с такова сияние, че цялата книга едва бе видима.

Почувствах от страна на Ангелското Войнство голям страх и удивление.

Абсолютно *учудване* на това, което беше на тези страници.

Аз стоях, напълно прикована на място, от прииждащите вълни на слава.

Вълни след вълни на буквална, сияйно бяла слава прииждаха от трона надолу към обитаващите Тронната Зала – докато цялото събрание сякаш бе окъпано в искрящия пашкул на меко бял огън.

След това, изведнъж, Тронната Зала изчезна от погледа и аз се озовах стояща с Исус, гледайки надолу към едно обширно поле пред нас, което сякаш се простираше на километри напред.

„Ще се върнем, за да станем свидетели на отварянето на Книгата...“ – каза меко Исус. – „Но, дете Мое, има неща, които е нужно да видиш относно църквата на последните времена, които трябва да споделиш с другите.“

ГРАДИНАТА

Полето беше съвсем голо, с изключение на една тънка, ледена покривка от бяла скреж.

Над земята, навсякъде по тази покривка имаше хиляди плътно събрани цветя, които ми приличаха на пъпки на минзухар, които познаваме на Земята.

Но тези цветя не бяха напъпили.

И нямаше признак на живот.

Докато наблюдавах, започна да духа топъл вятър.

Слънцето се издигна високо над полето и изведнъж от четирите краища на огромната шир хиляди от най-невероятно красивите цветя започнаха да цъфтят с голяма скорост като в някаква силно осветена оранжерия.

Цветята и растенията бяха *неописуемо красиви*.

Почувствах подбуждение, че те бяха „по образа или отпечатъка на градинаря си.“

Отчетливо си спомням, че видях най-изумително красивите лилави и розови зюмбюли. Те бяха високи над един метър и осемдесет сантиметра. Имаше и лилии – високи и великолепни – чисти и блестящи.

Тогава Господ ми показа някои странно-изглеждащи растения, които на външен вид наподобяваха повече на кактус.

Те изобщо не бяха красиви така, както изглеждаха цветята, но въпреки това Господ се взираше в тях с голяма нежност.

И аз знаех, че те бяха изключително ценни за Него.

Че това бяха животите и служенията, които се бяха родили на трудните места, където никой не се е грижил за тях.

Много често те са били подминавани или пренебрегвани за сметка на онези, които са били по-приятни на външен вид.

И все пак, дори докато наблюдавах – някак си знаех, че това бяха животите и служенията, за които самият Господ се беше грижил отблизо лично.

Бавно Исус се пресегна.

Наблюдавах, докато Той откъсна стеблото на едно такова растение и веднага избликна силно струяща вода.

Сякаш разбрах, че тези, които бяха устояли през безводните времена, когато е имало съвсем слабо насърчение, когато са били голи и сухи, като са търсили похвалата и одобрението си само от Исус и Отец, сега на свой ред, поради тяхната вяроност, те щяха да бъдат съдове, „изливащи“ Неговото Присъствие – на огън на съживление – на безкрайни потоци от жива вода в тази битка от последното време, което буквално ще напои семейства, села и градове, и общности, служейки на сухите и жадните с реки на живот от източника на живата вода, който никога няма да бъде прекъснат.

После вниманието ми бе привлечено от един далечен, далечен край на градината, където видях купища от малки, изглеждащи диворастящи, ярко оцветени цветя, които, като че ли растяха лудо, почти неудържимо, без никакъв образец или ред. И от тях се носеше чудесна, радостна, чуруликаща мелодия.

Наблюдавах, докато Господ Исус се наведе и откъсна цветята.

На лицето Му имаше изражение на радост и нежна любов и аз някак си знаех, че Той дълбоко се наслаждаваше на сърцата на тези служения, които в лицето на цялата опозиция и гонение бяха преодолели и преодоляваха страха от човек достатъчно, за да следват гласа Му и Неговия Дух над всички останали.

Това бяха служенията, които изглеждаха „не в крак“ с църквата в днешно време, защото танцуваха на един нов звук от Небето и чуруликаха една нова мелодия на Невястата Христова.

И въпреки че все още не са напълно разбрани от петкратното служение в наши дни, аз знаех от Господа, че това щеше да се промени през следващия настъпващ сезон. Защото те бяха отблизо познати и дълбоко обичани, и приети от Господаря.

Исус ги постави нежно отново на изумрудено зелената трева и гледаше с радост как те продължаваха да чуруликат и танцуват напред в полето.

И сега, сред красотата, която се надигаше из цялата огромна шир, видях две големи дървета, които сякаш бяха израснали от нищото и се издигаха над градината.

Всъщност, докато сега гледах, тези дървета се явяваха по обиколния ръб на градината.

Усещах, че те представляваха апостолските дела на Земята днес – което вече беше осигурило доста голяма поддръжка за хората на Господа, и това Му беше много угодно.

Но аз видях, че през този следващ сезон трябваше да има един по-различен мандат и още по-широко влияние, защото те се бяха показали достойни за доверие през изминалия сезон.

Докато гледах дърветата пред мен, видях огромни клони да започват да израстват от дънерите и корени да слизат на десетки метри под повърхността, и внезапно множество орли, незабелязани преди, се раздвижиха като едно.

Великолепни бели и златни орли излетяха от клоните.

Почувствах, че заради силата, здравината и размаха на техния обхват, дърветата бяха апостолски и представляваха онези, които разработваха структури и градяха.

Орлите – това бяха пророците и проницателите.

Това бяха апостолските и пророческите дела, които се надигаха на земята.

Видях стотици животни и други видове живот от дивия свят, които успяха да се покрият и да намерят сянка и защита от горещината, вятъра и дъжда.

Тези служения определено бяха място на прибежище и подслон – място на изцеление – място на поучение. И дори докато пророците работеха и действаха неспирно, заедно с апостолите, клоните от своя страна бяха място на обитаване и безопасност за пророците, така усетих.

И тогава един невероятен *аромат* завладя полето. И изведнъж сякаш всяко благоухание от всяко отделно цвете, растение и дърво, започна да се разнася като един славен аромат, който се надигна до Небесния Баща.

И знаех, че това беше прието в Тронната Зала с весело удоволствие – един истински приет принос на Господ Бог на Силите.

Но когато погледнах през полето – осъзнах, че в най-далечния му край – имаше второ поле.

Едно по-ниско поле.

По-ниското поле беше пустиня. Нищо не растеше. За външното око всичко изглеждаше мъртво.

Тук калта се втвърдяваше и земята беше толкова гола и суха, че нищо не растеше и нищо не се движеше.

Имаше много дънери на дървета, но много от клоните им бяха скършени и лежаха на земята.

За външното око изглеждаха напълно мъртви.

И усетих, че Господ казваше:

„Това са онези, които са Ми служили за дълъг период, но точно в този момент се намират в сезон на пустиня и суша, и в някои области на живота им всичко изглежда почти мъртво.

За мнозина това изглежда плашещо и на моменти почти озадачаващо, защото много от тях са Ми служили напълно, с непоколебимо сърце и отдаденост.“

До тази част от градината, в далечния край, имаше една стара ръждясала врата.

Беше много голяма и изглеждаше сякаш не беше отваряна от много, много години.

Но сега, възлюбени, настъпи раздвижване и изведнъж най-славните стъпки се приближиха. И когато Господ Исус се приближи до вратата, миро и Гилеадски Балсам потече от помазаната Му глава, стичайки се по ръцете Му, по дрехата Му и по краката и сандалите Му, докато вървеше.

И когато се доближи до вратата, Той вдигна ръка и завъртя голямото железно резе, и докато мирото буквално капеше върху резето, с едно лесно и плъзгащо движение тя се отвори.

И Той влезе нежно, много нежно. Сам в Своята цел.

Първо отиде при един гол дънер, след това при друг, докато всеки от тях усети Неговото присъствие.

При всяка крачка, под Неговите нозе веднага изникваше нежна, прясна трева, пониквайки сред безброй лютичета и пролетни цветя.

И като поставяше ръцете Си на голите, наглед мъртви дървета, веднага израстваха клони със зелени пъпки, поникващи от кората.

И както ми се стори, почти в миг, цялото долно голо поле беше преобразено в овощна градина с най-прекрасните нацъфтели черешови дървета, които някога съм виждала и почувствах, че Господ казва:

„Посещение, дете Мое... посещение...

На Земята много скоро идва ден, дете Мое, когато всички онези, които са Ме търсили – които са копнели за Моето присъствие – които са стояли силни дори сред смърт и разрушение, и нараняване, и скръб – и с обещания и видения още неизпълнени – на тях, възлюбена – идва Моят ден на посещение – когато Аз, Самият Исус, ще бъда с Моите хора.

Когато те ще познаят Гилеадския Балсам, за да изцели разбитите им сърца – когато ще усетят мирото на Моето присъствие и помазанието да умива душите им – когато ще усетят изцеляващото Ми докосване, точно както беше на Земята, когато Аз полагах ръцете Си на болните, за да оздравяват.“

И тогава, като се обърнах още веднъж, за да погледна черешовите дървета, видях изведнъж, че на всяко сега висеше голяма табела и, като погледнах, прочетох върху една табела „НАДЕЖДА“.

Друга табела гласеше „ИЗЦЕЛЕНИЕ.“

Отзад, на следващия ред, табелата гласеше „СПАСЕНИЕ НА СЕМЕЙСТВОТО“, друга гласеше „СЛУЖЕНИЕ ОТ ПОСЛЕДНИТЕ ДНИ.“

Друга пък гласеше: „ИЗЦЕЛЕНО РАЗБИТО СЪРЦЕ.“

А друга, която си спомням, гласеше „ВЪЗЛЮБЕН ОТ БОГА.“

И знаех, че от това конкретно посещение на Господ Исус при всички в това пониско поле, мнозина, мнозина, които са били призвани на тази последна битка от последните времена, които врагът се е опитал да отдели чрез загуба на надежда, болест, отхвърляне или отлагана надежда във видението на тяхното служение. Загубата на любими хора от семейството чрез развод или смърт.

През това Посещение **цели батальони бяха новородени**, силни в надеждата и радостта на самия Господ Исус.

Изявяваха се изцеления.

Деца и семейства се спасяваха.

Служения се раждаха.

Видения наново бяха утвърждавани.

Същата тази армия, която допреди няколко минути изглеждаше опустошена и безнадеждна, сега беше войска, която беше силна, пламенна и пълна със Словото и Духа на самия Бог.

О, колко нежно те обича Той.

О, колко много твоята любов, твоето поклонение и твоето обожание в невидимото тайно място е значело за Него.

О, колко много е видял Той делото на твоите ръце – труда на твоето служение, което си правел като за пред Него, макар и мнозина да не са осъзнавали цената в среднощния час – жертвите на теб и твоето семейство – голямата ти любов и труд за благовестието никога не са минавали незабелязани от Него.

Той е Царят на всеки цар, който някога се е раждал.

Той е възлюбеният твоята душа.

Той е Господ Исус Христос... и Той те обича.

След това Господ повдигна главата ми и видях пред нас някаква структура подобна на концентрационен лагер, която беше някак далече от главната градина.

И докато Господ Исус се взираше в нея, през лицето Му премина ужасна скръб.

„Моята църква от последното време...“ – прошепна Той. – „Мнозина, които би трябвало да бъдат на фронтовите линии на битката през последните времена са затворени в това, вражеския лагер.“

„Имаш предвид невярващите ли?“ – попитах аз.

„Не,“ – прошепна Господ. – „Те са Мои деца. Някои са ходели отблизо с Мен в предишните сезони. И са станали военнопленници.“

Веднага видях две черни табели с нарисувани бели букви върху тях и първата гласеше:

„В.П. – ВОЕННОПЛЕННИЦИ.“

А втората гласеше:

„И.П.А. – ИЗЧЕЗНАЛИ ПРИ АКЦИЯ.“

Последвах Исус, докато обикаляше периметъра на огромната ограда от бодлива тел.

ВОЕННОПЛЕННИЦИ

Когато погледнах в далечината, видях хиляди мъже и жени, които изглежда бяха затворници, ходещи или влачещи се наоколо из периметъра на огромните огради от бодлива тел.

Затворническите им униформи приличаха на тези от концентрационните лагери по времето на Втората световна война, но не бяха еднакви.

Затворниците в лявата страна на лагера бяха с оковани от тежки вериги ръце и крака. Всъщност, железните вериги ги натискаха надолу до такава степен, че те по-скоро се влачеха, а не ходеха. Много от тези затворници бяха прегърбени и наведени почти наполовина.

Докато се влачеха и накуцваха бавно в една безкрайна, безцелна нишка покрай периметъра, можех да видя табели на гърбовете им, но не можех да ги разчета ясно.

Целият този сектор изглеждаше доминиран от един конкретен легион от демони-пазачи, които изпитваха неописуемо удоволствие от това да ги бичуват безмилостно, докато вървяха напред без да спират около периметъра на лагера.

Но всъщност лицата и телата на затворниците бяха тези, които привлякоха вниманието ми.

Лицата им бяха ужасно сгърчени и изкривени. В очите им се четеше ужасен гняв и ярост, че изобщо са попаднали тук като затворници. Крайниците им бяха, без изключение, напълно изкривени и сгърчени; ръцете им бяха безформени и осакатени.

И тогава видях гърбици, много, много гърбици.

Когато ги проучих по-внимателно, внезапно осъзнах, че безформените гърбици всъщност не бяха предвидени като част от техните тела, и вече можех да прочета табелите на гърбовете им – ОГОРЧЕНИЕ, ГНЯВ, НЕПРОСТИТЕЛНОСТ, БУНТ, ПРОТЕСТ и ЗЛОСЛОВИЕ.

Обърнах се бързо, за да потърся Исус в градината, но Той вече не беше там.

Тогава видях един белокос старец, облечен простичко в кафява, груба домашна дреха, без особено привлекателни черти, който стоеше тихо до мен и наблюдаваше растящия ми ужас при вида на затворниците пред мен.

„Преди те бяха последователи на Агнето“ – каза меко той.

Погледнах назад към градината, където великолепните, прекрасни цветя и растения цъфтяха и поклатих енергично с глава настрани.

Затворниците пред мен нямаха никаква прилика по никакъв начин с нищо или никого от онези, които се бяха записали в армията на нашия невероятен Воин Цар.

Старецът ми се усмихна нежно и натъжено, сякаш се усмихваше на дете, което бавно схваща.

„Ела“ – каза той, като ме хвана за ръката и ме поведе по-близо до периметъра на оградата.

Когато се доближихме, затворниците по края на оградата притиснаха лица към бодливата тел и започнаха да гримасничат, слюнки се стичаха по съсухрените им брадички, като се подиграваха и викаха.

Техният главатар беше най-гръмогласният и грозният от всички – с двойна гърбица. Той държеше железна тояга в ръка и удряше с нея през бодлите яростно колкото се може по-близо до мен и лицето на стареца.

Бавно старецът промуши дясната си ръка през бодливата тел и я положи нежно на свития, прегърбен гръб на главатаря.

Аз чаках със затаен дъх, когато изведнъж мек, топъл, но буен, с цвят на корал вятър задуха през целия лагер и главатарят се взря, като изпаднал в транс, в очите на стареца.

В миг видях чертите на главатаря да се променят и смекчават, сълзи започнаха да се стичат по бузите му, но той не им обръщаше внимание.

И когато се обърнах, за да погледна стареца до мен, ми се прииска да се хвърля на земята като мъртва.

Защото срещу мен с лице стоеше Господ Исус Христос.

В цялото Си величие.

В цялата Си слава.

Над два метра висок, облечен в одеждите на Царя над всички царе.

Дрехите Му сияеха и блестяха като светкавица. Бяха в сребро и злато, но, когато Той се обърна, в миг станаха с аквамаринени, изумрудени и дълбоки кралско-пурпурни оттенъци.

Кожата Му беше като лъскав бронз.

Очите Му бяха ясни и пламенни, и все пак носеха милостта и нежността на всички епохи.

Носеше около кръста Си колан с меч, който блестеше със скъпоценни камъни с множество оттенъци.

И точно преди самата аз на свой ред да се хвърля на земята, се огледах наоколо.

Всички затворници из четирите краища на сектора на концентрационния лагер се бяха прострели на земята по лице и се покланяха.

И тогава Исус се усмихна – и в тази усмивка беше цялото Небе.

Нежно, о, толкова нежно Той взе ръката ми, като дясната Му ръка все още беше върху гърба на главатаря, и ме привдигна отново на крака.

„Този мъж пред теб беше един от най-чудесните Ми служители. Той беше мисионер в една от най-занемарените и неевангелизирани части на Земята.

Струваше му огромна цена да напусне страната и дома си и да върши това дело.

Той пожертва много заради Мен.“

Главатарят сега се прилепи отчаяно към ръката на Господа, като че искаше да я задържи завинаги.

„Той Ми служи вярно много, много години, незабелязан от другите, семейството му мина през много изпитания на вярата заради Моето царство, бореха се с преследване, страдания и лишения. Дори неговата църква, която го беше изпратила, не оценяваше величината на служенето и жертвата от страна на него и неговото семейство за Нас.

Но той и семейството му не останаха незабелязани от Мен и Моя Отец. Неговата жертва значеше много за Нас в дворовете на Небето.“

Сега главатарят хлипаше, сграбчил през телта дрехата на Господа.

Разтърсващи, агонизиращи ридания.

Тогава Господ премина през оградата и го притисна силно, както майка детето си, и нежно положи главата му на гърдите Си.

Той ме погледна с ужасна скръб.

„След дълги години на вярно служение, много нови и по-млади мисионери дойдоха в неговия район и пожънаха изобилно от множеството семена, които той беше посял в твърдата и незасята почва.

Този район стана толкова голяма жетва на души, че не след дълго започнаха да идват големи признания от целия свят за новите мисионери. Те бяха канени на световни конференции, получаваха големи суми пари за мисионерското си дело и бяха възхвалявани от принцове, царе и посланици от този регион.“

„А този човек беше пренебрегнат“ – прошепнах аз.

Исус кимна утвърдително. Очите Му бяха пълни с нежност.

„Да. Никой, дори новите мисионери не му отдадоха почит за вярното разораване на почвата години наред. Но това не беше преднамерено. Младите Ми зилоти бяха ентузиазирани и все още растяха в Моите пътища, но след всички трудности, които той беше понесъл, това му беше в повече, за да го издържи.“

„Но защо е *тук*?“ – огледах се в недоумение аз. – „Това е *вражеският* лагер, а виж как той се прилепва към Теб.“

Исус затвори очи за кратко.

„Той е военнопленник.

Беше пленен от врага.

В агонията на душата си от това, че бе пренебрегнат, и в своята изолация, той бързо започна да губи от поглед Небесните дворове и вечността, и изпадна в дълбока, дълбока депресия.

Аз изпратих някои от служителите Ми, за да го освободят и да го извадят от това, но той бързо стигна до мястото, където в огорчението на душата си отказа всички предложения за помощ.

След това, поради същото това огорчение, демоните започнаха да го измъчват денем и нощем, като Му казваха, че съм го изоставил.“

Усетих, че това бе много трудно за Исус.

„О, възлюбено дете на Бога, ако можеше всеки от нас да осъзнае невероятната величина на Неговата любов.“ Гласът на Исус беше много мек.

„Много от Моите деца в този сезон на последното време преживяха изоставяне през едни дълги и изтощителни периоди на преследване, болест или просто пустота на душата.

Аз казах, че никога няма да ви оставя, нито да ви забравя, че съм с вас завинаги, свят без край...“ Исус избърса една сълза от окоето Си.

„Това беше човек на голяма молитва и поклонение. Но спря да общува с Мен и Моя Отец. И гласовете на демоните имаха повече владение в ума му и той започна да се вслушва в тях, като се изпълни толкова с огорчение и непростителност, че дори собственото му семейство не го познаваше.

Той ги изостави и воден от своя демон-пленител, живя като отшелник, обзет от самосъжаление и огорчение, мразейки църквата и отхвърляйки Моите хора.. и Мен.“

Погледнах удивено главатаря, който бе коленичил, все още стискайки здраво ръцете на Господ Исус, а сгърченото му лице се къпеше в излъчването от това най-прекрасно лице.

„Моята Църква се отказа от него, докато никой вече не го посещаваше, никой не се грижеше за него и той бе оставен единствено на мъчението си.“

Исус сега плачеше. Беше ми трудно да го понеса.

Да виждам Царя на царете толкова наскърбен от измъчването на едно от Неговите деца.

Гласът Му стана съвсем мек.

„Ако Моите деца бяха продължили да се молят за него, ако бяха продължили да го благославят.

Ако го бяха обичали с любов, която вярва най-доброто, която изтърпява всичко и която никога не отпада, той днес нямаше да е тук.

При злото, което завладява Земята днес, е наложително Моите хора да водят пленените при Мен в молитва. Защото именно техните молитви дават възможност посещенията на Моето присъствие и Моята сила да нахлуе в техния пленен живот.

Кажете на Моите деца да се молят безспир за тези хора и никога да не се отказват.

Не, никога да не се отказват.

Но днес някой умоляваше Мен и Моя Отец с мощни молитви за неговата душа...“

Исус ме погледна.

„Заради това Аз можах да го посетя днес тук с теб, Мое дете... защото някой усърдно се потруди за него.

Моята сила сама е достатъчна, за да го освободи.“

Господ постави и двете Си ръце на гърба на главатаря и моментално двете двойни гърбици се свлякоха и паднаха в ръцете на Исус. Когато това стана, видях, че вътре в тях имаше огромни черни червеи и хиляди полупрозрачни яйца, които се излюпваха. Всички те имаха имена.

Видях, че някои от тях бяха ОТМЪЩЕНИЕ, СТРАХ, НЕПРОСТИТЕЛНОСТ, ОМРАЗА, РАЗДОРИ, ДЕПРЕСИЯ, САМОСЪЖАЛЕНИЕ.

И когато Исус ги вдигна от гърба му, сакатите и деформирани крайници на стария мисионер мигновено станаха прави и силни.

Безформеното му лице стана меко и спокойно.

Старият мисионер започна да се покланя на Исус, като буквално слава струеше от лицето му.

В ума ми нахлуваха въпроси: „Кой ще се грижи за него? Какво ще стане, ако ние, църквата, не го направим? Какво ще стане с него?“

Но Господ ме отведе настрана от тази сцена и отиваше към далечния край на концентрационния лагер, където имаше съвсем различен сценарий.

Защо ли? Ами той не изглеждаше като затвор, а повече като празничен лагер.

Затворниците носеха светли, в ярки, живи цветове раирани униформи с шапки от всякакви видове и цветове.

Шапки с яркочервени пера, каскети за голф, широкополи каубойски шапки, красиви черни кадифени шапки с широка периферия, шалчета от пера и маски от всякакво описание.

Цареше голямо празнично настроение и всеки неспирно празнуваше, пиеше и се веселеше на шумна и нестихваща музика. Всъщност, музиката никога не спираше.

Имаше мъже с мъже, жени с жени и мъже и жени заедно.

Всички изглеждаха млади и с тонус – беше като колекция „кой кой е“ от „красиви хора“ – далечен вик от съсухрените „призраци“ в другия край на лагера.

Но когато се вгледах по-отблизо, кожата и очите им имаха стъклен блясък. Видях, че в тяхната веселба те бяха като зомбирани.

Имаше огромни демони-стражи, които ги биеха с камшици на интервали и всеки път, когато камшикът се спускаше, виждах ПОХОТТА НА ОЧИТЕ, ИЗМАМЛИВОСТТА НА БОГАТСТВОТА, ГОРДОСТТА НА ЖИВОТА.. и една голяма табела, издигната над вратата, гласеше: И.П.А. – ИЗЧЕЗНАЛИ ПРИ АКЦИЯ...

ИЗЧЕЗНАЛИ ПРИ АКЦИЯ

Стоях тихо на самия край на оградата от бодлива тел и някак си знаех, че не би било разумно да привлека към себе си вниманието.

Почувствах предупреждение от Святия Дух, че дори самата аз, която преди много години, преди да намеря Господа именно сред подобна обстановка, да се разкрия на такава нагла сбирщина от тези духове бих могла, дори сега, да се изложи на сериозна опасност. Затова стоях и наблюдавах мълчаливо.

Обърнах се, за да намеря друг случаен зрител – момиче, което изглеждаше двайсетина годишно.

Тя се премести от оградата и мина плахо през вратата, която не беше заключена.

Хората можеха да влязат, но веднъж вече отвътре вратата, нямаха нужда от ключалка, тъй като никой никога не искаше да си тръгва.

Момичето влезе в затвора и се запъти направо към едно много красиво момиче, и се опита да я издърпа от веселбата.

Видях една група змии, които се бяха загнездили в шапката на плененото момиче, готови да нападнат, и когато младото момиче се опита да издърпа приятелката си, на лицето на младата жена се появи зла усмивка, когато змиите се надигнаха и нападнаха спасителката ѝ със зъбите си.

Видях два зъба да се забиват дълбоко в шията ѝ и отровата проникна в тялото ѝ.

Затичах се да ѝ помогна, но тъкмо когато се канех да напусна безопасността на оградата, почувствах нежно докосване на рамото си.

„Не“ – каза Исус.

„Силата на духовете на сладострастие и похот, които са били отприщени срещу Моята църква днес, е много мощна.

Можеш да влезеш там само под напътствието на Моя Отец.

Някои от най-големите ни служители бяха ухапани от змиите на похотта – похотта на очите и похотта на плътта – и бяха повалени на колене, без никога да се надигнат отново в славата, отредена за тях от Моя Баща.

Това е коварен и силен дух, който се нахвърля със съблазни и всякакви демонични приспособления за прикрепване, за да прилъже и най-накрая да пороби.

Ти беше спасена от тази яма още като съвсем млада.

Не можеш да се върнеш там, освен с Мен и по Моя заповед.“

Погледнах въпросително към Господа.

„Тогава защо съм тук, Господи?“

Той въздъхна.

„Днес дойдох, за да спася един, когото Аз и Моят Отец дълбоко обичаме.

Един, който страда в голяма агония.

Един, от когото дяволът се е опитал да открадне самата му душа.

Искам да разбереш как е станало това и да предупредиш другите.“

Исус посочи към една от централните фигури сред веселбата.

Той носеше ярко червена шапка и на практика беше гол, като тялото му беше изрисувано в палитра от дръзки цветове.

Змии се бяха увили около долната част на тялото му и една се метна около врата му.

Той отпиваше от голяма златна чаша и пируваше буйно, извършвайки множество похотливи действия разгорещено и безгрижно.

Видях подобни на нимфи, мъжки демонични форми да го гаят и в това време в очите му се надигаше екстаз.

Останалата част от разгулните сексуални действия, които той извърши в рамките на тази малка веселба, както с мъже, така и с жени, няма да бъдат упоменати тук.

Беше явно, че този човек беше безочлив в греха си и определено нямаше вид да иска ни най-малка помощ.

Обърнах се към Господа объркана.

„Той е Мой“ – каза твърдо Господ.

„Но, Господи, Ти каза да извадиш окото си, ако трябва? Този човек се наслаждава на всички похотливи удоволствия. Болезнено очевидно е, че той не *иска* да бъде освободен.“

Силна тъга премина през лицето на Господа и Той ме приближи още повече.

„Това, което виждаш пред теб, е сегашното му състояние в духовната област.

Това е кой е той и къде седи днес.“

Господ раздвижи ръката Си и аз надникнах в едно, както разбрах, много, много важно събрание между правителствени официални лица във Вашингтон и водещите християнски гласове в Америка.

Те обсъждаха аборта и еднополовите бракове, и още много въпроси, изключително важни за християните в Америка и извън нея.

Смръщих се.

„Не го виждам, Господи,“ – казах аз, изучавайки лицата на множество водещи служители, които седяха около масата.

„Там е“ – каза меко Господ, посочвайки към едно от най-известните лица. Мъж, когото знаех като човек, обичащ семейството, и многоуважаван пропагандатор на семейните ценности, благоприличието и святостта в брака.

„Не!“ – казах аз.

„Той е.“ Господ ме погледна състрадателно.

„И днес дойдох да го спася.“

Сцената се промени и видях този човек в една хотелска стая, със съблечени дрехи, въввлечен в похотливи действия с една мъжка проститутка.

Господ наведе глава.

Сцената моментално се промени. И сега видях същия този човек, заключен в кабинета си, цялото му американско семейство си играеше, четеше и се молеше из цялата къща.

Той беше на колене, кършеше ръце, сълзи и лиги се стичаха по лицето му, удряше глава в пода и безмълвно викаше: „Исус, помогни ми... Исус, помогни ми.. Смили се за душата ми.“

Състраданието и скръбта на Господа нахлуха през мен и по моите бузи също започнаха да се стичат сълзи, защото познавах делата на този мъж и знаех, че той години наред беше обичал истински и служил на Господа.

„Но как, Господи... защо?“

Господ не ми отговори, а ме заведе до друга сцена – далече, далече назад в детството на този мъж, където го видях като младо момче да бъде малтретиран и след това сексуално изнасилен от повече от един човек.

„Той дойде при олтара още като съвсем млад, защото Ние бяхме сложили ръката Си върху него. Нашият призив върху него беше голям и той трябваше да бъде издигнат като чист и ясен зов към това поколение.

Той се ожени, отиде в Библейски колеж, започна църква и години наред успяваше да се бори с демоните, които понякога го нападаха.

Но когато се издигна в редиците на Моите служители, нападенията се засилиха и зачестиха.

Той можеше да помоли за помощ във всеки един момент.

Поставих около него много приятели. Истински приятели, които нямаше да го осъждат, приятели, които щяха да го посъветват и да му дадат важни способности, които щяха да го запазят свободен.

Той се срамуваше от битките си, но все пак в ранните години споделяше на моменти с един човек, на когото имаше доверие.“

Господ замълча за момент и можех да видя, че следващото изречение дълбоко Го наскърбяваше.

„Но с времето, когато гласът му стана по-влиятелен, той стана амбициозен.

И именно *неговата амбиция го накара да се страхува много от греха си*. И там, където, дори в един миг в началото, той можеше да намери освобождение, ако наистина го беше потърсил, сега вече той се дърпаше от всяка подотчетност пред някого, с изключение на повърхностните области на живота си.

Защото не искаше да рискува да изгуби позицията си...“ – промълвих аз.

Господ кимна в съгласие.

„Той знаеше какъв може да стане, мразеше това, но искаше влиянието му да продължи.

Знаеше, че единственото нещо, което можеше да попречи на бързото му издигане към влиянието и лидерството в страната, беше истината, която се криеше зад маската.

Знаеше, че ако се отчиташе пред някого, най-вероятно щяха да го посъветват да намали своите изяви в публичната, християнската и светската арена. *Но той не беше готов да изгуби позицията си.*“

Видях го, когато обикаляше из Америка, проповядваше за семейните ценности, придобиваше все повече влияние, ухаждан от християнските и светските медии, и видях набезите на врага да се усилват.

Видях как демонични змии бяха пуснати срещу него и похотливите духове го измъчваха нощем със своите плътски съблазни, и не след дълго мечтите му се изпълниха с фантазии, които неговата съпруга никога не би могла да изпълни.

И видях как едно черно пипало влиза в ума му, после то роди още пипала и те попаднаха в сърцето му. И когато мъчението от фантазиите се засили, той стана обладан от изпълняването на тези фантазии.

И през цялото това време той проповядваше на църквата си, молеше се за младежите и влияеше върху влиятелните.

Тогава дяволът изпрати своите изкусители да го съблазнят, желаещи мъже, самите те впримчени в капан, мъже, които не познаваха Исус.

Мъже, които лесно се купуваха.

Той плащаше за услугите им.

И лъжите му се вкопаха.

Но той продължаваше да проповядва и да провежда събирания в името на Христос.

И още веднъж го видях да умолява Бога, мразейки това, в което се беше превърнал, хванат в капана на своята престореност.

Нощ след нощ той крещеше и викаше към Господа да го прибере у дома.

„Той беше паднал толкова много, дете Мое, че не можеше да бъде спасен без Моята директна помощ. Но болката, която ще изтърпи, отначало ще изглежда много по-лоша, отколкото мъчението, което понася сега.

Където има живот в силна заблуда, с истината идва и разобличение.

Аз съм Истината.

Той Ме призова като истина и, като истина, Аз ще дойда и ще го освободя.

В Моята църква не липсва състрадание, но той ще се сблъска с множество осъждения, за които сам си е допринесъл, тъй като неговият грях не беше причинен само от срам, но и от гордост.

Той ще бъде напуснат и подиграван от мнозина.

Ще бъде изоставен и презрян от повечето.

Мнозина от онези, които са му имали най-голямо доверие, ще бъдат наранени най-силно.

Скоро той ще научи, че заплатата за греха е смърт за онези, които обича най-много. И е смърт на всичко, което е знаел и обичал.

Загубата, която щеше да преживее, ако беше помолил за помощ, когато знаеше, че трябваше да го направи, е нищожна в сравнение със сърцераздирателната загуба, която сега ще изпита.“

Последвах Господа по-близо към веселбата.

Но Той ми помахаше с ръка да отстъпя назад.

„Това много ме наскърбява.“

Изведнъж дрехите на Господа засияха с невероятен бял блясък.

Той отиде по-близо до на практика голия образ, който носеше яркочервената шапка.

Когато се приближи, демоните изпищяха пронизително в неистов ужас и се разбягаха.

Исус хвана главната змия около врата на човека и с огромната Си сила разкъса змията на две и я хвърли на пода.

Видях над змията една табела, която гласеше ЗАБЛУДА.

Тогава видях една ангелска табела, която гласеше ИСТИНА и знаех, че за този човек освобождението му щеше да дойде чрез разобличаване.

Исус сграбчи другите змии, които се бяха увили около долната част на тялото му – СЛАДОСТРАСТИЕ и ПОХОТ – и тогава видях един Златен Дракон, разположен върху своя храм, който се наричаше ГОРДОСТ.

Господ Исус смаза дракона с едно движение на дясната Си ръка.

Видях как стъкленият филм върху двете очи на този мъж се плъзна надолу по бузите му и падна на земята. Той се втренчи около себе си като в огромен шок и по чертите му премина изражение на силен ужас.

„Мястото ми не е тук...“ – промълви той.

Оглеждаше се наоколо в шок и с отвращение, след това погледна надолу и отчаяно се опита да прикрие голотата си.

После погледна нагоре, право в очите на Господ Исус. Хвърли се на пода, плачейки неудържимо в отчаяние, криейки очите си от блясъка на Господното присъствие с ръка.

Исус коленичи до него и нежно махна ръката му от лицето му.

„Толкова ниско съм паднал.“

Исус въздъхна дълбоко.

Погледът Му беше малко по-строг, отколкото го бях виждала преди.

„Да,“ – въздъхна отново Той. – „Испадна толкова ниско от Моята благодат, но никога толкова ниско, че Моята благодат да не може да те достигне.“

Той замълча за момент.

„Ако Ти искаш да бъде така“ – прошепна мъжът.

„Смили се за мене, грешника.“

Дай ми Твоята благодат в безкрайната Си милост.

Дай ми Твоята благодат, на мен, най-големия грешник.

Искам го – искам да бъде така.“

Исус въздъхна и нежно залюля главата на мъжа в ръцете Си, хвана го както майка би хванала детето си, като го люлееше нежно.

Заедно със сълзите на мъжа върху ръцете на Исус потекоха и лиги, но въпреки това Той го люлееше като бебе, гледайки го с невъобразима нежност и голяма скръб.

С много любов.

О, колко много го обичаше Той.

Аз наблюдавах, а по бузите ми се стичаха сълзи.

„Колко огромна е Твоята благодат... “

„Аз не дойдох за приятните“ – тихо отвърна Исус, все още люлеейки мъжа в ръцете Си.

„Дойдох да спася изгубените.

Дойдох да превържа сърцесъкрушените.

Дойдох при онези, които са толкова поробени в своя грях, че не могат да се освободят.

Дойдох за изгубените в своята гордост и заблуда.

Дойдох за неприятните.

За всички тези Аз умрях на кръста.

За всички тези, които са изпаднали толкова ниско от Моята благодат, Аз копнея.

Кажете на църквата Ми да излезе на главните пътища.

Да излезе на околоръстните пътища и да спасява това, което е изгубено.

Кажете на Църквата Ми, че мнозина от тези, които са най-неприятните днес, ще бъдат победителите на Моя Отец утре.

Кажете на Църквата Ми, че на тези, на които много е простено, много обичат.“

Исус се изправи.

Заедно с мъжа, който беше полегнал тежко върху Него, заедно те минаха през вратата и излязоха в градината, където през лицето на мъжа започнаха да духат ветрове и въпреки че очите му все още бяха затворени, цялото му изражение излъчваше един дълбок, необясним мир.

„Той ще пострада много заради Мен в своя процес на възстановяване. Но той ще победи.

И ще привдигне мнозина други, които са били там, където е бил той.“

„Ела, дете Мое – има още нещо, което трябва да видиш.“

Проследих взора на Исус до далечината, където сякаш имаше ярко оцветена карнавална палатка и градинско увеселение.

„Не, *там*...“ – Исус посочи по-далече, надясно по посока на една дълга, спартанска, бяла сграда.

„Прилича на санаториум?“ – попитах аз.

Исус кимна.

„Да вървим...“

РАНЕНИТЕ ВОИНИ

Последвах Исус стъпка по стъпка, докато Той продължаваше да върви в долината по посока на голямата палатка за увеселения.

Платната на входа бяха широко отворени и вътре в нея имаше редове и редове разположени маси, сякаш в подготовка за някакво великолепно градинско увеселение.

Тъй като хората застанаха нащрек от приближаването на Исус, те започнаха да се подреждат извън палатката. Те като че ли очакваха с нетърпение своя почетен гост, като пригладваха косата си и изглаждаха якетата си с грижливото намерение нито един косъм да не е извън мястото си. Те всички, без изключение, сякаш бяха облекли „най-хубавите си неделни дрехи“, приготвяйки се за този велик случай.

Когато се приближихме, можех да видя, че масите бяха отрупани със сребърни подноси с изящни глазирани торти. На всяка маса имаше блестящи сребърни съдове.

Обърнах се, за да видя Исус и зяпнах от учудване.

Там, където главата Му преди това беше непокрита, сега носеше украсената със скъпоценни камъни корона на велик Цар.

Той ми направи знак да се присъединя към Него, когато влезе в една бяла седефена карета, теглена от осем великолепни бели жребци.

Той отново ми махна да се присъединя към Него, така че аз се качих вътре до Него.

На отсрещната седалка на каретата имаше огромен украсен със скъпоценни камъни сандък, който беше вързан и затворен.

„Това е сандъкът на Моя Отец“ – каза Исус.

„Той ми възложи днес да изпълня една държавна работа.

Днес ще раздам Неговите медали на някои от най-високо ценените синове и дъщери на царството на Моя Отец.“

„Ето защо всички те са облечени в неделните си премени...“ – помислих си аз.

Сега вече ми се изясни.

Исус щеше да раздава медали, затова трябваше да е малко като градинските увеселения на Кралицата.

Когато се приближихме до палатката, се чу един шумен възглас на радост и приветствие от мъжете и жените отвън.

Една приветствена комисия в церемониални дрехи стоеше отпред пред останалите хора.

Но когато се приближихме още повече към палатката за увеселения, конете продължиха със стабилния си ход, сякаш без да го забавят.

Подминахме церемониалната комисия.

„Не трябваше ли да спрем?“ – попитах аз Исус. – „И да отидем на градинското увеселение, което са подготвили за Теб?“

Исус седеше мълчалив, а очите Му бяха вперени право напред.

„Днес е един изключителен ден в Небесните дворове.

Медалите на Моя Отец трябва да бъдат раздадени за награда“ – повтори Той.

Аз потънах назад в плюшената седалка на каретата.

Очевидно щяхме да завием обратно в посока на палатката всеки момент.

Но когато се обърнах, палатката се смаляваше все повече и повече на хоризонта, а хилядите хора, пременени в най-красивите си тоалети, шепнеха помежду си озадачени.

„Кога ще завием обратно?“ – попитах аз невинно.

Исус замълча.

Каретата продължи да се носи из долината известно време, докато непривлекателният бял санаториум, който бяхме видели в далечината, изникна в цял ръст пред погледа ни.

Най-накрая каретата спря.

Отвън пред санаториума чакаха, за да ни поздравят едва шепа хора.

Те имаха вид на изтощени и някак си измъчени, облечени в работните униформи на лекари и медицински сестри.

Униформите им бяха изцапани от задачите през деня.

Лицето на Исус сияеше.

Той се отправи директно към един мъж, който изглежда беше ръководителят на санаториума и го прегърна дълго с дълбока обич, сякаш беше стар приятел.

Исус го погледна въпросително.

„Спасихме мнозина...“ По бузите на лекаря потекоха сълзи, от които той не се срамуваше.

„Но някои пострадаха от тежки рани.“

Чу се силен шум и аз се обърнах, когато голям камион с червен кръст пристигна пред санаториума.

Ръководителят на санаториума каза още няколко думи шепнешком на Исус, след което посрещащата ни група се разпръсна.

Всички се затичаха с всички сили, за да помогнат на умиращите и ранените.

Исус се обърна към мен.

„Дете Мое, ти стоиш на Свята Земя.“

Това, което виждаш тук, е място, където приемат ранените директно от фронтните линии на Моята армия.

Малцина чуват за тях.

Но те са високо ценени и силно обичани от Моя Отец и небесните свидетели.

Това са Моите деца, които се грижат за умиращите и ранените. Те често са претоварени от острата нужда... но това се променя...“

Изведнъж сякаш очите ми се отвориха и видях, че санаториумът беше буквално заобиколен от батальони ангели.

Много от тях бяха изцеляващи ангели и носеха на ръцете си червени кръстове.

Други бяха воюващи ангели.

Други пък бяха ангели пазители на хората, които бяха вътре в санаториума и за които се полагаха грижи.

Един ангел почтително внимателно махна украсения със скъпоценни камъни сандък от каретата и се поклони ниско на Исус.

Исус кимна.

Те влязоха в санаториума. Аз ги последвах.

Хиляди ранени бяха наредени в безкрайни редове от легла.

Повечето стояха тихо и очевидно се възстановяваха.

Малцина, които току-що бяха пристигнали, пищяха от болка и ужас от всичко, което бяха преживели.

Исус тръгна веднага към звука на най-силния агонизиращ вик.

Веднага щом войникът Го видя, моментално утихна облекчено.

„Благодаря ти...“ – прошепна Исус, гледайки ужасените очи на войника с огромна любов и дълбоко състрадание.

Исус седна на пода до войника и нежно положи ръка върху главата на ранения войник.

„Най-големият ужас за войника, който е бил ранен на фронтовата линия от битката на последното време, е изоставянето“ – каза меко Исус.

Исус затвори очите на войника и той на мига потъна в дълбок и спокоен сън.

„Ти си тук, за да им раздадеш медалите ли?“ – попитах аз.

„А не на хората в увеселителната палатка?“

Лицето на Исус сияеше.

„Аз съм тук, за да им дам медалите *на Отец*.

Някои от тях, Моите генерали, са пострадали много. Много заради Мен и заради Моя Отец.

Много от тях са възпрели врага да не унищожи хиляди животи.

Те са се били с врага на фронтовите линии.

Завзели са голяма част от земята и територията на врага.

Стояли са с голям кураж в Нашата сила, дори когато самите те са били изтощени и са страдали.

Чрез голямата им храброст и издръжливост, те са превзели много от високите места на врага, но често на огромна цена за самите себе си и семействата им.

Заради голямата си смелост като предтечи, някои от тях са привлекли силния гняв на врага и срещу телата, умовете и душите им са били отправени жестоки атаки. Те са устояли и издържали месеци и години наред.“

А във всичко представяме себе си като [истински] Божии служители, в голямо търпение, в скърби [и страдания], в [трудности и] нужди, в страхове [и бедствия], в бичувания, в затваряния, в смутове, в трудове, в неспане, в постене, в [невинност и] чистота, в познание [и духовна проникателност], в

дълготърпение, в благост, в Святия Дух, в нелицемерна любов, в говорене [словото на] истината, в Божията сила, чрез оръжията на правдата в дясната [за атака] и в лявата ръка [за отбрана], сред слава и опозорение, сред похвали и укори; [ние сме] считани като измамници [самозвани], и въпреки това [доказани] истинни [и честни].

(2 Коринтяни 6:4-8)

Исус се поколеба. Той огледа ранените, лежащи навсякъде около Него.

„Но те ще се излекуват“ – въздъхна Той.

„Очите на Моя Отец са завинаги върху тях.

Святият Ми Дух, Утешителят, постоянно им служи.

Това са нашите генерали. Нашите воители. Много от тях са незнайни в коридорите на Земята.

Те са се борили с врага за сметка на огромна за тях цена.“

Исус кимна и веднага два ангела развързаха сандъка.

Исус взе един невероятно изящен медал от злато и диаманти, след което отиде до ъгъла на санаториума, където един мъж лежеше тихичко, треперейки от отчаяние, а от очите му се стичаха сълзи.

„Този войник е проявил неизказана храброст.

Той е видял много, много неща.

Той е превзел много от високите места на врага и в хода на това е пострадал много в битката заради Мен.“

Исус се наведе и целуна нежно войника – о, толкова нежно по главата, след което внимателно закачи диамантено-златния медал от ляво на сърцето му.

Мъжът бавно отвори очи.

Той се взря в Исус и невероятна светлина изпълни чертите му.

„Този медал носи възстановяване.

Възстановяване на всичко, което е било изгубено.

Възстановяване на радостта.

Възстановяване на надеждата.

Възстановяване на неговото служение.

Възстановяване на неговото семейство.

Възстановяване на отстъпилите му деца.

Възстановяване на финансите му.

Възстановяване на тялото му.

Възстановяване на ума му.

Всичко, което е изглеждало изгубено, се възстановява.“

[Считани сме] като непознати [от света], и въпреки това [сме] добре познати [от Бога и Неговите хора]; като умиращи, и въпреки това, ето, живеем; като наказвани [от страдание], и въпреки това неумъртвени; като наскърбени, но винаги [сме] радостни; като бедни [самите ние], но обогатяващи мнозина; като не притежаващи нищо, и въпреки това [в действителност] притежаващи всичко.

(2 Коринтяни 6:9-10)

Исус стисна ръката на мъжа в Своята и се обърна към мен.

„Сещаш ли се мъжете и жените, на които стана свидетел пред палатката за увеселенията? Те би трябвало да са тук днес с нас, отдавайки чест на онези, които лежат ранени сред тези стени.

Но те са толкова погълнати в собствените си светове, че не разпознават много от тях, дете Мое.

Моята Църква все още твърде често цени външните атрибути и на мъжете, и на жените.“

Исус вдигна ръка и моментално бяхме пренесени в центъра на увеселителната палатка, където сега хиляди модерно облечени мъже и жени отпиваха чай и хапваха торта.

Празничната атмосфера сега беше изместена от усещане за помрачено настроение.

Една жена в церемониална рокля сви устни и разтърси глава.

„Ц-ц, да не помислиш, че Господ действително би посетил онова място!“

Един мъж, облечен в церемониални дрехи с нещо, приличащо на верижка на кмет, около врата си, се съгласи.

„Те са там, само защото не са имали достатъчно вяра“ – промърмори той. – „Ако бяха упражнили *изобщо* някаква вяра, по начало никога нямаше да бъдат ранени...“

„И вероятно непростителност....“ – промълви някой друг.

„Огорчение.“

„Гордост...“ Един мъж с голяма глава отпи от чая си.

„Гордостта идва преди падението. Няма рани без подходящо място, където да се настанят. Тяхното ходене с Господа сигурно е било дълбоко накърнено.

Погледнете нас – ние нямаме никакви рани!“

От тълпата се разнесе шумно ромолене на съгласие.

„Ние нямаме никакви рани...“

Изведнъж се озовахме обратно в санаториума.

Господ беше дълбоко наскърбен.

„Пак казвам, че те трябваше да бъдат тук. Да обгрижват и да обичат тези, които са получили големи рани в тази битка на последното време. Те би трябвало да превързват техните рани и да умиват нозете им. Да се молят за тях, докато възвърнат напълно силата си. Да се грижат за семействата им. Но вместо това те...“

„Те пият чай...“ – довърших аз изречението вместо Господа.

„Да“ – каза Господ иронично неодобрително.

„Пият чай и съдят братята си в безопасността на четирите си стени.

Ако бяха видели от първа ръка гонението, страданието и атаките над собствените Ми ученици, след възкресението Ми, сигурно щяха да осъдят и тях, че имат малко вяра..

Всички, с изключение на Йоан възлюбения бяха убити мъченически.“

Господ въздъхна и след това стисна ръката на един стенещ войник в Своята.

„Моят Отец ръкоположи този човек като един от най-големите Му евангелизатори: евангелизатор за това поколение.

Той беше спасен лично от Моята ръка от дълбоката пропаст на света.

Той се хвана за Словото Ми и отиде и проповядва по главните и околоръстните улици на народите. Той извърши множество апостолски дела.

Цели нации бяха докоснати чрез неговото служение. Чрез неговата жертва...“

Исус нежно постави ръка върху превръзките по тялото на този човек.

„Той се трудеше денем и нощем заради Моето благовестие, незабелязан от мнозина, сблъсквайки се с неизказано гонение.

Цели нации бяха докоснати чрез неговото служение.

Повечето от раните на тези, които виждаш да лежат тук, са били получени от гонение и жестока атака от врага, но има и други, които страдат от рани. Тяхното състояние също дълбоко натъжава Мен и Моя Отец. Ела и Ме последвай.“

БУЛОТО НА СРАМА

Изведнъж се озовах застанала с Исус обратно в същата палатка, където чаеното парти с помраченото настроение все още продължаваше.

Разликата беше, че този път Исус не беше видим за посетителите на увеселението.

И този път стояхме *вътре* в палатката.

„Ей там.“

Исус посочи към самото дъно на палатката.

Проследих посоката на пръста Му.

Едва забележимо, почти в самото дъно на палатката висеше някакво странно, ефирно като паяжина було.

Едва различавах зад него контурите на множество сенчести фигури, тъй като то беше извито така, че където и да застанех, напълно закриваше от погледа ми всички лица зад него.

„Кой е там, отзад?“ – попитах Господа.

Той въздъхна.

Не с раздразнение, а по-скоро с дългата, мъчителна въздишка на любящ родител, чиито деца бавно схващат.

„Моите братя и сестри. *Твоите* братя и сестри.“

Той се поколеба.

„Децата на Баща Ми. Неговите възлюбени синове и дъщери седят зад булото.“

Аз се смръщих.

За нищо на света не можех да си представя как се влиза там.

„Как ще *излязат*?“

„Не могат. Моята Църква, вързана в сегашните си окови на религия, ги е поставила под това було.“

И докато продължават да са под влиянието на религиозния и фарисейски дух на тази ера, много от децата на Баща Ми ще останат вързани и в капан под булото, което виждаш.“

Аз се приближих.

Сега, когато вече бях по-близо, булото изглеждаше изключително тежко.

Беше почти като тежките завеси на сцените в театрите с тази разлика, че беше сложно изплетено, почти като воала на паяжина.

Беше бледо-сиво на цвят.

„Това е *Булото на Срама*“ – обясни Исус дълбоко наскърбен.

„Моят Отец и Аз дойдохме, за да освободим пленниците.“

„От врага ли са били вързани в булото на срама?“ – попитах.

„Не съвсем.“

Исус отново беше безкрайно търпелив.

„Били са поставени под булото на срама от Моята Църква, от братята и сестрите си. Погледни!“

Обърнахме се натам, където едно младо, явно жалостиво момиче се беше изправило на крака и се беше отправило към булото.

Веднага група по-възрастни, с вид на много мъдри мъже и жени я хванаха за ръката.

„Не можеш да влизаш там. Пази се да не се омърсиш.“

При тези думи една от мъждукащите светлинки, светещи зад булото на срама, угасна.

Исус поклати глава.

„Последвай Ме.“

Той мина направо през булото и аз Го последвах. Внезапно се озовахме вътре в една огромна, подобна на пещера мрежа.

Стотици хора седяха прегърбени и отчаяни на някакви маси.

Други се криеха в сенките.

А други пък се свиваха един до друг в най-тъмните ъгли.

ВСИЧКИ те бяха загърнати в същия лепкав, сложно изплетен, подобен на паяжина воал от главата до петите.

„Колкото повече се крият от светлината, толкова по-вързани стават.“

Ако Моята Църква само престанеше да осъжда тези хора и ги изведеше навън на светлината и разкъса това було на срам, което самата тя е поставила върху тези хора, те веднага щяха да бъдат освободени. Църквата е тази, която е създала това було.“

„Имаш предвид, официалната Църква?“

„Не.“ – Господ беше съвсем категоричен.

„Имам предвид, *Моята Църква*.

Да, религиозният дух здравата се е прицелил в тези хора.

Със срам, вина и в крайна сметка отчаяние.“

Исус си проправи път до един младеж, свит в най-тъмния ъгъл.

Той скри главата си от Исус.

Друго момиче пушеше под булото, опитвайки се да се скрие от хората в палатката.

Друго пък пиеше различни лекарства против тревожност, а после се опитваше да скрие шишенцето.

А друго криеше бутилки с джин.

Друго момче събираше порнографски списания в най-тъмните ъгли, които можеше да намери.

„А сега гледай!“

На мига, когато Исус вдигна ръка, ярка светлина освети цялата палатка.

Тогава Исус тръгна към едно момиче, което пушеше цигара след цигара.

Веднага щом Го видя, тя смачка кутията с цигари в ръка и направи безполезен опит да я скрие от Господа.

Той нежно разтвори пръстите ѝ и взе цигарите, които тя стискаше.

Постави ги на масата.

Останалите в палатката зяпнаха ужасено.

Той наведе глава към нейната, взе лицето ѝ в ръце и ѝ зашепна продължително. По бузите ѝ се стекоха сълзи.

Тя обви ръце около Него.

„Благодаря Ти, благодаря Ти.“

Исус се изправи.

„Виждаш ли *сърцето* ѝ? Пълно с щедрост и милосърдие.“

Той махна с ръка и всички притихнаха.

Там беше същото момиче, което беше прегърнало с ръце бездомните и с любов се грижеше за тях да имат подслон и храна.

Исус погледна надолу към пакета с цигарите.

„Вие я осъждате за това, че пуши.

Зад гърба ѝ я критикувате и сте я отлъчили.

Покрили сте я и сте я впримчили във вашето було на срама.

Но това е *вашето* було на срама, не нейното.“

Една наркоманка, пристрастена към хероина, изтича в ръцете на Исус и зарови глава в гърдите Му.

Той нежно я погали по косата.

„Кой ще ходи с нея и с любов ще я изведе на свобода?“

Един мъж тръгна към тях от палатката. Той се поклони пред Исус.

„Аз ще ѝ помогна. Преди бях наркоман. Прости ми, че я съдих за слабостта ѝ. Аз ще ходя с нея.“

След това Исус положи ръка върху човека, който в отчаяние поглъщаше огромно количество лекарства против тревожност.

Той веднага спря да трепери.

Моментна болка пробягна по лицето на Исус.

„Аз не те осъждам, дете. Спомняш ли си в Гетсимания, когато от Мен потекоха кървави капки пот?“

Гласът Му стана съвсем мек.

„Аз помня какво значи да бъдеш травмиран от страх...“

Сълзи потекоха по бузите на мъжа.

С безкрайно състрадание Исус притегли в обятията Си хлипация мъж, чието тяло се тресеше от ридания.

Исус повдигна глава към присъстващите, които ги гледаха, в палатката.

„Аз дойдох, за да освободя пленниците.“

Сълзите на Исус се смесиха с тези на мъжа.

„Никога не съдете нито осъждайте тези, които ходят по пътеки, по които никога не сте минавали.

Аз не дойдох за онези, които са добре, а за тези, които имат нужда от лекар.

Дойдох да превържа сърцесъкрушените.

Всеки един от тези, които виждате тук днес, има рана в душата си, нанесена от врага. В отчаянието на сърцето си те са се опитали да запълнят неизлекуваната болка, травмата, празнината в душите си с всички тези неща, които днес виждате под булото на срама.

Наркотици, твърд алкохол, предписани лекарства, порнография – това са само симптомите.

Симптомите на неизлекуваните рани и вкоренената дълбоко болка.“

Благословен да бъде Бог и Отец на нашия Господ Исус Христос, Отец на милостите (състраданието и жалостивостта) и Бог (Който е Източникът) на всяка утеха (утешение и насърчение).

(2 Коринтяни 1:3)

„Нашият Свят Дух е Утешителят. Моят Отец е Богът на всяка утеха. *Всяко* утешение.

Ако само Моята Църква ги беше прегърнала с ръцете си, изливайки безусловна любов, и ги беше направила Мои ученици с пламенна и чиста любов от Моя Отец, и ги беше научила как да използват Моето Слово.

Не след дълго *всеки* симптом, *всеки* навик щеше да се изхлузи от живота им като пашкул.

Но вместо това, да, мнозина от Моята Църква ги учат на Словото Ми, но в своята себеправедност слагат усмирителна риза от вина и срам върху същите онези, чиято свобода ще бъде намерена само в светлината.

Моят Отец е Великият Лечител.

Той никога *не се дразни от симптомите*.

Неговата внимателна ръка на хирург прониква точно до корена на причините, до сърцето на всеки мъж и всяка жена.“

Исус вдигна ръце и раздра тежката завеса на две, пускайки я на земята.

„Когато завесата в Светая Светих се раздра на две, когато Аз умрях на Кръста, булото на срама беше унищожено.“

Тези, които се намираха отвътре, започнаха да бягат от светлината. Но изведнъж хора от цялата палатка започнаха да стават, да се покаяват, да се завтичат към булото и да ги обгръщат с любов.

И видях как едно по едно лепкавото, подобно на паяжина було започна да пада като пашкул от всеки един от тях.

После палатката изчезна от погледа ми.

Повдигнах очи. В далечината видях да се надига битка.

Видях воини, които се биеха в първите редици на фронтовата линия.

Видях войници, поставени на пост по високите места, които наблюдаваха за появата на врага.

Те бяха разположени на върха на планините и високите места на разстояние един от друг.

„Кои са те, Господи?“ – попитах аз.

„Това са ходатаите на последното време; те са военните стражи по стените.“

„Но там навсякъде има огромни *пролуки!*“ Посочих към местата, където нямаше никакви стражи.

Изведнъж видях един огромен батальон от лагера на врага, който маршируваше към един самотен страж, останал на планините. Те се прицелиха внимателно. Стражът падна.

Господ посочи надолу към група войници, които бяха приведени над нещо, приличащо на средства за комуникация – радиостанции и предаватели.

„О, не!“ – промълвих аз. Един огромен вражески батальон идваше през хълма към тях. Миг по-късно те бяха взривени.

Погледнах обратно към фронтовата линия.

ФРОНТОВАТА ЛИНИЯ

Обширната равнина на битката се простираше докъдето погледът стигне.

Беше странно.

Нещо сякаш не беше както трябва.

Наблюдавах групата генерали, които стояха щит до щит, заемайки фронтовата линия.

Очевидно бяха опитни воители.

Твърди и силни. Облеклото им беше почти като на викингите. Лицата им бяха твърди като кремък. Видях, че на щитовете им беше написано АПОСТОЛИ.

Но нещо не беше както трябва.

Най-накрая разбрах какво бе то.

Това беше фактът, че макар това да беше фронтова линия, беше необичайно тихо. Имаше само няколко престрелки, които апостолите с лекота отбиха.

Те продължаваха да маршируват твърдо напред.

Но къде ли беше *разгарът на битката?*

Можех да чуя кръвожадните, смразяващи викове на войната в далечината.

Можех да чуя смразяващите звуци на касапницата.

Но за нищо на света не можех да видя откъде идваха те.

В далечината отдясно имаше втора група воители.

Те изглеждаха по-гръмогласни, почти крещящи. Те също се придвижваха напред.

Изглеждаха като облечени в шотландски полички – шотландските церемониални военни дрехи – много от тях свиреха на гайди.

Това беше групата на ЕВАНГЕЛИЗАТОРИТЕ.

Те размахваха мечове.

Отново, те маршируваха напред с хъс, много твърдо, но странно, в съвсем различна посока от апостолите.

Всъщност, апостолите и евангелизаторите бяха толкова независими едни от други, че изглеждаше сякаш водеха *отделни* войни.

Тогава пред себе си видях касапницата.

Някои от стражите бяха тежко ранени.

Но най-зле ударени бяха пророците и проницателите.

Веднага щом те се прегрупираха, настъпи нова яростна атака от страна на врага. Всъщност, почти цялото нападение на вражеските сили през този сезон изглеждаше насочено към разузнаването и комуникациите.

Пророците, проницателите и групата на ходатаите от последното време, които се надигаха.

Врагът знаеше много добре, че техните дарби бяха по-различни от тези на твърдите апостоли, които размахваха могъщите си оръжия, впускайки се във войната.

Тези три батальона бяха върховният разузнавателен корпус на Отец.

Те бяха в синхрон със стратегията и проектите на Небето и притежаваха точното разпознаване на вражеските стратегии и военни планове.

В действителност, много от тези пророци, проницатели и ходатаи бяха влизали незабелязано в собствените военни стаи на врага.

И те бяха *опустошителни* за плановете на врага.

Възпираха ги на всяка крачка.

Неприятелят жестоко ги мразеше и се страхуваше от тях.

Наблюдавах как една голяма група от вражеските бойци на фронтовата линия – началства и власти – излезе от един таен военен съвет.

Техните генерали предвождаха огромна група от най-яроствните и жестоки воини на сатана. Видях една насилствена група, озаглавена Немош.

След това видях друга жадна за кръв група от проклетите, държаща напоено с кръв знаме, на което пишеше ВОЙНА СРЕЩУ СВЕТИИТЕ.

След това чух странен какофоничен звук, почти като бръмчене на огромен батальон от управляеми снаряди.

Това се наричаше демонична интерференция.

Като един, те минаха покрай апостолите и връхлетяха върху скрития разузнавателен корпус.

Апостолите все още маршируваха твърдо под звука на военните барабани, но много от тях изглежда не забелязваха тези контингенти на врага.

Товага видях друга група апостоли, които изглежда, че бяха в отлична връзка с една група на силите за комуникации и разузнаване.

Тези апостоли се обърнаха и веднага строиха силите си срещу врага, който беше опустошен бързо и ефективно.

Беше очевидно, че пророците и проницателите бяха жизненоважна част от тази структура на апостолите, тъй като самите апостоли бяха неразделно свързани с пророците, проницателите и ходатаите.

Погледът ми бе привлечен от едно определено подразделение на тази армия, където един пастор беше вдигнат нависоко в богато украсена, издялана носилка. Войниците на крак около него бяха окървавени, отпаднали и изтощени от битката, но тичаха, за да служат на пастора, сякаш животът им зависеше от това.

И видях думите ВЛАСТ и КОНТРОЛ.

Знаех, че Господ беше много наскърбен.

Но докато продължавах да наблюдавам, Господ привлече вниманието ми към друг батальон, където пасторите маршируваха редом с батальоните си.

Те бяха окървавени и изтощени, но въодушевени.

Въодушевлението им идваше от неуморната им, жертвена грижа за стадата им.

Те превързваха сърцесъкрусените и наранените, немислейки за собствените си рани или умора.

Грижеха се за тях.

Общуваха с тях като *скъпоценно семейство*.

Видях много, *много* такива пастори.

После видях как нови мантии – апостолски мантии – се появиха върху тези верни пастори.

Господ Исус каза: „За тези от Моите пастори, които са положили живота си, за да хранят Моето стадо и да пазят овцете Ми, изгрява нов сезон. Защото в сегашния и настъпващия сезон мнозина, мнозина от тези, които Моят Отец е намерил за верни, сега ще се надигнат през този последен сезон от ерата на Моята Църква с нова апостолска мантия.“

Видях как хиляди от тези пастори, които сега носеха здрави апостолски мантии на голям авторитет, се надигнаха и заеха местата си на Фронтвата Линия.

От устата им излизаше мечът на Духа и речта им беше изпълнена с две неща:

Благодатта на Бога и любовта на Отец.

Много от другите пастори и апостоли, обаче, през тази сегашна Църковна Ера, не бяха напълно приели, като неразделна част, пророците, проницателите и ходатаите в редиците си.

Вместо това, разузнавателният корпус сякаш действаше като независим отряд.

Те получаваха и разпространяваха информация навсякъде, където тя биваше приветствана и приемана.

Господ привлече вниманието ми към стражите, стоящи на стените далече над армията. Вече съвсем малко от тях все още стояха.

Мнозина бяха победени и бяха паднали от стените.

Имаше много, много пролуки, докдето поглед стигаше.

Веднага разбрах, че това бяха ходатаите от последните времена.

Сега изглеждаше, сякаш имаше невероятно силна работна връзка между ходатаите, пророците и проницателите.

Всъщност, тези три батальона действаха заедно в такова единство и толкова гладко, че ако апостолите, евангелизаторите и пасторите бяха решили практически да ги впишат в своя боен план, вместо да маршируват независимо, те щяха да получават така жизненонеобходимата им комуникация и разузнавателна информация, която щеше да съкрати поне наполовина баталното време и щеше да им покаже схемите на капаните и мините, заложили за тях.

По този начин щяха да спасят живота на много, много воители.

И щяха да им предоставят точни координати.

Шокиращото, обаче, беше, че много от апостолите изглежда не виждаха абсолютно никаква нужда от сътрудничество с каквито и да било групи за комуникации и разузнаване.

Едно поделение от апостоли и пророци, които *си* сътрудничеха, изглеждаше сякаш се дърпаха един друг в противоположни посоки, крещейки над военната битка относно разликите във времето и координатите, и в крайна сметка и двете групи, съвсем изнервени, се върнаха всяка към своята независимост, кълнейки се, че е невъзможно да работят заедно.

И още по-лошо – някои евангелизатори изглеждаха напълно независими и от апостолите, *и* от пророците.

А една голяма група пастори маршируваше на около километър зад двете групи.

Докато апостолите сякаш почти не осъзнаваха значението на пророците, проницателите и ходатаите или ги пренебрегваха, изглежда много от пасторите всъщност *не се доверяваха* на пророците и проницателите. И на ходатаите.

Сякаш ходатаите, които на практика бяха едни от *най-жизненоважните* батальони на последните времена, бяха почти напълно пренебрегвани от *цялата* армия като нещо второстепенно.

Но в същото време някои от пророците също бяха *силно* независими и отказваха да застанат под контрола на апостолите.

Изглежда се надигаше битка на волите между апостолите и пророците, да не говорим за между армията на Църквата и врага!

Почувствах, че пророците и проницателите бяха като божествени М-16 (лека, напълно автоматична пушка, която изстрелва малокалибрени патрони при изключително висока скорост (б. пр.) или Божият антитерористичен отряд. Базисният им лагер беше разположен далеч отзад на бойното поле. Апостолите бяха Джек Бауър-овци, които превземаха царството на тъмнината със сила. Но за разлика от телевизионната програма, линиите за комуникация между апостолските Джек Бауър-овци и пророци-проницатели-ходатаи, в базата на контратерористичния отряд, бяха *отрязани*.

Усетих Господ Исус зад себе си.

Той въздъхна.

„Трудно е за някои от водачите Ми да се променят...

Битката на последните времена ще бъде спечелена само от батальон, който действа с точната си функция и структура.

Само когато сред Моето Тяло царува почит – когато всеки вижда и се отнася към всекиго като към по-добър от самия него. Отдавайки си предпочитание един на друг с любов.

Но Моите синове и дъщери по цялата Земя *се надигат*.

Те се надигат и действат според начина на живот на Царския Закон на Любовта.“

ТОМ ТРЕТИ

ТРОННАТА ЗАЛА

Стоях, прикована на място от прииждащите вълни от слава.

Вълни след вълни от буквално сияйна, бяла слава, прииждаха от престола върху населяващите Тронната Зала – докато цялото събрание сякаш беше окъпано в блестящия пашкул на мек бял огън.

И настана тишина.

Как можеше да настъпи такава тишина, аз не разбирах, но сякаш буквално чувах самото падане на тишината в Тронната Зала.

В тази тишина беше *славата, величието, мъдростта, силата и святият страх* от Всемогъщия Бог.

В тази тишина беше и *любовта, всемогъществото, милостта и безкрайното състрадание* на Отец, от Когото носи името си всеки бащински род.

Тишината все още бе паднала.

Тишина, различна от всичко, което бях виждала на земята.

Това беше тишина и все пак тази тишина беше изпълнена с многообразните говорения на Святия Дух – на всяко сърце и всяка душа.

Не можех да видя цвета на листата на страниците на Книгата на Живота, защото всяко листо блестеше с такава светлина, че отстрани на книгата се излъчваше такава сияйна светлина, че самата книга едва можеше да се види.

И усетих от Ангелското Войнство страх и удивление.

Абсолютното *удивление* от онова, което беше на тези страници.

Тогаваш тишината смени атмосферата си.

И слезе свят страх.

Сякаш свят ужас от самия Господ, от великия АЗ СЪМ, от Стария по Дни, настъпи из цялата зала като плътна, падаща покривка.

Като един, всички от цялата зала паднаха на колене и по лице – прострени, докато славата на Отец ставаше все по-интензивна от престола.

Ангелите паднаха проснати пред Седналия на престола.

Множества милиони паднаха треперещи и прострени и святият ужас продължаваше да пада. Да пада.

Да пада.

Падаше както падаше здрачът на Земята.

Не можех да погледна нагоре, но останах по лице, треперейки.

И ангелските шофари отекнаха, и глас обяви: „Отворете Книгата!“

Все още трепереща, аз гледах от пода как Исус бавно се придвижи към престола на Отец.

И в този момент пред мен видът на Исус Христос се преобрази в образа на агне, което беше заклано, със седем рога и седем очи.

Разпознах това агне като Агнето, което отвори книгата със седемте печата, спомената в Откровение. Тогава чух да се прогласяват думите от Откровение:

„Достойно си да вземеш свитъка и да отвориш неговите печати, защото беше заклано и с Твоята кръв изкупи за Бога човеци от всяко племе, език, народ и нация. Направи ги да бъдат царство и свещеници, за да служат на нашия Бог, и те ще царуват на земята. Достойно е Агнето, Което беше заклано, да приеме власт, богатство, мъдрост, сила, почит, слава и хваление.“

И святата слава на Бога изпълни залата.

А закланото Агне се преобрази отново в личността на Исус Христос.

Сълзи започнаха да се стичат по лицето на Исус, като Той коленичи пред възлюбения Си Отец.

И аз знаех, че тази книга, НЕГОВАТА книга, Книгата на Агнето, беше *най-големият дар* във вселената, който Той сега представяше на Онзи, Който беше Неговото всичко във всички, Създателят на Вселената и Галактиките, Старият по Дни, ВСЕВИШНИЯТ, Неговият възлюбен Отец.

Тогава Исус проговори.

„Аз, Агнето, което беше пожертвано за греховете на света – Аз, Твоят единороден Син, представям Книгата на Живота на Агнето.“

Вълни от слава се излъчваха от мястото, където седеше Отец и някак си усещах, че Той беше развълнуван.

Развълнуван, отвъд разбирането на ума, припомняйки си жертвата на Своя единороден, възлюбен Син, но също и *дълбоко, дълбоко* трогнат от онова, което знаеше, че лежи *вътре* в страниците на Книгата.

Защото Отец знаеше, че онова, което лежеше между страниците на Книгата на закланото Агне, беше най-скъпоценния и почетен дар във вселената и всяка вселена отвъд нея.

Скъпоценният дар, който приведе Ангелското Войнство на колене, плачещи.

Скъпоценният дар, който беше любовта на обикновени синове и дъщери на Земята, които бяха приели жертвата на Исус Христос, Неговия Син, и се бяха помирили с Отец за вечността.

И Отец прекрасно знаеше, че толкова много, *много* от тях се бяха родили в мрак и крехкост.

Бяха се борили със собствените си слабости и провали, които толкова лесно ги нападаха.

Бяха викали много пъти на Земята, с отчаяни сълзи, прилепвайки се към Него само чрез вяра, виждайки замъглено като през стъкло, през което можеха да виждат само неясно.

И въпреки това бяха опазили вярата.

И въпреки това бяха вярвали.

Дори когато Го бяха провалили.

Дори когато Го бяха изоставили и бяха мислили за земните неща, бяха изтичали обратно при Него, като малко дете, и Богът на всяко състрадание ги беше приел и утешил, както майка утешава бебето си.

Защото със сигурност Отец на Състраданието знаеше и помнеше как се бяха оформили.

Защото Той помнеше много добре, че те бяха пръст, и, о, колко ги **обичаше** Отец.

Както баща жали деца, така жали ГОСПОД онези, които Му се боят, защото Той познава нашия строеж, помни, че ние сме пръст. (Псалом 103:13-14)

Защото Той би спрял Небето заради звука на едно от Неговите деца, което Му се покланя зад затворените врати.

Цялото Небе би спряло развълнувано по заповедта на Отец.

И всяка жертва, която някой син или дъщеря на Земята бяха направили заради Него и заради прогласяването на Неговото благовестие, беше записана.

Всеки акт на поклонение в тайното място, зад затворените врати, за който никой човек не знаеше, беше записан вярно от Небето.

Всяка проява на негоизъм, неизвестна или невидяна от хората, беше записана.

Всяка проява на устояване и издръжливост в лицето на гонение или съпротива от страна на нечестиви човеци или силите на злото беше записана.

Всяко действие или инициатива за спечелване на души, проведени с чист мотив, от чиста любов към Отец и Неговия Син, беше записано.

Всеки главен грях, с който се бяха борили и победили, беше записан.

Всеки акт на покаяние, всяка проява на радост, всеки разговор с Отец, Сина и Святия Дух, беше записан за потомството.

И всичко лежеше на страниците на тази Книга.

За да четете Отец в продължение на вечността.

Тогава Исус се усмихна със сияйна усмивка и ръката на Отец се появи от бялата слава.

Той отвори огромната Книга на Живота.

И Небето застина в очакване.

Тогава Отец изговори едно име.

И в гласа на Отец беше безкрайната любов и състрадание, дълбоката нежност на Бащата на всички бащи – и в Неговия глас имаше изцеление, разбиране и пълно приемане, които толкова рядко можеха да се срещнат на Земята, каквато я познавахме.

И, когато Отец изговори това име, погледът на Исус веднага се извърна от цялото събрание в Тронната Зала към тази личност.

ПРИЯТЕЛКАТА НА ОТЕЦ

Исус се запъти към една фигура, заобиколена от светлина в една от предните редици. Една жена пристъпи в нефа, за да Го посрещне. Сякаш цялото събрание затаи дъх.

Защото тази жена носеше аура на святост, авторитет и сила, каквато би подобавала на някой велик регент – велика кралица на Земята. Не можех да видя лицето ѝ; главата ѝ бе покрита от покривало.

Тогава видях, смаяна, как ангелите паднаха пред нея.

Исус се поклони почетно пред нея.

Тя продължи сама по нефа, направо към престола и блестящата бяла светлина.

В земния ми ум аз изпитах безпокойство, мислейки, че всеки момент тя със сигурност би трябвало да спре, или че със сигурност някое ангелско същество щеше да я спре на мястото ѝ, но тя продължи да крачи към престола.

Тя влезе направо в блестящата светлина, в средата на мястото, където очертанятията на Отец се виждаха съвсем неясно, докато целият ѝ образ изчезна.

„Коя е тя?“ – попитах с благоговение.

Исус ми се усмихна нежно и погледна след нея, дълбоко развълнуван.

„Тя е приятелка на Моя Отец“ – прошепна Той.

Исус вдигна ръка и гледката пред нас се промени.

Видях как едно обикновено, чернокосо бебе, се роди от самотна майка в Шотландия, по време на Първата световна война.

„Тя беше дадена в сиропиталище. Накараха я да слугува от десетгодишна възраст.

Изнасилена от мъжа в дома на четиринадесет годишна възраст. Тя изплака много сълзи от гняв, ярост и безпомощност в малката си, тъмна и студена стая. Тя имаше велик призив – призив от Нас“ – каза Господ меко.

„Тя щеше да дойде при Моя Отец много по-скоро, ако някои от нашите деца бяха по-чувствителни и не толкова загрижени за собствените си четири стени и нужди.

Тя се омъжи на петнадесет. Роди девет деца. Съпругът ѝ, алкохолик, редовно я биеше. Най-накрая я остави без пукната пара.“

Аз кимнах и Исус ми направи знак да продължа да гледам.

„Гледах я как работи денем и нощем, като търкаше и чистеше, за да издържа децата си, като с годините слабеше все повече и накрая здравето ѝ се разби. Видях как децата ѝ я изоставят, като разбиха сърцето ѝ, и накрая я настаниха в приют за бедни.“

Исус се усмихна и кимна.

„Питах се какво място заема тя при Нас, когато ние не сме имали място в живота ѝ в продължение на толкова много години?

Тя беше оставена да умре“ – каза Исус. – „Необичана и изоставена.“

Проследих погледа Му отново към жената в приюта.

„Най-накрая, възлюбена, тя беше посетена в приюта от едни от Нашите верни слуги, които ѝ казаха за Мен. Дадох ѝ един малък Нов Завет и дори в крехкото си състояние, умираща, тя се прилепваше към всички думи, към които можеше. Започна да призовава името Ми денем и нощем, денем и нощем.

В пълното си отчаяние, страх и опустошение на душата, тя викаше към Нас.“

Сълзи изпълниха очите на Исус.

„И така, възлюбена, жалните ѝ викове стигнаха до Нас точно тук, в тази тронна зала. Аз се втурнах към нея до леглото ѝ. Тя беше в последните стадии на умирање и можеше да вижда ясно в духовната област. И се сграби за дрехата Ми. ‘О, изцели ме, сладки Исусе!’

И в този момент протегна ръката си към Моята. ‘Помогни на моето неверие.’“

„Тя беше изцелена“ – казах аз благоговейно, наблюдавайки я как укрепваше все повече. После я видях да напуска приюта и да работи отново като слугиня, но сега здрава и силна. И, о – тя беше завинаги, завинаги променена.

„Това е чудесно, Господи,“ – казах аз, – „такова спасение при най-мрачните обстоятелства, но аз пак не разбирам как тя може... може...“

Исус се усмихна търпеливо. „Как може да отиде направо при трона на Отец и да се сгуши в гърдите Му пред цялото Небесно събрание?“

Кимнах и проследих погледа на Исус.

Жената коленичи в малката си таванска стаичка-спалня, ръцете ѝ се вдигнаха, лицето ѝ сияеше в пълно и крайно обожание, покланяйки се на Отец.

„Ти си славен, славен, целият славен... Свят, Свят... Ти си прекрасен....“ – мълвеше тя. После Му изпрати целувки и облегна глава на гърдите Му, като малко дете при майка си, и винаги, *винаги* пееше любовни песни на Отец.

Тогава видях сценарият да се променя и видях как нейното поклонение и детинско обожание се превръщат в огнен пламък, като огромен пламък от бял тамян през покрива, през земните атмосфери и през небесата, и белият пламък се издигна до олтара пред престола на Отец.

И тогава видях нещо невероятно.

Отец се съвещаваше с Исус и Святия Дух, и всички Небесни Съдилища бяха на заседание. Но сега Отец вдигна ръка, като цялото Му внимание беше насочено единствено към сладкия, горящ до бяло, подобно на тамян, пламък, който гореше на олтара.

И сякаш Той сграби отново ръката на Исус с благодарност отново за ужасната жертва на Голгота. И тамянът стигна до Него и Отец го взе и го притисна към гърдите Си, и той се преобрази на същата тази жена, и тя беше там, в прегръдката на Отец, целувайки лицето и ръцете Му, и облягайки глава на гърдите Му.

Колко дълбоко беше трогнат Той.

Колко дълбоко бе развълнуван от голямата ѝ любов и обожание към Него.

Тогава я видях отново в спалнята ѝ. Беше около 3ч. сутринта и тя спеше дълбоко. И видях как Отец копнееше за нейното общение, защото тя прекарваше повечето нощи да Му говори. Не да се моли, не да иска молби, а да споделя с Него най-сърдечните си тайни, като баща и дъщеря, а от Своя страна Той споделяше Своите най-сърдечни тайни на Своята невеста и Своя Син. На свой ред тя се молеше и ходатайстваше за Църквата.

Но тази нощ тя спеше.

О, как копнееше Отец за нея! И видях да се изпращат ангели. Те се изкачиха по стълбите до спалнята ѝ и нежно, и внимателно я събудиха.

И Отец имаше общение със Своята възлюбена.

И всяка нощ в нейната малка, оскъдно обзаведена спалня, тя нареждаше място за вечеря за Отец и сядаше, и споделяше най-дълбоките си тайни с Него.

Гледката отново се промени и на мига се озовах край най-невероятната сграда. Приличаше ми повече на дворец, отколкото на жилище.

Сградата беше създадена от чисто бял мрамор, изпъстрен с деликатно розови жилки, заобиколен от славна градина. Елен и еднорози скитаха из парка. Екзотични пауни и фазани, както и птици със златни човки и бледо тюркоазени пера, хранеха малките си. Имаше навярно хиляди от най-изящните рози от всякакъв вид и цвят, натежали по всеки храст; розите дори се катереха по стените на двореца.

Зяпнах от удивление.

„Кой живее там? Прилича на Бъкингамския дворец.“

„Има някой, с когото Моят Отец иска да се срещнеш.“

Крехка млада женица с млечно бяла кожа и блестяща, дълга до кръста черна коса седеше в градината, в далечния край на жилището, на около сто метра от нас. Тогава Го видях.

Отец беше седнал на красива издялана от камък пейка, срещу жената. Очите ѝ бяха впити в лицето Му. Приковани от Него. С обожание към Него. И Той с нея.

Сцената беше толкова скъпоценна, че ние сякаш се натрапвахме.

„Той я посещава“ – каза меко Исус. – „Моят Отец я посещава всеки ден по време на земното свечеряване, както тя Го посещаваше, когато живееше на Земята.“

„Коя е тя?“

Исус ме погледна състрадателно заради мудността на моето разбиране.

Царствената жена вървеше към нас. Исус ѝ се поклони дълбоко. Той изглеждаше дълбоко развълнуван.

„Аз съм жената, която видя в приюта.“

Тя сложи ръцете си в моите.

„Ти и тези, които стоите на Земята в сегашния сезон на Църковната Ера, сте силно обичани тук, на Небето. И сте силно обичани от Отец. Няма нищо...“

Очите ѝ се изпълниха със сълзи, които се стичаха по бузите ѝ. Тя беше дълбоко развълнувана.

„Няма нищо, което да може да се сравни с познаването на Отец...“

Тя се обърна и отиде до розовото залесяване, където беше заобиколена от деца. Тя им пееше, докато се грижеше за розите си.

„Виждаш ли как тя се грижи за розите? С такава радост, толкова нежно.

През всичките години на Земята Отец знаеше, че най-голямото желание на сърцето ѝ беше да има малка градинка с рози, просто за да попива аромата на розите.“

Оглеждах се удивена. Имаше навярно поне стотина акра розова градина.

„В последните си дни тя почти ослепя; о, но как Го търсеше с духа си. Отделяше за Него място на масата си.

И Той идваше при нея, знаеш ли. Моят Отец оставяше радостта и чудесата на Небето, само заради чудото да бъде с нея. Защото тя толкова Го обичаше.

В деня, когато тя умря на Земята, взеха тялото ѝ и го заровиха в гроба на бедняците.

Нямаше никой там. На никой не му пукаше.

Всички онези, за които беше прекарала живота си да се грижи за тях, отдавна вече ги нямаше.

Тя пристигна тук на вратите на Небето.

Лицето на Моя Отец беше първото, което видя. О, каква радост! Неописуема!

Виждаш ли, възлюбена, каквото взаимоотношение преживяват Моите деца с Отец Ми, докато са на Земята, същото ще преживяват и когато са с Него на Небето.

Много, много от децата на Моя Отец са толкова заети с това да работят за Него, че забравят да общуват с Него.“

Знаех, че много служения щяха да изпаднат в паника при това твърдение.

„Но те изливат живота си за проповядването на Твоето евангелие?“

Господ отново се усмихна нежно.

„Отец много ги обича. Без тях със сигурност Неговото Царство не би било съградено в сила и мощ, и те ще бъдат завинаги близо до Него. Мнозина от тях познават Отец Ми и Той високо ги цени. Но има и едно друго място.

За онези, които се прилепят към Него в интимност. За онези, които копнеят да бъдат с Него. За онези, които Го обсипват със целувки. И Го обсипват с любовта си на всяка крачка.

Много от тях са и Мои служители също, но има и мнозина на Земята, които живеят в неизвестност и делата им остават незабелязани от хората на Земята.“

„Но не и незабелязани от Теб и Отец.“

Исус кимна.

„Безутешността на Отец при раздялата от Неговите деца беше преобърната на кръста. Но Неговата *радост* е общението Му с Неговите деца. Той е Баща. Той е Бащата, от когото носи името си всяко бащинство. И Отец обича Своите деца. Той копнее да общува с децата Си, да играе с децата Си. Да се смее и танцува, да пее и да разговаря с децата Си.

И сърцето на Отец не е пълно без общението на Неговите синове и дъщери.

Има много корони и много награди, възлюбена.

Но най-чудесната корона и най-голямата награда от ръката на Отец...“

Исус се усмихна.

„... е за приятелите на Отец.“

СЛУЖИТЕЛЯТ

Изведнъж тази сцена изчезна от погледа и чух да се извиква друго име.

Исус повървя малко по нафа на Тронната Зала към фигурата, която сега беше на колене, трепереща, с очи вперени в Исус Христос, неспособен да отдели погледа си от Него. Исус протегна ръка с най-невероятната и чудесна усмивка на лицето Си.

Сълзи се стичаха по лицето на мъжа. Той поклати глава настрани.

„Аз те провалих...“ – проговори той.

Усмивката на Исус стана още по-широка, а очите Му бяха изпълнени с дълбоко състрадание, все още протягайки ръка.

Бавно мъжът си проправи път през огромните, безкрайни тълпи, стигайки най-накрая до мястото, където стоеше Исус, и се хвърли в нозете Му. Гърдите му се разтърсваха от хлипане, а лицето му се криеше в ръцете му.

Исус го погледна; собствените Му бузи бяха мокри от сълзите, които течаха. Гледаше към него. С любов.

После Исус обърна мъжа с лице към Отец.

Ръцете на човека бавно се отпуснаха от лицето му и той изглеждаше очарован от силната светлина, която се излъчваше от престола на Отец, неспособен да се спре – сякаш бе привлечен по нефа от някаква неопикуема сила.

Той вървеше, олюлявайки се по нефа, докато застана пред трона с изражение на неопикуемо удивление на лицето си.

Светлината продължаваше да сияе от престола, но сега вече беше по-мека и идваше към човека на вълни, умивайки, очиствайки и обливайки с любов изнурената му душа.

Мъжът продължаваше да се взира, почти парализиран.

В удивление.

В обожание.

Замаян от неописуемата красота на духа на Онзи, Който седеше и обичаше човека.

А човекът не можеше да отвърне лицето си от Онзи, Който седеше на престола и протегна към Него ръце.

Отец не спираше да го обича.

Исус се приближи до мъжа и нежно го придърпа настрани, отляво на нефа, като обърна лицето му от трона към Неговото лице.

Човекът се свлече на колене и зарада през сълзи.

„Мой Господи, аз Те провалих... Непрекъснато към края на живота си аз Те провалях. Градях мое собствено царство. Всичко това е тиня и кал. Бих съборил всичко със собствените си ръце, ако можех само да се върна...“ Той се приведе в ридания, неспособен да продължи.

Исус коленичи до него на пода на залата. И нежно, о, с такава безкрайна нежност Той привдигна лицето на мъжа от пода.

„Да, възлюбени синко, вярно е, че се поддаде на много от най-тежките кроежи на врага срещу теб към края на дните ти...“

Исус не отделяше изпълнения Си с любов поглед.

„И за Отец Ми беше радост да те доведе у дома, тук, където ние обитаваме, но сега... твоята книга е отворена.“ Той стисна нежно ръката на мъжа в Своята.

„Сега е отреденото време. Нека прочетем страниците й.“

Заедно те тръгнаха, като човекът се облягаше тежко на Исус, Който го притискаше към Себе Си, както майка би притискала малкото си, изнурено дете. Те вървяха до книгата, а славата нарастваше, колкото повече се приближаваха до трона, докато застанаха заедно пред престола срещу огромната книга с блестящите страници.

Човекът падна на колене, с наведена глава.

Когато Исус изговори името му, един ангел обяви деня и часа на неговото раждане на Земята.

Чу се едно голямо тръбене на шофари, преди да бъде оповестен неговият призив в Божието Царство.

„Ти беше заченат в майчината си утроба“ – провъзгласи ангелът, – „и предопределен да прогласяваш Царството на Всевишния Бог, за да подготвиш пътя за последните поколения.“

Един огромен екран изпълни цялата стена на залата и животът на човека започна да се разиграва пред очите на всички, за да го видят. Но когато погледнах човека, се олюлях от шок. Сега той беше напълно неузнаваем.

Защото цялата повърхност на лицето му беше набодена с тънки, подобно на метални стрели. Имаше и една огромна стрела, която беше забита към лявата страна на сърцето му, а друга беше пронизала цялата му дясна страна и все още кървеше.

По целия му гръб и ръце, и по лицето му, имаше пресни, кървящи ожулвания и рани. Циреи, които все още гнояха.

Четири по-малки стрели, но по-големи от множеството по цялото му тяло, пронизваха лявата страна на сърцето му, близо до по-голяма стрела.

Лицето му беше помръкнало от безнадеждност.

Аз стоях с очи, приковани към мъжа и към стените на залата, и виждах как той се ражда като бебе в нечий ръце.

Цялата зала наблюдаваше мълчаливо.

Видях любовта и радостта, с които Отец, Синът и Святият Дух спуснаха духа на този човек от Небето в утробата.

Отец му се радваше с песни.

О, колко очевидно бе, че той носеше белега на Бога върху живота си още преди зачеването си.

Цялата зала наблюдаваше как той се роди в една простичко украсена спалня.

Майки му беше обикновена и бедна жена, но очите ѝ грееха от любов към него. Тя беше жена, която се молеше и се боеше от Бога. Беше се молила за *него* – да роди служител на Господа – и Господ беше отговорил на горещото ѝ желание.

Баща му отсъстваше.

Исус вдигна ръце, усмихвайки му се, и картините се прехвърлиха към времето, когато той беше около единадесет годишен.

Той стоеше около леглото на майка си. Тя умираше и беше слабичка, но положи ръце върху него, притискайки го към себе си, а сълзи се стичаха по лицето ѝ.

Видях как Исус стоеше до нея, отдясно ѝ, с любов.

С любов към нея.

Тя благослови сина си, след това вдигна ръце към Исус и умря.

Момчето плачеше неутешимо.

Исус се протегна към него, но то не можеше да Го усети. Видях го как стисна малкото си юмруче и видях как една от средните стрели прониза гърдите му с един дълбок удар.

Мъжът наблюдаваше разплакан. Исус положи ръка на главата му.

„Ние не те изоставихме, както си помисли...“ – каза Исус меко.

„Целият живот на майка ти протече в бедност, трудности и нестабилност – тя беше твърде болна, за да работи и не можеше да те издържа. Беше изоставена от баща ти при раждането и знаеше, че не може да ти осигури онова, което ти беше необходимо за бъдещето ти. Най-голямото ѝ желание беше ти да бъдеш отгледан от силен и богоугоден Божий служител, който да те обича, като свой син и да те въведе в служение. Ти беше единствената ѝ любов на тази Земя. Ти беше единствената ѝ причина да остане. Но, възлюбени,“ – очите на Исус се навлажниха. Той вдигна отново ръка.

Екранът се изпълни със сцени как момчето израства в огромна бедност, като в крайна сметка, с презрение към майчиния авторитет, избягва, ставайки накрая крадец и наркоман.

„Ако тя беше останала...“ – Исус нежно погледна мъжа – „ти щеше да разбиеш сърцето ѝ. Тя нямаше да може никога да се възстанови и щеше да свърши в приют за бедни, изгубила единствения си син в наркотици и затвора. Беше ѝ дошло времето да бъде с Нас.“

Той обърна глава надясно и кимна леко. Там, от един от престолите на Небето, вървеше най-благородната, русокоса жена, към края на тридесетте си години – облечена в надиплени бели дрехи, а лицето ѝ сияеше, непомрачено от Земните грижи. Тя се завтече към него и го притисна към гърдите си, галейки главата на възлюбения си син.

Докато той плачеше, стрелата сама падна на земята и веднага над раната порасна нова кожа.

Исус нежно взе ръката на майката и я притегли към реброто на нейния син.

Той кимна към сцените, които сега се разиграваха.

Видях как той беше заведен в дома на едно богоугодно семейство Божии служители и там бащата го обичаше като роден син. Момчето получи отлично образование и имаше превъзходни разговорни умения. На млада възраст започна да ръководи Християнския Съюз и да води мнозина до Христос. После отиде в Библейски колеж и беше обучен за целодневно служение. Сцените се смениха с една огромна сватба, когато той се ожени за най-малката дъщеря на семейството, която също беше посветена християнка с мек дух и нежно сърце към Господа. През годините им се родиха четири деца.

Божията божествена воля се изпълняваше.

Той тръгна на пътуващо служение като евангелизатор и видях как лицето на Исус сияеше, когато се записваха тайните архиви на неговите дела.

Небето падна на колене, когато сцената се промени и той се покланяше на Исус и Отец в личните си покои – с такава любов – с такава обожание към Сина и Отец – и аз видях как неговото обожание стигна до Исус и Отец на Небето. Те бяха дълбоко, дълбоко развълнувани от такова поклонение и обожание, които идваха от Земята, и му се откриваха.

И се раждаше едно голямо и чисто служение.

Той проповядваше евангелието на Исус Христос вярно със сила, знамения и чудеса в много страни, като апостол и евангелизатор. Бяха основани много училища за обучение. Бяха създадени и много центрове за хранене на бедните и нуждаещите си. И Божията слава закриляше служението му.

Той възпита много служители под своя авторитет. Те, на свой ред, проповядваха по четирите краища на Земята. И влиянието на неговото служение се разпростря по четирите краища на Земята. Но той остана чист, защото целият му фокус беше върху Господа.

И не се стремеше да издигне собственото си име или името на своите начинания. Единственият му мотив беше да издигне Исус Христос.

И тогава видях един голям и тъмен план в лагера на врага, който беше изпратен. Сякаш огромен черен облак беше спуснат към неговото служение. Когато облакът се спусна, към мнозина от привържениците на лагера на врага се присъединиха онези, които нямаха здрава основа и лесно бяха заблудени. И една огромна армия от противопоставяне се надигна срещу него и служението на ръцете му, за да събори всичко, което той беше изградил.

По време на този период видях да се изстрелва една огромна и ужасна стрела.

Стрела, която носеше думите ЛЪЖИ НА ВРАГА, ЗАБЛУДА. Тя се отправи точно към неговото сърце. Видях как той я отклони с познаването на Бога и Неговото Слово и живата пролята кръв на Исус. Тя беше лесно отклонена, понеже той живееше под сянката на Всевишния и стрелите падаха на земята, всеки път, още преди да достигнат целта си. *Те просто не можеха да стигнат мишената си, защото той живееше под сянката на Всемогъщия.*

Но сцените се смениха и видях как с годините той се умори.

Най-напред беше естествената физическа умора. Но после времената в служението станаха по-трудни – и видях как над гръдната му кост се появи една малка раничка, като прясно порязване, и прясна кръв започна да тече от нея.

Исус ми проговори. „Когато в късните години на живота му настъпи период, в който той се бореше за снабдяването на служението си и други притеснителни затруднения в служението му, вместо да се обърне към Мен, като негов източник, той се обръщаше към човек за много от отговорите. Накрая, когато

битката стана по-тежка, в сърцето му започна да се загнездва едно дълбоко чувство на изоставеност. И дяволът започна да му шепне.

‘Ти служи на Исус вярно през всичките тези години, защо винаги е толкова трудно? Защо Той не осигурява снабдяване за служението ти?’

Исус се усмихна състрадателно. „Виждаш ли, дете Мое, Аз винаги осигурявам снабдяване за тези, които Ми служат, но в духовната област има голяма съпротива, която Моите служители трябва да преодолеят. Много от Моите деца се измориха да стоят върху обещанията Ми и се отказаха от вярата си, точно преди да получат отговора от Небето.

В по-късните си години той беше благословен с всяко материално благословение, от което се нуждаеше, от Нашата ръка – защото толкова обичаме тези, които Ни обичат и служат на Нашата кауза.“

Исус продължи. „И в този период на сурово изпитание, едно от неговите деца, което беше много скъпо на сърцето му, стана отстъпник и дяволът каза: *‘Виждаш ли, Бог не пази децата ти, след като изля целия си живот да Му служиш...’*

И отново, всеки ден, вместо да идва при Мен, вместо да дойде при Моя Отец и Неговата винаги налице помощ във време на беда, той се отдалечи от общение с Нас чрез лъжите на дявола. И прясната кръв от раните на изоставеност започна да тече неспирно.“

Исус се обърна към мен.

„Аз винаги бях там, възлюбена. Във всеки един миг, ако Моето дете беше просто взело ръката Ми и беше извикало към Мен, беше използвало Словото Ми, и беше постъпило според принципите на Моето Слово, Ние щяхме да дойдем при него. Но в тези преклонни дни царството на дявола се превзема с насилие. О, дете Мое. Кажи на децата Ми, кажи на възлюбените Ми, които се борят за Мен в този час, че Моята армия в този ден и в този час не може да бъде пасивна, защото със сигурност тогава врагът ще ги нападне.

Защото чрез вяра и търпение Моите воители наследяват обещанието.

Чрез издръжливост, кураж и устояване.

Именно в мига, когато Моите деца се чувстват най-изоставени, именно в мига, когато се чувстват най-забравени, именно в *онзи* момент те трябва да извикат към Мен, да извикат към Моя Отец за Моята милост, за Моето снабдяване, за Моята винаги налична помощ и дори в онзи миг те ще почувстват Моя мир и Аз ще дойда със силната Си десница, и ще отблъсна силите, които ги атакуват...“

Исус спря по средата на изречението и се усмихна със силна и нежна скръб в очите Си. „...Аз ще отговоря на *всяка* нужда. Ще отговаря на *всяка* молитва, колкото и мрачно да е положението...“ – продължи Той. „Ако... само се прилепят към Мен.“

После видях да лети втора огромна стрела и на нея пишеше: „ГОЛЯМО ЗАПЛАШВАНЕ – ПРОТИВОПОСТАВЯНЕ.“

Видях една какофония от демони, които намериха неколцина обезверени и огорчени служители, които в миналото бяха страдали от завист срещу този човек. Те започнаха да разпространяват слухове против него, като казваха, че той не чувал от Бога и че бил заблуден.

В този период, след като вече бе изпаднал в самосъжаление и обезсърчение – вместо да се отдели – той бе започнал да потъва в житейските грижи и умората от битката.

Потреперих, когато видях една огромна стрела да влиза откъм сляпата му страна. Тя се заби право в него с ужасна ярост. И уцели мишената си.

Почувствах, че голямата му уязвимост в този момент беше това, че служението му беше преминало от пълно упование в Бога и Божията способност *единствено* – към *неговата* способност – и сега, когато неговите дарби и призванието му бяха поставени под въпрос, вместо да има сигурност във факта, че това служение бе на Бога, а не негово служение, основите му се разтърсиха до дъно.

И той влезе в мрачната нощ на душата.

Това беше атака, която във всички видения, които последваха, изглежда се срещаше най-често през тази сегашна диспенсация. И също най-яростната.

Някак си бях убедена, че ако той беше, в който и да е момент през този период, прибягнал при Исус и Го бе помолил да премахне стрелата, то само с едно движение на ръката Си самият Исус щеше да извади тази стрела. Но вместо това мъжът веднага се потопи в една тъмна и дълбока депресия и когато отровата от лъжите на врага се просмука в неговата система, това започна да замъглява разпознаването му, и той започна да гледа на тези, които стояха близо около него в служението му, със същия дух. С подозрителност. С недоверие.

И Исус каза: „Във всеки един момент, дете Мое, той можеше да дойде при Мен и да изповяда греха си – и веднага стрелата нямаше да има повече място в него. Но думите на устата му станаха остри и осъдителни срещу всички около него. Най-напред думите му бяха тежки само срещу враговете му, но когато тъмнината в сърцето му нарасна, думите му станаха резки и спрямо съпругата му и най-малкия му син, когото той обожаваше. С годините те, на свой ред, се огорчиха срещу него. Най-накрая синът му се огорчи срещу Мен. И бавно, понеже той не бе в ежедневен общение със Святия Ми Дух, мотивите на сърцето му станаха егоистично амбициозни за собственото му движение и успеха на онези, които носеха само неговото знаме.

Дете Мое, много, много от Моите служители дори и днес, в това поколение, се борят със същите тези демони, защото това е задачата, която е била спусната яростно в сегашната Църковна Ера. Мнозина падат в блатото на собствените си самоосъждение и самосъжаление, но онези, които имат меко сърце спрямо Мен, се покаяват и тичат при Мен. За Мен е лесно да спася тези, Аз ги обичам с всепоглъщаща, вечна любов и изваждам всяка една стрела със собствената Си ръка, за да не загнява нито една рана.“

Върнахме се обратно към сцените от живота на този човек, които все още се разиграваха.

Виждах с ужас как тънките, метални стрели продължаваха да се забиват в кожата му – стрели на омраза, завист, себеопазване, амбиция, идолопоклонство, злословие, раздори, докато по кожата му не остана непокрито място.

Можех да видя как на върха на всяка стрела имаше смъртоносна отрова и веднага щом стрелата се забиеше в кожата му, той изплюваше отрова и токсини от устата си чрез горчивите и критични думи, които говореше срещу онези, които му се противопоставяха или в крайна сметка и към онези, които просто не му харесваха или с които не беше съгласен.

И въпреки това той продължаваше да служи. В страна след страна, движението му се разрастваше в страна след страна. Защото Господ беше спазил Словото Си и го беше направил да преуспява. Но сега, за разлика от по-ранните години, парите течаха и се вливаха свободно в служението му.

След това сцената отново се промени, този път в сцени от неговия дом. Сега той имаше красив дом с всичко, което човек можеше да си пожелае. Видях брака му и че зад затворените врати той и съпругата му бяха като непознати. Но въпреки това те поучаваха другите за брака, а в къщи живееха в два отделни свята.

Цялата зала наблюдаваше как скъпата му съпруга се закорави и стана нестабилна поради липса на любов и грижа. И тогава видях съпругата му, която бе имала най-мекото и най-нежно сърце към Исус – тя, която беше поклонничка и ходатай – като жена, отхвърлена от съпруга си, изключена от служението – сърцето ѝ стана студено от отчаяние. И тя започна да обича удоволствията, мислейки само за материализма, вместо за Господа.

Господ наведе глава.

„Сърцето ѝ беше разбито. Ако само беше дошла при Мен и се беше помолила, Аз можех да променя всичко. Но тя позволи сърцето ѝ да стане студено за Моето дело и за Моите хора, и в крайна сметка и за Моя глас, докато накрая тя, която обичаше да общува с Мен, Ме изключи напълно, както тя беше изключена от съпруга си.

Дете Мое, има такива, които съгрешават, има такива, които Ми обръщат гръб с пълното си съзнание, знание и воля за това, което правят и кой път избират. Покаянието за тях е много по-трудно. Но има и такива, които Ми обръщат гръб, само защото болката им е станала толкова всепоглъщаща, че отхвърлянето и изоставянето от страна на другите и собственото им разбито сърце ги отблъсква от Мен, вместо да ги привлече към Мен. Кажете на децата Ми, онези, които служат за Мен, винаги да търсят лицето Ми и Моето разпознаване, за да мога да им покажа сърцето МИ.

Защото много, много от тези, които отвън изглеждат толкова закоравени за благовестието Ми в отстъплението си, са точно тези, които отчаяно жадуват да се върнат към Моята любов, но имат чувството, че ако го направят, Аз ще ги

отхвърля. Дете Мое – тези, чието сърце и мотиви познавам много добре, Аз *никога, никога, не, никога* няма да отхвърля. Предупреди децата Ми да преценяват точно – защото има мнозина, мнозина, които са Ме обичали ревностно през младостта си, но поради трудностите на живота са Ме отхвърлили. Но, виждаш ли, дете, Аз не съм ги отхвърлил. И дори като Небесна хрътка, Аз ще продължавам да ги преследвам.“

Видях Исус да гледа с ужасна тъга към съпругата на този мъж.

„Ако само един християнин я беше обичал с любов, която вижда отвъд нейното отстъпничество и отвъд студенината на пътищата ѝ, тя щеше да се върне при Мен. Но вместо това, дете Мое, те я съдеха на молитвените си събирания, съдеха я в църковните събрания, съдеха я на заседанията на управителния съвет и тя почина преждевременно в болницата, рядко посещавана от него и необичана от никого, освен от Мен. Защото на смъртното си легло тя дойде на себе си. Защото в болницата имаше един Мой слуга, който се молеше.

И преди да почине, по лицето ѝ се стичаха сълзи на покаяние. Аз дойдох при леглото ѝ и държах ръката ѝ здраво в Моята. Как сияеше тя! И в деня преди да почине и да премине в славата, за да бъде с Мен, беше сякаш никога не се бе отдалечавала.“

Исус затвори очи. Това беше свят момент.

И тогава една жена – млада жена – тя беше толкова красива, сияеща с любовта и кротостта на Бога, тръгна към нас. По някаква причина знаех, че тя е облечена в бледосиня дреха. Мъжът я гледаше втренчено в ужас, не смеейки да погледне Исус. Това беше неговата съпруга.

Толкова благородна. Очите ѝ излъчваха славата на Бога.

Без колебание тя протегна ръце към него.

Той видимо потрепери и падна пред нея, а лицето му се скри в дрехата ѝ. Нейните сълзи от радост падаха по косата му. Бавно, съвсем бавно тя коленичи срещу него и положи лицето си в ръцете му. След това нежно – о, колко нежно – тя издърпа огромната стрела, като ребрата му още кървяха. Цялата му дясна страна беше надупчена.

Исус се приклони и сграби ръката ѝ. Колко обичаше Той тази жена.

„Няма на Земята рана, толкова ужасна като раната, нанесена от съпруг на съпругата или от съпруга на съпругата. Брачният завет е вечен.“

Исус се обърна към мъжа.

„Отхвърляйки съпругата на младините ти, ти нарани цялото си тяло така, че беше почти невъзможно да се възстановиш.“

Той се обърна към мен.

„Моите деца, които страдат най-много, са онези, които отхвърлят брачния си партньор и после самите те имат чувството, че не усещат болка. Разводът е станал нещо често срещано в Моето Тяло.“

Исус пое дълбоко въздух. Можех да видя, че това Му причиняваше най-силната, както изглеждаше, ужасна физическа болка, от която Му беше почти невъзможно да диша. Гласът Му стана съвсем мек.

„Има много, много от Моите деца, които ходят в този момент буквално ‘надупчени’ и кървят от раните на раздяла, развод и отхвърляне. Аз копнея да ги изцеля. Езавел е отприщена с пълна сила срещу Моята Църква през тази настояща Църковна Ера. Демонични духове на развод и раздяла, на похот и сладострастие. Цели батальони са били спуснати срещу Моите служители. Много от Моите деца се разделят с брачните си партньори и казват, че това е опростимо от Мен. Но, дете Мое, Аз не съм опростил това.“

Исус се обърна към мъжа.

„Ти почувства малка болка в резултат на това, че отхвърли съпругата си на Земята, но въпреки това твоите рани бяха още по-отчаяни от тези на съпругата ти. Ти беше този, чиито рани бяха толкова отчаяни, че доведоха до ранна смърт.“

Исус кимна и по Негова заповед красивата жена, облечена в синьо, сложи ръце върху все още зеещата рана. Раната веднага оздравя; кожата му стана като на новородено бебе.

И мъжът падна пред Исус и викаше отчаяно в покаяние от дъното на душата си: „Аз съм грешник – Исусе, прости греховете ми! Прости ми моята себична амбиция, егоизма и осъдителността ми.“

Докато той изреждаше греховете си, тънките стрели изведнъж иззвънтяха по пода, докато остана единствено огромната стрела, която беше забита към лявата страна на сърцето му.

Мъжът се обърна към Исус въпросително.

„В по-късните ти години ти започна да осъзнаваш огромното ти отпадане от благодатта, но всеки път, когато Нашият дух те засеняваше – в ужас от Нашите присъди – ти отблъскваше Моето присъствие в ужас.“

Исус гледаше с такова състрадание и любов фигурата пред Него.

„Сине Мой, стани.“ Исус помълча за момент.

„Ти смяташе, че никога не би могло да има изкупление за теб, понеже имаше чувството, че Ме беше разочаровал ужасно. Ти *наистина* отпадна от вярата, сине Мой, но Нашата любов и състрадание към теб не е равна на тази, която е на Земята.“

Исус затвори очи и с яростно движение изтръгна последната стрела.

Мъжът пое дълбоко въздух; тогава цялото му изражение се изпълни с чуден мир и несравнима радост заля лицето му.

Тогава Исус положи ръка върху зеещата рана, която веднага оздравя, след това положи главата на мъжа върху гърдите Си.

Той се усмихна със сияйна радост и нежност.

„Любовта на Отец. Радостта на Небето.“

ЖЕНАТА ЕВАНГЕЛИЗАТОР

Аз се обърнах отново към сцените, които се разиграваха пред мен, и отстъпих назад от изненада. Защото някак си изведнъж разбрах инстинктивно, че тази поразителна млада жена на екрана беше една много известна жена евангелизатор, която е била голям визионер и евангелизатор в своето поколение.

Наблюдавах, докато сцените от нейното детство и ранния ѝ живот минаваха пред очите ни – после вторият ѝ брак и последяващият му край. Видението се забави при сцените на ранните ѝ евангелизации в палатки. Аз се взирах, запленена, наблюдавайки я да говори с Отец зад сцената.

Там нямаше никой друг, някак си можех да кажа, че това бе изключително свят момент. Лицето ѝ беше обзето от любов и обожание към Отец и Исус и тя викаше за Неговата сила и изобличение, за да печели души. Беше погълната от такава пламенна страст за изгубените, че на олтара капеха сълзите ѝ, докато тя умоляваше Бога за души.

Аз се обърнах към Исус. Можех да видя, че дори докато наблюдаваше това, Той беше дълбоко развълнуван.

„В днешните среди на служение има толкова много инициативи, дете Мое, за да въроръжат Църквата Ми и да подготвят Моите вярващи. Те са изключително важни в съвещанията на Небето и за Моя Отец и Мен.“

Има и конкретни църкви и служения на Земята днес, на които съм дал специална задача да служат на Моята невеста в сегашното ѝ състояние – да я умият, да я очистят, да я поучават и да я приготвят за Моето идване. Много от тези служения вече ходят в крак с Мен и през идващия сезон всички, които те са поучавали, ще бъдат част от Моята велика и страшна армия, за да водят битка за душите през последните дни.

Но точно толкова важна през този следващ сезон е и спешната нужда от печелене на души. Аз щях да съм положил живота Си дори само за една душа. Дете, щях да съм пролял кръвта Си дори само за една душа, ако тази душа щеше да Ме познае и отново да бъде помирена с Моя Отец.“

В очите Му нарасна безпокойство.

„Мнозина в Моята църква са изгубили страстта си за ДУШИ. Мнозина са изгубили страстта си за печелене на души, но когато Аз ходех по Земята, не дойдох за тези, които са здрави, а за онези, които имат нужда от лекар. Много от Моите църкви на Земята днес се събират с малка мисъл за изгубените.

Техните събрания посрещат само техните нужди, а не нуждите на ближните им, на общностите им, на изгубените и умиращите около тях.

Аз умрях, за да спася изгубените. Положих живота Си, за да може това поколение и всички онези, които са си отишли или тепърва ще дойдат, да бъдат спасени от лапите на ада и на лукавия. *Време е Моите деца да вземат Моя товар за изгубените и да тръгнат навън.*

Да тръгнат по магистралите и околоръстните пътища. Да провъзгласят Моето благовестие на нисшите и необичаните, да провъзгласят благовестието Ми на богатите и грешните.“

Господ ме погледна с копнеж.

„Копнея Моето Тяло да достига изгубените.“

Можех да видя, че Господ беше невероятно наскърбен от това, че голяма част от Неговата Църква изглежда не споделяше всепоглъщащата Му страст за изгубените и грешните.

„Ако само Моите деца проповядваха Моето благовестие, Моят Свят Дух ще прибере жетвата. Жетвата днес е много по-голяма, отколкото когато Аз ходех по Земята в човешкия Ми облик, но работниците...“

Той спря за момент.

„... Работниците са много малко.“

Той се обърна обратно към сцената с младата жена евангелизатор, която на олтара плачеше и умоляваше за души. Наблюдавах как нейното служение се разрастваше от ферми до палатка и до пътуващо съживление. Отначало съпругът ѝ беше с нея, но видях, че с годините положението се промени. И видях как Исус гледаше със скръб, когато се разигравах лични сцени и с годините бракът ѝ бавно се разпадаше, докато накрая съпругът ѝ я напусна и се разведеха.

Исус се обърна и ме погледна силно любящ, но и разбиращ.

„Дете Мое, ти си религиозна в сегашното си мислене...“ – продължи Той.

„В нейните дни имаше съвсем малко поучение, дете Мое. Тя знаеше какво казва Словото Ми, но Моят призив и призивът на Отец върху нейния живот горяха толкова силно, че тя беше погълната от него. И разбираше съвсем малко принципите на съпруга и съпругата в служението. Моята Църква днес има привилегията да разполага с толкова много поучения в областта на брака,

взаимоотношенията и служението. Толкова много учители, обучени от Моя Свят Дух, толкова много материали, книги, съвременни медии.

Моята дъщеря се омъжи още веднъж повече от самота, отколкото поради Моя призив и през последвалите години страдаше ужасно от това. Тя имаше много по-малко познания, отколкото Моята Църква и служители днес.“

Той се обърна и ме погледна право в очите.

„Тя не е отчиташе пред никого така, както по-голямата част от Моята църква днес. И ѝ беше простено много.“

Аз кимнах разбиращо, дълбоко развълнувана от Господното състрадание и разбиране. Видях как тя започна нов етап в служението си; вече се пълнеха огромни зали.

Тя се изправяше в надиплени рокли на огромни сцени, главата ѝ отметната назад, и проповядваше, изливайки сърцето си и хиляди и хиляди неходещи на църква хора, хиляди и хиляди грешници идваха всяка вечер от баровете, улиците и свърталищата на нечестието при олтара и посвещаваха живота си на Исус Христос. *О, колко я обичаха грешниците*, защото тя не беше религиозна, а просто проповядваше Исус, Който бе простил на жената, заловена в момента на прелюбодеяство.

И служението се разрастваше силно и мощно и тя НИКОГА не загуби фокуса си за изгубените. Можех да усетя, че Господ и Отец бяха дълбоко развълнувани от страстта за души за тяхното Царство.

Всяка вечер хиляди идваха на службите, месец след месец, година след година. Господ ѝ даваше благоволение дори при градските порти. Тя евангелизираше с помощта на изкуствата и направи първото си начинание в медиите, предизвиквайки директно княза на въздушната власт.

Но към края на дните си видях в духовното царство срещу нея да се надига една яростна атака. И видях знака – РЕЛИГИОЗНИ ДЯВОЛИ. Това бяха едни противни, ужасни и зли дяволи.

И видях в града, където тя живееше, огромни батальони от тези дяволи да се спускат върху Божието дело, за което тя се грижеше. Там, където тя преди бе тачена от медиите, сега бе заклеявана като търсеца сензации и внимание от страна на религиозния сектор и медиите, и методите ѝ бяха осмивани.

Отначало тя беше твърда и смела в душата си, изправяйки се пред множеството преследвания, но после я видях рухнала и сама, отново на олтара.

В очите на Господа имаше скръб.

„Останаха малцина, на които тя можеше да има доверие, толкова малко, на които тя можеше да се довери и да им сподели личните битки на своята душа. Дори хората от най-близкото ѝ семейство се стремяха да контролират решенията и служението ѝ. Духът на Езавел, назначен срещу нейното служение

в по-късните години, започна да я изолира и да я кара да няма доверие почти на никого.

Имаше и множество рани от хора, които се бяха наричали нейни приятели, някои от тях се бяха клеили в дълбоко приятелство. Някои бяха от близкото ѝ семейство. Тези рани бяха най-тежките. И за да се предпази, тя започна да затваря сърцето си. Тя имаше много познати. Дете Мое, мнозина я окръжаваха заради силата, въздействието и влиянието на служението, но тя не можеше да разголи душата си пред никого.

Много нощи тя идваше при Мен и плачеше пред Мен.

Възлюбена, кажи на децата Ми и особено на служителите Ми, че онези, които мразят вас, първо Мен са намразили. Онези, които нараняват вас, първо Мен са наранили. Раните със сигурност ще дойдат. Предателите със сигурност ще предават, както и АЗ бях предаден. Но това не е причина човек да затваря сърцето си за доброто, чистото и прекрасното.

Най-големият настойник на сърцето на една съпруга Моят Отец е отредил да бъде съпругът ѝ. И най-големият настойник на сърцето на всеки съпруг – неговата съпруга. Дяволът атакува този съюз яростно в сегашното поколение. Но аз съм ги направил едно, едно в сърцата им, едно в плътта им, за да могат да се утешават един друг, да се съветват един друг и понеже са положили живота си един за друг, да противодействат на атаките на врага.

Днес има мнозина, чиито бракове са под атака и мнозина, които стоят сами. Но, Мое дете, за живота на всеки Аз съм окръжил Моите деца с хора, които са директно от Моята ръка, които са заслужили доверието да бъдат истински настойници на Моето сърце и техните сърца.

Кажи на децата Ми, които страдат, че дори в раните, които понасят в момента, има хора, които са директно от ръката Ми и които няма да ги наранят. Те не бива да затварят сърцето си към тях, защото в тях аз съм поставил Моя изцелителен балсам. И в най-мрачните нощи на душата те са Моите съкровища, които Аз съм поставил при всеки живот. Те са подбрани лично от Мен да стоят на МОЕТО място и да обичат техните сърца на Земята, както Аз бих ги обичал.

Дяволът се стреми особено силно да изолира Моите служители от тези Аароновци, от тези оръженосци, чрез раните на служението. Някои от тези Аароновци са техни стари и доверени приятели от миналите десетилетия, други съм довел в живота им наскоро. Но всеки, когото съм избрал, е директно от Моята ръка и носи Моето сърце. Ако Моите деца помолят за разпознаване, Аз ще им дам разпознаване на кого да доверяват сърцето си.

Ще им разкрия кой държи Моето сърце – и тяхното. Мнозина от Моите служители днес се борят с агонизиращ грях и агонии в душата си, понеже не се доверяват на никой човек и следователно нямат към кого да се обърнат.“

Видях как жената евангелизатор се беше хвърлила на пода, невиджана от тълпите, невиджана от персонала си, засипана от гоненията и лъжите, назначени

от Езавел и религиозните духове, викайки на олтара, но толкова изолирана, че дори и онези, които знаеха болката ѝ, вече нямаха достъп до нея.

Понеже тя не допускаше достъп, защото не се доверяваше на никого.

Наблюдавах в шок как Господ нежно вдигна ръка и можех да видя раните от религиозните духове. Имаше стотици ярко червени, още кървящи, малки, но лоши порязвания по цялото ѝ тяло. Нито едно от тях не се изцеляваше, но тогава видях, че когато две от тях започнаха да се изцеляват, те бяха посечени отново от религиозни духове от друг източник. Тогава видях огромни ивици и рани, които бяха зелени и алени по целите ѝ рамене и гръб, сякаш буквално бе налагана яростно с камшик.

„Езавел“ – извиках аз, познавайки жилото на този зъл и заплашващ дух. – „О, Исусе, какво да направим ние, които Ти служим, за раните и гоненията, които идват?“

Исус се приближи към мен и нежно взе ръката ми.

„На тези, които са женени, възлюбена, пазете този свещен съюз с цялото си сърце. Защото всеки от вас е настойник на сърцето на другия и Аз съм осигурил голяма закрила в този съюз. Всяка рана, която носите, когато я споделите и ѝ се послужи, ще се изцели по-бързо.“

И видях една съпруга да плаче, опустошена, и видях една огромна, зееща рана в сърцето ѝ. Съпругът ѝ я прегърна и се помоли за нея.

И веднага, *незабавно* раната бе излекувана и изчезна.

Господ се усмихна разбиращо.

„Дяволът се е стремил да всее разделение между мъжа и жената. Ето защо врагът на твоята душа винаги ще се бори с нуждата на жената от интимност и неохотността на мъжа да ѝ я предостави.“

Исус се усмихна с разбиране. О, колко добре познаваше Той Своите синове и дъщери.

„Но Моите мъже задобряват с възрастта,“ – добави Той с чудесния Си хумор. И Ме погледна разбиращо.

„А Моите жени стават по-мъдри...“

Ние се засмяхме, защото знаех, че Той не ме изключваше от шегата!

„Но, дете Мое, Аз съм дал също и приятели по Моето сърце. Когато един истински приятел се помоли, възлюбена, когато един приятел, когато Аз съм изпратил от Небето, се помоли, Моят изцелителен балсам ще излекува *всички* рани, защото любовта покрива *всичко*.“

Погледът ми се върна отново към алените, наранени и покрити рамене на жената евангелизатор.

„Нима нямаше нито един?“ – прошепнах аз.

„Децата ѝ я обичаха много и силно и често в ранните години именно тяхната любов излекува много от раните ѝ в началото, защото и тя също *много* ги обичаше.“

Тогава видях един трети брак и можах да забележа, че от този брак Господ беше *много* обезпокоен.

„Но, Господи, тя ходи с Теб, тя продължава да служи мощно за Теб и чува гласа Ти.“

Господ отново ме погледна с безкрайно състрадание.

„Тя беше Нашето голямо съкровище“ – каза Той меко.

„Самотата на Земята, дете Мое, е нещо ужасно за онези, които страдат и носят огромни рани. Дори за Моите служители, понякога особено за Моите служители. Отец Ми създаде човечеството за общение и човешката душа вика за това общение, общение с НАС и общение с другите Мои деца. Колкото по-наранен стане Мой служител, толкова повече неговото или нейното разпознаване и преценка за ситуацията ще стане замъглено. И накрая нейната самота и нуждата ѝ от другарство надделяха над разпознаването ѝ и Моя тих и нежен гласец и тя се омъжи за човек, който използваше нея и служението ѝ.“

„Което само увеличи болката ѝ“ – прошепнах аз.

Исус кимна.

Видях как през краткотрайния ѝ трети брак тя проповядваше разпалено, а вътрешната ѝ болка беше толкова добре прикрита, че малцина знаеха мъката, която тя изпитваше. Сцените се преместиха към по-късната част от живота ѝ я видях как лежи на леглото си. Тя продължаваше да говори на Господа за нейната едничка радост. Той беше единствената ѝ почивка. Той беше, дори в крехките ѝ и човешки слабости, единственото ѝ съкровище освен децата ѝ на Земята и отвъд нея. Тя изучаваше една проповед, която все още предстоеше да проповядва, протегна се и отвори едно шишенце със сънотворни хапчета.

Видях как тялото ѝ бе открито на следващата сутрин. Никой така и не разбра истинските обстоятелства около смъртта ѝ, но нейните дела са живи и до днес. Силната ѝ позиция в подкрепа на евангелизирането продължава да стои и нейните живот, и служение, са докоснали и повлияли на поколения наред. И продължават да го правят.

Внезапно почувствах силното присъствие на Господа изведнъж да ме засенява. Знаех какво щях да видя, ако дръзнях да вдигна поглед нагоре. Най-накрая повдигнах глава.

Там, пред мен, преклонила се към Исус, облегнала се на Него и с поглед попиващ всяка от думите Му, стоеше жената евангелизатор. Светлината, която я окръжаваше, беше ослепителна в своята чистота и великолепие.

Косата ѝ паднаше край раменете ѝ, а лицето и беше открито. Кожата и бе прекрасна и тя беше без *никакви* грижи. Нямаше рани или ударени места, кожата ѝ беше млечно бяла и безупречна. От нея се излъчваше Божието присъствие, Божията слава и нежното състрадание на Бога. Тя ме погледна и започна да говори.

„Аз бях призована като визионер. И като визионер, аз живях и пионерствах по времето преди Църквата да придобие разбиране относно жените евангелизатори в служение, както и преди много да разберат как евангелизирането използва медиите. Аз страдах от голямо неразбиране и от рани поради това. Ако не се бях изолирала поради предишните рани, щях да намеря изцеление и щях да бъда спасена от множество, множество неразумни решения...“

Тя ме погледна нежно.

„Повече в личния ми живот, отколкото в служението“ – продължи тя.

„Ти и много като теб сте призвани да виждате отвъд, да виждате и да описвате онова, което за мнозина все още остава зад завесата. Ще дойде неразбиране, дете,“ – каза тя нежно и взе ръката ми.

Можех да почувствам невероятната любов и състрадание, които протичаха от нея към мен. Тя ме притегли към себе си и, докато ме придърпваше, усетих освобождаване от болката – болката от устояването през толкова много години на борба в медиите, борба за ефира, борба за всичките евангелизационни медийни проекти, които предстоят, които предстояха да дойдат на Земята.

„Аз те познавах поради призива ти за медиите. Моят призив бе да бъда евангелизатор, но аз бях призована да евангелизирам през време на началото на медиите, каквито бяха по мое време. Чрез изкуство и драма, а накрая и чрез радио.“

Тя ме отдръпна от себе си и ми се усмихна като майка на дъщеря.

„А сега има и телевизия“ – каза тя меко с удивление – „и скоро идват и много, много повече неща.“

Тя хвана ръката ми и тръгна с мен. Исус ни наблюдаваше как ходим като Негови дъщери, като сестри.

„През следващия сезон апостолите, пророците и евангелизаторите за медиите ще станат нещо обичайно, но при теб, подобно при мен, това не се разбира много добре в съвременната Църковна Ера. Ти и другите като теб ще направите това да стане ясно, така че следващото поколение да вижда по-добре, да тича по-бързо и да върши повече подвизи. Нещата ще се променят. Ти си част от тази промяна.“

Наблюдавах как тя взе една огромна кристална чаша, напълнена с нещо, което някак си знаех, че бяха нейните сълзи, които тя бе изплакала на Земята. Тя нежно хвана ръката ми.

„Защото всяка сълза, която ти и тези, които са призовани като теб, сте пролели, всяка сълза, проляна поради неразбирането ви и от самотата в отстояването на неща, които все още не са приети за обичайни, е уловена в чаша от Моя Отец.

Ти си съкровището на Отец. В последните ти години ти ще окуражаваш много Неговата медийна армия. Ще ги учиш да се борят, да бъдат смели и никога да не се отказват пред лицето на най-яроствните атаки на дявола. Мнозина други също ще поучават. Ти и твоят съпруг имате призив за медиите в това поколение. Идващото ново поколение е кръстено в призив за медиите. Те ще придобият огромен кураж от твоите подвизи и подвизите на другите. Ще придобият огромна твърдост от онова, което вие вече сте постигнали и от нещата, които предстоят занапред. Защото онова, което предстои в медиите за теб е много по-голямо от онова, което си видяла. Дори проектите, които са били отредени за теб, идват бързо и ще отворят една апостолска врата за медиите в областта на развлеченията и поколения от крепости на сатана в тази област ще бъдат разбити за миг. И през тези врати ще мине следващото поколение. Цяло поколение ще бъде повлияно през следващия сезон от медийния евангелизъм.“

Тя отново ме придърпа към себе си.

„Бъди вярна“ – каза тя меко. – „Дръж погледа си на Този, Който обича душата ти. И Твоя Небесен Баща.“

Тя тръгна към един мъж, който хвана ръката ѝ в своята и я прегърна.

Господ погледна с нежност след тях.

„Първият ѝ съпруг...“ – промълвих аз с удивление, знаейки, че той бе починал, докато са били на мисионерското поле преди много, много години.

„Да“ – каза Господ. „Те бяха съединени отново, когато тя премина в славата и дойде да бъде с Нас.“

Исус затвори очи.

„Има много хора, които ще четат тези думи и които са от следващото поколение, мнозина, които са били родени в Моето Царство за време като това, във времената на края. Освободено е едно голямо кръщение върху младото поколение за медиите в настоящето време – те ще вършат големи подвизи в медиите, ще преобърнат масите върху дявола и както Аз преобърнах масите в храма на Отец Ми, те ще преобърнат масите върху хватката на дявола и крепостта на медиите. Аз издигам в това и в следващото поколение филмови дейци, сценаристи и артисти, музиканти и режисьори, продуценти и писатели, създатели на документални филми, които буквално ще разбият крепостите на духа на Вавилон и Езавел, с които дяволът се е опитвал да пороби и държи в капан това последно поколение чрез развлекателната индустрия – те ще бъдат унищожени, защото работниците, които Аз съм призовал за медиите, се НАДИГАТ.“

НЕОБИЧАНИТЕ

Исус погледна събранието в Тронната Зала.

„Възлюбено дете, Моята Църква навлиза в сезон, когато времената ще станат мрачни, много по-мрачни от предишните Църковни ери, дори от времето на Моите апостоли, когато бяха преследвани толкова безмилостно. Кажете на децата Ми, че навлизат в сезона на началото на скърбите, преди края на всички неща такива, каквито са ги познавали досега.“ Той спря с ужасна скръб в очите Си. „И те не са подготвени.“

„Батальони се готвят да се спуснат; яростни нападения се отприщват, докато ние говорим, за да попречат на Моето дело и работата на Моите слуги да прогласят Моето благовестие. В днешния свят, в който сега живеете, е почти немислимо да бъдеш хвърлен в затвора заради Мен, но, Мое дете, настъпва ден...

Много е важно децата Ми да пият от Мен, да получават източника си на насърчение от Мен, в противен случай няма да устоят в дните, които предстоят. Защото в идните дни всяко дело, което те извършват за Мен, ако това дело е истинско, ще се сблъсква с огромна опозиция от всички страни, едновременно от нечестиви хора и от нечисти духове, спуснати срещу истинските Ми служители. Всички онези, които устоят на изпитанието за издръжливост, търпение и постоянство, ще победят. Но онези, които зависят за своето поддържане и насърчение от другите, ще се свият, ще се изморят и ще изнемогнат. Кажете на децата Ми да идват и да черпят от истинската лоза, да идват и да пият от живите води от Моята ръка. Защото, истина ви казвам, че само онези, които чуват гласа Ми и следват водителството Ми при изливането на скърбите, истински ще победят. Устояване. Издръжливост.“

Той заговори отново: „Няма евтина благодат. Благодатта никога не е евтина. Благодатта изиска Моя живот, Моето сърце. Благодатта изиска от Мен всичко. Тя не изисква от теб по-малко, дете Мое. Тя не изисква по-малко от най-малкия от последователите Ми. Вземи кръста си всеки ден, независимо дали това значи да устояваш, когато всичко е мрачно и насърчението е далеч от теб. Когато всичко вътре в теб крещи: ‘Откажи се, предай се!’ Стой твърдо върху това, което знаеш; стой твърдо в това, което съм ти възложил да вършиш. Стой твърдо срещу хитростите на лукавия, стой твърдо срещу тежките думи и гоненията на нечестивите човеци и стой твърдо срещу агонизиращите стрели на онези, които не са нечестиви, но са заблудени и те преследват. И обръщай и другата буза. Благославяй ги. Обичай ги. Моли се за тях.“

Той ме погледна, като очите Му пронизваха душата ми. Видях на устните Му да проблясва усмивка. „Усърдно...“ – добави Той. – „Защото те не знаят какво правят.“

Обичай – Моята любов прогонва всеки страх, дете Мое. Ти не бива да се боиш от враговете си, ако се придържаш към закона на любовта. Когато стоиш твърдо в закона на любовта, това обръква княза на тъмнината, изгонва началствата и

властите, обърква и тероризира нечестивите и обърква заблудените хора. Ходи в Царския Закон на Любовта. Положи живота си. Дръж здраво това, което е добро, истинно и любезно. Защото в бъдеще доброто, чистото и любезното няма да бъдат леснодостъпни, с изключение за онези, които го пазят в сърцето си. Покорявай се на заповедите Ми. Обичай преди всичко и най-вече Отец Ми с цялото си сърце и с цялата си душа. Обичай Отец Ми с целия си ум. И обичай ближния си както себе си.

Кажете на Моите деца, че всеки път, когато врагът ги напада и те бъдат вързани с обезсърчение и съмнение, и изгубят волята да продължат – когато се надигнат и продължат – това е издръжливост. Това е устояване. Кажете на децата Ми, че това е високо ценено пред Мен. Лесно е да се бориш срещу лесно победим враг. Но да се бориш срещу истинската тъмнина на душата, това е истински кураж.“

Дребно и слабичко детенце се появи на екрана.

Господ ме дръпна по-близо

Детето беше сгушено в един ъгъл, рокличката ѝ бе окъсана, а ръцете ѝ здраво обгърнали тялото ѝ, и плачеше ли плачеше.

„Тя беше изнасилена от баща си, който беше пиян, а майка ѝ я биеше.“

Сцената се завъртя бързо до момента, когато тя беше около шестнайсет годишна, вече пристрастена с белези от игли по целите ѝ все още кльощави ръце. И беше бременна.

После я видях да стои на вратите на една огромна евангелизация, на която беше Били Греъм или някой друг, не знам, но някакъв евангелизатор проповядваше благовестието на Исус Христос в центъра на голям град. Приятелите ѝ се подиграваха. Отначало и тя се подиграваше, но после на сцената се разнесе музика и на лицето ѝ покапа сълза. Тя се огледа изумена, нейните приятели също.

„Но нейната баба много се молеше. Още от петгодишна тя се възхищаваше на една картина с Моето изображение върху тоалетната масичка в спалнята на баба си. И когато никой не я гледаше, тя коленичи пред Моето изображение и каза: ‘Исусе, ако си истински, ела в сърцето ми.’“

Скоро след това баба ѝ почина и тя отрасна бита и изнасилвана, но аз никога не я изоставих. *И никога не забравих искрената ѝ молитва.*

Моят Свят Дух я привлече към онази арена, тя остави приятелите си и застана с тълпата. И когато бе отправен призив за покаяние, тя излезе напред заедно със стотици други и предаде живота си на Мен.

Но тя се върна у дома с приятелите си и нямаше кой да я учи на ученичество или да ѝ покаже пътя и не след дълго тя вече живееше в една стая с бебе, което беше на път, без баща.

Тя спеше с всеки мъж, който ѝ даваше пари, за да плаща за наркозависимия си навик.

Бебето се роди. Момче.

Но макар и да беше много далеч от Мен или от общение с Моите деца, в болката и отчаянието си тя вдигна сина си и го посвети на Мен, като Ме умоляваше да го употребя за Моето благовестие.“

Сцената се смени и видях как бебето плачеше и тя започна да го тресе, но тогава падна на колене и извика към Исус – „Исусе, *помогни* ми!“

Видях я как плачеше над бутилките с джин и Исус нежно сложи ръката Си върху моята.

Доближи пръст до устните Си.

Наблюдавах как тя изпразни бутилките в тоалетната, вдигна пищящото бебе и го остави в детското креватче, после затвори вратата и изтича в спалнята си, като се метна на леглото, ридайки сякаш сърцето ѝ буквално беше разбито, и викаше за Исус.

Извади една окъсана Библия и седна, плачейки с разбито сърце на леглото.

Тогава видях Исус да стои до нея, поглаждайки челото ѝ, както някой би направил на любимото си дете.

„Там, там“ – успокояваше я Той. И тя се утеши, сякаш усещаше присъствието Му. Постепенно риданията ѝ спряха и тя потъна в дълбок и спокоен сън.

Господ ме погледна продължително и настоятелно. Тогава видях един ангел да влиза и нежно да я събужда. Тя се събуди и погледна към телефона и телефонния указател до леглото ѝ. Видях как ангелът отвори телефонния указател на страницата на едно служение в нейния район, което се грижеше за необичаните. Вниманието ѝ бе привлечено от него и тя вдигна телефонната слушалка и набра номера.

„Официалната Ми църква все още я отхвърляше дълги години, докато бъде сметена достатъчно достойна за уважение, за да се съобразява с техните стандарти.

Но Аз никога не я отхвърлих, дете Мое.

И Моите *истински* служители я обичаха и се грижиха за нея, учеха я на ученичество, докато стана достатъчно силна да върви сама. Но тя Ме обичаше с цялото си сърце и притисната до пределите си и отвъд тях, тя се прилепи към Мен и викаше за Моята помощ, и Отец Ми и Аз я взехме като бебе на ръце.“

Той се обърна отново към сцените от нейния живот.

Бяха минали години и сега тя вече бе възрастна с посребрена коса.

Аз зяпнах удивена.

Защото сега тя седеше със съпруга си на първия ред на една огромна зала със събрание от може би 20 000 души.

На сцената стоеше изискан млад мъж.

Висок и красив, облечен в хубав костюм.

Той беше пасторът на това църковно събрание.

И видях, че беше Денят на Майката. Той разказваше на събранието за майка си и тогава я помоли да се изправи. И видях, че тя стана.

Защото това беше *нейният* син, онова бебе на ръце, родено в нищета и посветено на Исус за Негово служение.

Всеки ден тя ставаше.

Всеки ден тя се сблъскваше с демоните от миналото си. И бавно, завладявайки територия след територия, тя ги побеждаваше.

„Понеже тя имаше огромен кураж, когато демоните се бореха за нея на всяка крачка, тя викаше към Мен. И заради нейната издръжливост и устояване, хиляди необичани днес получават грижа.

Тя е майка на самотните майки, майка на необичаните. И каква радост имаше там, когато тя се изправи. Защото много я обичаха и ѝ се възхищаваха.

В тази църква имаше кухни за супа и програми за подпомагане на бездомните, самотните майки бяха добре дошли, а хората с пристрастявания бяха често срещани.

И *винаги* имаше помощ за нуждаещите се.

И не връщаха никого, нито един.“

Исус се обърна към мен със сълзи на очи.

„Наистина – това е любов.“

ПРОРОКЪТ

Аз наведох глава, дълбоко трогната от сцените, които току що се бяха разиграли пред мен. О, колко безкрайно бе изкуплението на Господа

Тогава изведнъж почувствах голямо замиране, сякаш едно свято, *свято* присъствие се спусна и се обърнах, за да видя Исус да стои до престола на Своя Отец.

Но вниманието ми бе привлечено от фигурата на един мъж, който стоеше с Исус. Той изглеждаше облегнат с цялата си тежест върху Господа.

Потръпнах. Нещо във формата ми изглеждаше странно познато. Бавно блясъкът на славата, слизаща върху тях, се повдигна леко, но все още не можех да различа чертите на мъжа. В едно бях сигурна – този човек, който се беше

облегнал на Господа за цялата си издръжка, беше крайно посветен на Исус Христос и излъчваше силна любов към Исус, която пробуди в мен желанието да падна на колене и да заплача.

И някак си знаех, че този мъж беше много обичан и високо ценен от Господа. Но онова, което най-силно ме порази, беше силната привързаност между тях. Видях как Господ нежно галеше главата на този мъж.

И тогава, изведнъж, Небето изчезна и Исус застана до мен.

„Кой е Той, Господи?“ – попитах.

„Той беше един от най-видните пророци на твоето поколение и поколенията преди. Той действаше с една от най-точните и силни пророчески и проникателни дарби, давани някога на човек от ръката на Отец Ми.“

Господ затвори очи и ужасна скръб премина по лицето Му. Той въздъхна дълбоко. О, във въздишката Му имаше агонизираща скръб. И аз разбрах колко дълбоко се вълнува Исус от теб и мен, докато сме още на Земята.

„Той изпадна в тежки и големи грехове в късните дни на живота си. В голяма част от Моята Църква имаше доста разногласия относно неговото покаяние и възстановителния процес след това.“

Господ продължи.

„В момента са спуснати жестоки атаки срещу онези, които Аз съм издигнал като пророци и проникатели в днешно време. Понеже е отприщена Езавел, главния опонент – големият заплашител и мъчител на душите им.

Кажете на Моите пророци, кажете на проникателите Ми, че е време да втвърдят лицата си като кремък. Време е да погледнат в лице битката. Моята заповед за тръгване на поход е издадена. В целия смут и яростна битка, през която преминават, е задължително да гледат само към Мен.

Мнозина ще претендират за вниманието им.

Мнозина ще бъдат потопени в отхвърляне и неразбиране.

Мнозина ще страдат, понеже отказват да вървят по гласа на човек, но в тези последни дни те ТРЯБВА да ходят само по Моя глас.“

Гласът на Исус беше силен. Заповядващ, и все пак пълен с голяма милост.

Той въздъхна. „Пророкът е човек, който чува гласа Ми. Проницателят вижда онова, което се вижда и чува само в духовното царство. Врагът много добре знае, че ако успее да попречи на Моите служители да виждат и чуват, много от най-важните и стратегически напътствия и предупреждения от Небето в тази последна ера на Църквата ще се изгубят, ще останат нерегистрирани и, следователно, невзети под внимание.

Милиони души в сегашната Ми армия ще пострадат поради това.

Милиони души, които е могло да бъдат спасени от унищожение, няма да чуят за подходящите моменти и стратегии на Небето.

Точно затова, в този сезон, Езавел се е прицелила с такава ярост в тези, които чуват и виждат.

И именно Езавел атакува с това.“

Небето изчезна и видях жена в напреднала бременност, слугиня на Господа, която беше в родилни болки в Духа. И видях един ангел да стои пред нея и да провъзгласява: „Молитвите ти се издигнаха до Божия престол. Това дете ще бъде Мой слуга, който ще проповядва благовестието на мнозина през последните времена. Защото Господ Бог на Силите чу молитвата ти.“

И видях това бебе да се ражда, момче.

Видях и ангели при раждането му, които окръжаваха него и майка му. И на небето имаше голяма радост. Чух и гласа на тръба и оповестяване.

„Защото той ще провъзгласява Моето Слово до краищата на Земята. И думите му ще идват във вятъра и в огъня.

Защото той ще говори това, което чуе от престола и ще говори онова, което вижда в небесните области. И мнозина ще дойдат при Моята светлина и до познаването на Моя Син поради думите на вятъра и думите на огъня.“

И видях най-изящно издяланата златна кутия и в тази кутия имаше подарък. И кутията дойде директно от ръката на Отец и бе дадена на Сина. И когато Исус отвори капака, ослепително белият тамян на Небето изпълни стаята, в която се роди бебето.

Видях как Исус махна от кутията един малък камък, покрит с мъх и пръст, който изглеждаше като шотландски торф.

Когато Господ преобърна камъка в ръката Си, той започна да блести. С рубини – които почувствах, че бяха думите на пророка, след това със сапфири. Усетих, че сапфирите бяха областта на проникателя. И след това с диаманти, които бяха думите, които щяха да бъдат освободени едва през най-последните времена. Усетих, че всеки диамант бе дума, която щеше да въведе Църквата на по-високо ниво в съответствие с откровението за Божиите планове, разкрити от Небето за последните времена.

Тогава Господ взе камъка и го постави директно в сърцето на бебето.

Подаръкът на Отец.

И аз знаех, че този дар щеше да бъде изкован в болка в живота на това новородено бебе.

Че рубините, сапфирите и диамантите, смесени с камъка, торфа и мъха, щяха да му напомнят винаги източника на този дар. Че дарителят, който е дал дара, ще бъде винаги на първо място в сърцето му.

И видях Господ да се усмихва над майка му, защото тя също бе силно възлюбена от Него.

После видях този пророк като младеж и видях как Господ Исус често ходи до него и често разговарят. Господ се радваше да бъде със Своя пророк. А младият пророк пък се радваше да бъде със своя Господар.

С течение на годините видях стъпките му да се насочват по точно определен път от ангелското войнство. И той беше споменат от човек, който също виждаше и беше проникател. Защото Господ беше отредил това. И то бе определено от Небето.

И дарбата растеше и ставаше все по-силна. Тя бе изсечена от камъка във формата на изящни шлифовани рубини, блестящи сапфири, които искряха с яркостта и лазура на ангелските и небесните видения, които му се даваха. И той действаше със смирение, сила и точност. И живота на много, много хора беше спасен от разруха заради неговото покорство към Господа.

Но тогава видях на няколко пъти през целия му живот моменти на тъмнина и атаки от духове. И той се оттегляше от публичното полезрение за известно време, но Господ го измъкваше оттам със собствената Си ръка.

И в последните дни на живота му той служеше величаво, понеже дарбата се лееше с пълнота, точност и сила. Той беше приетан от много хора в различни деноминации и движения, и по високите места на Земята. Видях го как стои на една платформа, а Господ го гледа с голяма радост. Видях и как, докато изговаряше Словото на Господа, от камъка се изхвърляха огромни и съвършено издялани диаманти не само по тази сцена, но и по цялата Земя в духовната област. Сякаш ангелското войнство бе чакало за Неговото обявяване на Земята и ангелските шофари затръбиха. И видях батальоните на Небето да тръгват на поход. Знаех, че Господ му бе поверил голяма сила от свише, за да задейства Небето и областите на обречените.

Но после, в по-късните дни на живота му видях как един голям тъмен облак се задава на хоризонта срещу Църквата и видях да се надига голяма черна мъгла.

И тогава различих, че в мъглата имаше разни форми, хиляди батальони от зли, демонични форми. Те издигаха високо знаме, на което пишеше: „ВОЙНА СРЕЩУ СВЕТИИТЕ.“

Знамето бе потопено в кръв и кръвта беше прясна и все още капеше от него.

Демоничните князе злорадстваха поради кръвта и аз знаех, че най-голямото им ликуване беше, когато причиняваха огромна болка на умовете, телата и душите на светиите.

Тези батальони маршируваха, изпълнени с демонична енергия за предстоящата си мисия срещу светиите.

И тогава, изведнъж царят на централния батальон заобиколи отпред и вдигна един огромен, черен, железен и блестящ меч, а след него се вееше второ знаме, на което пишеше с черни назъбени букви: „ЕЗАВЕЛ.“

Знаех, че това беше първата им сеч в областта на духа. Те бяха получили задача от ада да дискредитират, злепоставят и заплашват Божиите пророци и проникатели, след което да хвърлят мрежа, за да ги съблазнят към капаните на греха или болестта.

Видях пророкът изолиран и сам в своята стая, превит над някакви материали за четене. Видях го как се бори да си поеме дъх и хвърля на земята листата в безпомощност и отчаяние. На тези листа имаше написани критики за него и служението му.

Изопачени истини, лъжи и полуистини. Видях го как ги изучава седмица след седмица и отпада духом и се изнурява. Видях как от критичните думи на заблудени човеци се надига един дракон. Видях и една незащитена част от душата му и драконът намери вход и се загнезди там. Сякаш бе в летаргичен зимен сън, доста удобно и скрит от поглед.

Минаваха години и видях пак пророка в неговата стая да се бори за здравето си. Макар и много обичан, сега той беше изолиран. Видях го как размишлява над компютъра, агонизирайки отново от някои лъжи и изопачени истини, които бяха разпространени относно него и неговото служение.

Видях как скритият дракон в сърцето на пророка се раздвижи и сякаш всяка критика и всяка рана раждаха хиляди мушички, които демонично се прикрепяха към пророка и си проправяха път към мястото, където драконът бе легнал в летаргия години наред. И драконът започна да мъти яйцата си – хиляди и хиляди, и хиляди яйца. А мушичките снасяха други яйца. Видях как яйцата образуваха слой над очите на пророка и над неговата душа.

Господ ме наблюдаваше.

„Той бе толкова наранен от мнението на другите за него самия и служението му, че започна да защитава позицията си относно много неща“ – каза меко Господ.

„Вместо да прости на враговете си и да Ми се довери аз да го защита и да въздам правосъдие заради него, ако сметна за необходимо, всяка критика към пророческото му служение я приемаше лично и започна да таи рани, които от своя страна привлякоха демонични духове към душата му.

Първоначалното му обезсърчение се превърна в самосъжаление. Самосъжалението се превърна в дълбоко блато от депресия. Депресията му доведе до отчаяние и жадна нужда от утеха. Той започна да дави скърбите си в алкохол, а след това и в мимолетни хомосексуални актове, извършвайки грехове с плътта, за да придобие мимолетна утеха за душата си. Той жадуваше за мир и спокойствие. Жадуваше за почивка от мъчението. Но утехата и мирът от греха станаха твърде мимолетни. Тъй като той имаше от самото си зачеване нежно и

близко взаимоотношение с Мен, изобличението от извършването на някои постъпки го тласкаше още по-силно към отчаяние, към безнадеждност.

Дори до мисли за самоубийство.

И така, скритият цикъл продължаваше. Той стана майстор на заблудата и, на свой ред, слуга на Езавел.

Като неин слуга, той бълваше лъжи и заблуди и душата му стана забулена.

Той вече не ходеше в истината.

Но дарбата продължаваше да действа с голяма сила, защото дарбата, която се дава, е неотменима.

Но тъй като вече не можеше да живее в мир със себе си или в мир с Мен и Отец Ми, той отново се нуждаеше от бягство и затова извършваше още повече грехове, за да избегне от изобличението на Моя Свят Дух.

Най-накрая той заживя за постоянно в това възможно най-мъчително място – тъмната, мрачна нощ на неговата душа. Като продължаваше да Ме обича, като искаше да Ми служи, като викаше пламенно към Мен в мъчението на среднощните си часове, но въпреки това, когато се събудеше, беше подтикван да съгрешава отново, докато грехът толкова се вгнезди в плътта му, че стана натрапчив и начин на живот.

Заблуденият започна сам да заблуждава.

В крайна сметка той заблуждаваше и лъжеше всекиго... с изключение на Мен.“

„О, Господи,“ – извиках аз, защото усетих, че от Него се излъчваше огромна милост и състрадание, но лицето Му бе твърдо и почувствах Неговото осъждение.

„Главната мишена срещу него беше умът му. Главната мишена срещу Моите пророци и срещу Моите проникатели отново са техните умове.“ Исус замълча за миг.

„Вражеските батальони на лъжи, клевети и разделение са спуснати с огромна сила в сегашния момент, за да срутят надеждността на Моите служители, и то с една цел – за да може делата им – онова, което виждат и чуват свише, да бъдат дискредитирани и компрометирани.

Когато слугите Ми, които Ми служат в този ден и час, излязат от безопасността и сигурността на закрилата на Моя Отец в тайното място, за да защитават сами себе си и своите служения, те се превръщат в мишена за яростни атаки от духа на Езавел. Нейната сила да злепоставя и да клевети нараства най-бързо, когато е подхранвана. Тя се зарежда понякога от нечестиви човеци, но най-вече от непросветени и заблудени хора, които захранват нейния дух чрез разпространяването и разгласяването на лъжливите ѝ информации.

Макар понякога изпитанието да е огромно за Моите слуги, когато те и служенията им са подложени на лъжи и критики, ако те задържат погледа си на Мен, Езавел няма да има сила над тях.“

Знаех, че онова, което Господ се канеше да каже, бе изключително важно и ключово за всички нас в сегашното служение, както и за всички, които скоро ще последват, когато собствените ми деца ще трябва да реагират на нейните заплахи.

„Ако, Моят служител, когато го критикувах, беше предал истински всяка рана и всяко гонение на Мен, обезсърчението нямаше да нападне душата му толкова завладяващо, както го видя.

Ако Моят служител бе гледал на голямата дарба за служение, която носеше, като МОЕ служение, а не като негово, нямаше да му се наложи да се бори в сърцето си толкова яростно срещу изопачените истини и лъжите.

Той щеше да разбере, че тази битка е МОЯ, а не негова.

Ако беше задържал погледа си само на Мен, Аз щях да бъда източникът на неговата утеха, неговата радост и неговият мир и натрапчивият грях нямаше да го завладее.“

Господ се усмихна тъжно.

„Аз не осъждам служителите Си, когато във всичките си слабости и крехкост се провалят, АКО *наистина се покаят* и помолят за възстановяване, Отец Ми и Аз даром ще им простим и ще ги възстановим. Преди всичко пазете себе си от идолопоклонство.

Моят служител изгуби ценно време на Земята и призивът му бе силно възпрепятстван. Дяволът знаеше много добре това. Това беше стратегията му да отслаби неговото свидетелство в последните времена, когато то трябваше да има голямо влияние.“

Той ме погледна, а в очите Му гореше пламък.

„Дете Мое, живей само за това, което е изговорено за теб на Небето.

Нека не те интересува нищо, което е изговорено или написано на Земята, което няма основа в Мен.

Нека те интересува само репутацията, която имаш пред Мен и Отец Ми.

Нека не те интересува никаква репутация, която би могла да имаш на Земята, без значение колко е благородна или клеветническа.

Мнението на хората за теб ще се мени час по час. Много Мои служители са живели в служение в постоянно мъчение, поробени от мнението на другите за техните дела и за тях самите.

Най-големият враг на Езавел – най-големият ѝ ужас – идва от онези Мои служители, които през огромни страдания и смърт за собствената им репутация

и собствена амбиция са се научили да не обръщат внимание на нейните постоянни призиви за война и враждебност.

От Моите служители, които, дори когато репутацията и служението им са яростно атакувани, изберат да не обръщат внимание на нейните заплахи и да пребъдват постоянно в сянката на присъствието на Моя Отец.

Това я прави напълно безпомощна.

Тя се страхува ужасно от тях и се бои от тяхното присъствие.

Нека те интересува само Моето мнение, дете.“

Той тръгна по нефа.

„И ще познаеш истински мира.“

Исус изчезна и Го видях отново при престола, заедно с пророка, когото Той и Отец Му толкова много обичаха и който продължаваше да се обляга на Него, този път с глава върху гърдите Му.

Когато славата се смекчи, разпознах лицето на мъжа.

Винаги го бях обичала. Неговият самоироничен хумор, неговата милост и смирение, любовта му към следващото поколение накара мнозина от нас в поколението, което последва, да го обичаме и почитаме.

Той действително бе много обичан.

И действително бе много паднал.

Видях го как тръгна по нефа, хванал се за Господа, като главата му все още почиваше на гърдите Му, а сълзите му се стичаха по ръцете на Исус.

А Исус галеше ръцете му, не спираше да гали ръцете му.

О, колко възстановен и колко простен бе той тук, във вечността.

Защото сега той ходеше с Онзи, Който беше утехата, Който беше почивката и Който беше мирът. Сълзи се стичаха по бузите му и по ръцете на Исус. Исус също плачеше.

Моментът, който премина между тях, беше толкова свят и свещен, че аз наведох глава.

Но усетих, че имаше още диаманти, които бяха останали неизговорени от този човек и които щяха да бъдат изключително важни за Църквата през идните дни.

И знаех, че Господ искаше да го видя с Него.

„Ти извървя дълъг път, възлюбена.“

Исус ме погледна с огромна любов, а главата на мъжа все още почиваше на гърдите Му.

„Аз имам мнозина като теб. Моли се за онези, които те преследват. Благославяй онези, които злостно те използват. И всички вие ще стигнете още по-далеч...“

И тук дойде предупреждението.

„... ако държите очите си на Мен.“

МИСИОНЕРИТЕ

Исус и Божият пророк изчезнаха. Видях как блясъкът на Небето се отдръпна и усетих, че най-накрая разбулването беше пълно.

Но тогава чух звук от пеене и бях отведена в една обикновена стая.

Това бе някаква църква и там имаше шест-седем жени, които имаха ориенталски вид и които пееха заедно с един мъж. Гласовете им бяха в дисонас и дори пискливи, но лицата им сияеха. Те пееха на кантонийски или мандарински, не знам точно на кой от двата. Една възрастна жена водеше пеенето, а накрая се надигна един възрастен мъж и започна да проповядва на малкото събрание на техния собствен език.

Наблюдавах, когато църковната служба свърши и събранието се скупчи около възрастната двойка с простички подаръци, като ги прегръщаха пламенно.

После видях двойката в една гола, обикновена стая, да опаковат два огромни куфара. Мъжът изглеждаше много слаб. Той седна на ръба на леглото, а съпругата му му подаде чаша с вода. Той получи пристъп на кашлица и по бузите му започнаха да се стичат сълзи. Те се прегърнаха един друг, плачейки и двамата.

Чух гласа на Господа зад мен.

„Те бяха призовани като мисионери в Китай, когато и двамата бяха съвсем млади. Напуснаха бреговете на Америка веднага след сватбата си. Бяха съответно на осемнадесет и деветнадесет години.“

Видях как възрастният човек взе една сватбена снимка. На нея и двамата бяха поразително красиви. Тя имаше дълга, блестяща, тъмна коса, а той беше висок и възпъщение на младия „типичен американски“ евангелизатор. Усетих, че беше през 1920-те години. Видях как напуснаха нюйоркското пристанище със същите два огромни куфара, въодушевени от Господното видение да достигнат Китай с Неговото благовестие. След седмици пътуване те пристигнаха.

Господ продължи.

„Не беше каквото бяха очаквали. Управителният съвет на мисията по онова време се ръководеше от хора с консервативни и религиозни възгледи и те бяха сметени за твърде неопитни, за да служат на хората. Неговото проповядване беше считано за твърде радикално. Те не бяха добре приети. През първите пет

години тя чистеше къщата на мисията и служеше, докато той се грижеше за градината. Мечтите им да докоснат радикално Китай с Моето благовестие увяхваха.“

Господ се усмихна.

„Но Ние чухме неговите викове и изпратихме един от Моите верни служители в техния град. Той беше стар британски мисионер, който ги прие като свои деца. Не след дълго те научиха кантонийски и мандарински и младите мисионери пътуваха навсякъде, където Моят по-възрастен служител отиваше.

Всяка вечер тримата сядаха заедно и се молеха Китай да се отвори за Моето благовестие.“

Исус се обърна към престола и аз видях техните молитви как се издигаха като горящ тамян пред трона на Отец. Небето внимаваше на всяка молитва и тогава видях Отец да назначава ангелски войнства. И ангелите взеха тамяна на молитвите и ги видях как се разпръсват по Земята, за да подействат на сърцата, както на спасените, така и на посветените, за да се отворят врати за благовестието.

После видях голяма суматоха от въодушевление и видях, когато малката и незначителна групичка се събираше на светлината на свещите, как започнаха да превеждат Библията на различни езици. Видях как изливаха живота си, служейки на малки групи хора през деня, а в молитва и преводи през нощта. Това продължи с години.

Накрая английският мисионер остаря много и беше отзован в Англия.

Той взе ръката на по-младия мисионер в своята крехка ръка.

„Бъди верен“ – каза с дрезгав глас той. – „Изпълни делото на Господа. Живей само за Него.“

И те се прегърнаха. Повече никога не го видяха на Земята.

Двойката продължи година след година вярно да служи, да се моли и да превежда, докато станаха в края на седемдесет годишната си възраст и тогава съпругът се разболя и се нуждаеше от лечение в Америка.

Видях как се качиха на кораба, който трябваше да ги откара в Америка. Всичките им земни притежания бяха в същите тези два големи куфара.

И видях в кабината как мъжът слага ръката си на рамото на жената, плачейки с тъга. Тя също плачеше нощ след нощ и беше неутешима.

„Тя вика за Китай?“ – промълвих аз.

Господ се усмихна с огромна милост и състрадание. Той ме погледна нежно.

„Да, тя вика за Китай, възлюбена.“ Гласът Му беше много мек. „Но тя вика също и за отложените си младежки мечти.

За всички евангелизации, които не бяха осъществени, за всичките хиляди души, които трябваше да бъдат спасени, когато имаше взети съвсем малко решения на хора за Моето благовестие.

Тя вика за всичките дни и нощи – годините, в които те изляха живота си – и въпреки това съвсем малко резултати, които очите ѝ можеха да видят в естествения свят.

Сърцето ѝ бе разбито.

Те дадоха всичко, за да проповядват Моето благовестие, възлюбена, но видяха малко плод на Земята.

Те слязоха на пристанището, където никой не ги посрещна. Живяха през остатъка от живота си под наем в един обикновен жилищен блок в Ню Йорк, като не спираха да се молят. Имаше една покана да говорят на една малка църква на Рождество и те се облякоха в най-хубавите си рождествени дрехи.

Църквата беше малка и почти никой не се грижеше за нея. Вътре имаше четиридесет души, които дъвчеха дъвка, незаинтересувани, като изключим неколцина души.

Мисионерът разказа за Китай. За посвещението им да проповядват благовестието на Исус Христос, след което отправи призив за покаяние. Само двама души излязоха напред. Една жена на средна възраст и едно четиринадесетгодишно момче. Той се помоли с тях.

Скоро след това възрастният мъж почина. На погребението му нямаше никого, като изключим жената, която го обичаше. Той бе погребан в съвсем обикновен ковчег с обикновен надгробен камък, на който пишеше: 'Христос е всичко за мен.' Тя почина месец по-късно."

И на Земята никой повече не си спомни за тях.

Господ вдигна ръката Си и отзад Него се показа ослепителен блясък.

Той ме погледна продължително и настойчиво.

„Те бяха покорни“ – каза Той. – „Те бяха покорни на гласа Ми.“

Исус се обърна.

Зад Него стоеше двойката, сияеща. Славна в блясъкът, който се излъчваше от тях.

Той изглеждаше около четиридесетгодишен; тя пък изглеждаше в края на тридесетте си години.

Те бяха млади и силни и сияеха от радост и живот.

Буквално усетих потоци от изобилен ЖИВОТ да изтичат от самото им същество.

Тя беше облечена в най-красивата дреха, сложно избродирана с перли. Двамата носеха пелерини, украсени с хермелин, като кралските особи на Земята.

Те коленичиха пред престола им, когато се отвори книгата.

Чух гласа на Отец със сила, авторитет и мощ да казва: „СТАНЕТЕ, скъпоценни синко и дъщерьо на Царя.“

И когато те се надигнаха, Тронната Зала се преобрази.

Един ангел затръби с шофар и прогласи: „Молитвите на сина и дъщерята на великия Цар.“

И един ангел донесе огромна чаша пред престола.

Приличаше на огромен кристален буркан, вътре в който гореше бяла мъгла.

И по заповед на Отец Исус я изля върху олтара пред престола. Бялата, горяща мъгла се разля върху олтара, след което се разнесе като светкавица до четирите краища на събранието, което се промени в друга зала.

Приличаше на днешните стадиони на Земята, като изключим това, че беше без край.

Видях милиони, милиони и милиони хора с китайски и ориенталски лица, които се простираха може би на стотици километри назад.

Не можех да видя края.

Исус се обърна към мен, дълбоко развълнуван.

„Техните верни, пълни с вяра молитви доведоха Китай на колене. Верните им молитви отвориха врати, за да се говори на всяко ниво в тази страна.“

Той се приближи към мен и взе лицето ми в ръцете Си.

„Има много неща, през които ти и много други Мои деца сте преминали. И поради това, че сте гледали само неясно, като през стъкло, сте се обезкуражили много заради това, за което сте излели живота си, като не сте видели плода на труда си.“

Той вдигна ръката Си.

И видях подземната Църква да се покланя на Отец и Исус с пълно обожание.

„Те изляха живота си за Мен, но видяха съвсем малко плод на Земята.

Получиха съвсем слабо насърчение за душите си, като изключим Мен.

Получиха малко или почти никакво одобрение от хората.

Репутацията им не беше от съществено значение за синовете и дъщерите на Земята. И постиженията им бяха незабелязани.

Но, дете Мое, този син и тази дъщеря изиграха огромна невидима роля в издигането на Моята Църква в Китай. Поради тяхното покорство към Мен и Моите наставления през цялото им служение, техните преводи днес живеят в милиони домове. Верните им и неспирни молитви оказаха влияние на цялата нация и разпространяването на благовестието из тази земя. Това, на свой ред, ще повлияе на цяла Европа през следващото Ми движение с онова, което предстои за Китай.

Много, много от Моите деца живеят в неизвестност, техните верни дела за Мен остават невидими за повечето и неоценени от мнозина. Много от делата на Моите служители се виждат, но преследванията, които ги съпътстват, са много болезнени.“

Обърнахме се, за да погледнем отново двойката, сияеща с осъществяването на мисията, която Отец беше вложил в сърцата им преди толкова много години.

„Има още едно нещо“ – продължи Исус.

Видях как един младеж проповядва на стотици хиляди души. Нямахме камери, нямаше медии, но главното му служение беше за групите от недостигнати хора. И хиляди идваха до спасение всяка нощ.

Свих вежди. Не виждах връзката.

„Четиринадесет годишното момче, което посвети живота си на олтара заради призива за покаяние на старите мисионери?“ – Господ говореше тихо. – „Неговият плод също се счита за тяхна сметка.“

И чух една тръба да свири. И видях сияещата двойка да коленичи, за да получат короните си.

Короната на печелещия души.

Короната на живота.

И през сцената се спусна една огромна завеса и откровението престана.

Аз знаех, че състраданието на Господа към всички, които щяха да четат тази книга, които бяха излели живота си за Него на Земята, беше неописуемо.

Че Господ Исус и сам Отец знаят всяка сълза, която е била проляна.

Всяка молитва, която е била казана.

Всяка душа, която е било доведена до Господа.

Всяко сираче, което е било обичано и нахранено.

Всяка вдовица, за която са се погрижили.

Всяка искрено изпята песен.

Всяка написана книга.

Всяка произнесена проповед.

Изцелените болни.

Превързаните сърцесъкрушени.

Всяко семейство, въздигнато за Негова слава.

Всяка искрена битка за проповядване на благовестието в лицето на невероятна опозиция.

Той знаеше всяко сърце, пълно с кураж, издръжливост и устояване за проповядване на Неговото благовестие и благовестието на Неговия възлюбен Син.

Дори в най-безплодните времена...

Всичко беше видяно от Него.

Всичко беше записано от Него.

Всяка сълза беше събрана.

Всичко беше скъпоценно за Него.

И един ден във вечността всичко ще бъде разкрито, когато огромната завеса се вдигне.

И всичко, което виждаме само неясно на Земята, ще стане ясно.

В този най-славен момент...

Когато най-накрая погледнем лицето Му...

ТОМ ЧЕТВЪРТИ

ГОЛЯМОТО ПРЕСЯВАНЕ ПРЕДИ ОСВОБОЖДАВАНЕТО НА СЛЕДВАЩОТО ВЕЛИКО ПРОБУЖДАНЕ

Тронната Зала изчезна.

Исус протегна ръка към мен.

Аз я стиснах силно.

Веднага се озовахме в друго измерение.

Някак си знаех, че сега стояхме във Върховния Съд на царството на тъмнината.

Наблюдавах как сатана и неговите принцове и законови съветници провеждаха задълбочено, усилено съвещание.

Сатана имаше на лицето си изражение на триумф, спечелен на чужд гръб.

На една огромна маса пред съвещателите лежаха хиляди – може би десетки хиляди – както ми се сториха, щателно документиран папки.

И някак си знаех, че злорадството на сатана беше свързано с всяка човешка душа, представена от същите тези папки.

Знаех също така, че мъжете и жените, представени пред съвещанията на ада, бяха мразени изключително много.

Но и от тях *изключително много* се страхуваха както сатана, така и неговите сили и власти.

Тези мъже и жени причиняваха на ада и царството на тъмнината големи и ужасни отстъпления.

Те буквално плякосваха царството на тъмнината с пророческото си ходатайство, чрез апостолските и пророческите си мандати, и чрез мощното си евангелизаторско и пазарно помазание от последното време.

Те бяха помазани и назначени да грабнат неизследвани дотогава територии на врага.

И да ги вземат насила.

Врагът беше пострадал много от това.

Бяха започнали много загуби сред тези власти и сили в областта на финансите. Управлението. Семейството. Развлекателната индустрия.

Сатанинските князе и сили, които бяха държали тези територии, бяха започнали да понасят големи поражения.

Но на хоризонта се задаваше една още по-голяма заплаха срещу сатанинското царство.

Настъпването на най-голямото изливане от последното време на *мантията на слава* на Отец, което Земята някога е познавала.

Изливане, което буквално *събаря* крепостите на врага.

Изливане на най-голямата слава, най-голямото съживление, най-голямата вълна. Буквално едно цунами от изцеления и творчески чудеса.

Изливане на святостта на Отец.

Изливане на благодатта на Отец.

Изливане на голямото и многолико състрадание на Отец.

Изливането на ЛЮБОВТА НА ОТЕЦ.

И *всяка* от книгите, които лежаха пред съвещателите на сатана, представяха някой мъж или жена – момче или момиче, чиито живот беше специално отреден да въведе и пусне това следващо движение на Всемогъщия Бог.

И в отговор, сега царството на ада отчаяно се канеше да отвърне на удара.

С насилие и жестока атака срещу Божиите шампиони от последното време.

От сатанинския съд се надигна вик.

„Отиваме във Върховния Съд на Небето – ще заведем дело за техните души!“

Сцената се промени и ние седяхме в нещо като огромна съдебна зала на третото небе.

Много наподобяваше съдебните зали на Земята, но все пак беше по-различна.

Бяха натрупани до небето хиляди папки.

Папките на праведните.

Видях как обвинителят, змията, самият дявол плюс неговите легиони от законови книжници влизаха в съдебните зали на Небето.

Наблюдавах как книга след книга на живота се отваряха.

И чух същите думи, които бях чела в Йов:

„Махни оградата... махни оградата.“

Изведнъж сякаш хиляда съдебни зали се отвориха.

И викът на обвинителя отекваше във всяка една от тях.

„Махни оградата. И те ще Те похулят.“

Почувствах огромното страдание на Великия Съдия, Отец.

Над Небесните съдебни зали се спусна ужасна тишина.

Когато Той заговори, чух невероятното състрадание и скръб в гласа на Отец.

„Те няма да Ме разочароват.“

„Възлюбена – Моята мъдрост вече не обитава в сатана, както беше в извечното минало.

Той е бащата на лъжата – унищожителят – крадецът.

Моето всезнание няма място у него.

Мъдростта и разбирането са били заменени от хитрост и всякакви коварства.

Истината от заблудата.

Добрината от абсолютно нечестие.

Неговите стратегии срещу Моите деца – срещу избраните, са недалновидни.

Той е подценил един критичен елемент – че естествената област отразява духовната област в това, че всяко *велико изпитание* е предвестник на *велико повишение*.

Имало е отредено време за голямото пресяване, възлюбена.

И така, то е започнало.“ Гласът на Исус беше съвсем мек.

„За тези, чийто живот е бил под съд, защото това беше сезон на неизговорима, непоносима скръб.

Силите на ада и смъртта, немощ и трагедия бяха отприщени като цунами срещу Моята Църква.

Сеч удари всеки един от животите на тези, чиито Книги на Живота бяха дадени под съд от сатана.

И агонизиращите викове на възлюбените на Моя Отец –

на Неговите най-близки светии – се издигаха към Него. Издигаха се пред Неговата Тронна Зала.

И виковете станаха все по-силни.

„Исусе, Сине Давидов, смили се за мен.“

„Боже мой, Боже мой, защо си ме оставил?“

И Отец седна. Мълчалив, докато виковете на изоставяне на Неговите деца се издигаха пред Неговия престол.

Внезапно се озовах обратно в покоите на Отец, седнала в Неговия skut.

Едва се осмелих да задам въпроса, който изгаряше в душата ми.

Бавно набрах кураж да го изкажа:

„Всички ли Те разочаровахме, Татко?“

Почувствах една сълза да пада от очите на Отец върху лицето ми, полузаровено в гърдите Му.

Той започна да хлипа. Най-скъпоценният звук в цялата вселена.

„Не, дете Мое. Моите деца не са Ме разочаровали.“

„Напротив, те крещяха в страданията си.“

„Да, те се прилепяха към Мен в крайно отчаяние през мъчителните си нощни часове.

Мнозина от тях се чувстваха напълно изоставени от Мен.

Но все пак, дори и в крайната си мъка, притиснати до предела на способността си да издържат, Аз ги чувах да мълвят: „Татко“ и да шепнат: „Исусе“.

Отец погледна надолу към моята книга на живота.

„Дори в най-тежките моменти на физическото ти страдание, когато не ти се живееше и когато имаше чувството, че няма да оцелееш в тези часове, възлюбена, Аз виждах твоето бъдеще.

Виждах този момент, когато пишеш тази книга.

Виждах сегашното ти изцеление.

Виждах радостта и надеждата да избликуват отново в живота ти.

Ти не можеше да ги видиш, така обзета от интензивността на пресяването.

Но Аз виждах този ден.

И виждам и дните на мнозина, мнозина, които четат същата тази книга.

Виждам най-големият им час, който още предстои.“

„Но аз падах. Можех единствено да се прилепям към Теб, Отче.“

„Да. Такава вяра!“

„О, не, Отче; аз те разочаровах толкова много.“

Отново долових усмивката на Отец и Неговото голямо умиление и удоволствие.

„Възлюбена...“

Беше дълбоко трогнат.

„През тези мигове на изоставеност.

През тези мигове на крайна опустошеност, когато се чувстваше напълно изоставена от Мен. И когато Небето мълчеше.

Когато лъжите на врага връхлитаха ума ти с крясъци.

Когато ти се прилепяше към Мен чрез наглед само една нишчица.

Съвсем тънка нишчица.

Както някои, които четат тези страници се прилепят към Мен в момента.

Знай това, дете Мое.“

Наблюдавах, като видях Отец да хлипа.

„Твоето прилепяне към Мен, Мое възлюбено дете, за Нас беше една от най-големите прояви на вяра в целия ти живот.“

Бях изумена.

Всеки, който би ме погледнал отвън, би стигнал до заключението, че нямам вяра.

Но тук, в покоите на Отец, моят Небесен Баща ми казваше, че именно в тези моменти на крайно отчаяние, когато се прилепях само към Него чрез най-тънките нишки.

Че това беше наистина вяра.

Сведох глава.

Ден след ден бях се проваляла, понякога ужасно, но винаги някак си устоявах с Божията благодат до следващия.

Но никога не бях проливала толкова много сълзи.

Никога не бях така атакувана в ума си.

Никога не бях стигала толкова близо до момент, когато и умът, и физическото ми тяло, и духът ми да бъдат съкрушени.

Почувствах как една невероятна вълна от огромна всепоглъщаща любов от моя Отец ме обля.

Той заговори отново.

„Смелостта тук, на Небето, се измерва по съвсем различен начин, отколкото на Земята.

Когато Моите деца бъдат нападнати от изпитания и тестване, които ги притискат почти до ръба на това, което могат да понесат.

И въпреки това те продължат да устояват.

Продължат да издържат.

Продължат да упорстват.

Продължат да вярват.

Това е истинска смелост.“

И не само това, но (нека също така бъдем пълни с радост сега) нека се издигнем и триумфираме в нашите скърби и се радваме в страданията си, знаейки, че напрежението, скръбта и трудностите произвеждат търпение и непоколебима твърдост. А твърдостта (издръжливостта) развива зрялост на характера (доказана вяра и изпитана почтеност). А характерът (от този сорт) произвежда (навика на) радостна и уверена надежда за вечно спасение. (Римляни 5:3-4)

„Въпреки че си спечелила много битки и си извършила много подвизи чрез GOD TV и медиите, и ще извършиш още много – нито един, нито един от тези подвизи на вяра не се доближават до Моето сърце. Мое толкова любимо дете, до моментите на най-тежките изпитания, с които си се сблъсквала по време на твоята немощ, когато си вървяла през долината на мрачната сянка и

изоставянето – притисната до самите предели на онова, което можеш да понесеш.

И въпреки това не си се отрекла от Мен, **именно тогава** ти печелеше венеца на победител.“

Не можех дори да говоря, толкова бях завладяна от любовта на Отец.

Усетих, че Той се усмихва.

„Кажи на Моите деца – да бъдат силни и смели, защото Аз победих света.“

Мигновено аз се озовах обратно в съдебната зала.

Отново Върховният Съд на Небето се събираше.

Една по една, книгите на живота се отваряха пред престола на Отец.

Наблюдавах, докато съдийското чукче на Отец удари.

Думите „Случаят е прекратен“ отекнаха из цялата зала на Небесния Върховен Съд.

След това видях една ярка, пламтяща, пурпурна течност да се излива върху всяка Книга на Живота, която беше разглеждана от Съда.

И когато тя стигаше книгите, се запалваше като буйно горящ пламък.

После видях масло, наситено със славата на Отец, да се излива над Книгите и от техните страници се издигаше най-интензивната СЛАВА.

Разнесе се силен вик от сатана: „Стайте на Трофеите!“

ЗАЛИТЕ НА ТРОФЕИТЕ НА САТАНА – ЗАКОННАТА ПЛЯЧКА

Стоях до Исус, вираща се в стаите на трофеите на сатана. Те бяха толкова големи, че не можех да видя края на залите.

Над мен таваните се рееха на огромна височина. Те бяха издълбани подобно на големи, страховити музеи.

Бяха строго пазени и всяко откраднатото съкровище беше закрепено за пода с големи сребърни или златни окови, които сякаш бяха споени за каменните подове.

Сатана прекрачи в залите на трофеите.

Той стоеше съвсем мълчалив.

Очите му бяха пълни с необуздана ярост.

Когато кимна, тежките железни врати с трясък се затвориха.

После видях една странна, гъста, черна и мазна течност се процеждаше от рамката на вратата. Приличаше на някакъв вид замазка и вече изцяло покриваше вратите. На всяка врата, на всяка от залите, стояха сатанински князе.

Там имаше някакъв заслепяващ сноп светлина.

Изражението на сатана се промени на уплаха. След това на ужас.

Осъзнах, че стояхме в залите с трофеите и в тях тези трофеи в действителност принадлежаха на всички онези, които бяха пресети от обвинителя през изминалия период.

После стените на залата на трофеите се напоиха с пурпурната кръв на Исус и маслото на славата.

Залите се разтърсиха и изведнъж всички вериги се счупиха.

„Той ги пресея“ – каза Исус.

„Неговите трофеи, които бяха всичко откраднато от всеки от тези, които бяха дадени под съд през изминалия период, сега законно са собственост на Моя Отец.

И възстановяването изисква седмкратно възвръщане и повече.

Дяволът е законово задължен да го изплати.“

Наблюдавах, докато огромните вериги, които държаха на място едно огромно ковчеже, което гласеше: „ФИЗИЧЕСКО ИЗЦЕЛЕНИЕ; ТВОРЧЕСКИ ЧУДЕСА; ПЪЛНО ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ; ИЗЦЕЛЕНИЕ ОТ ТРАВМА“, се разпука и отвори.

Веднага, докато капакът на ковчезето се отвори, и със скоростта на светлината, части от тялото, чисто нови физически бъбреци, дебели черва, сърца, черни дробове, очи, уши, мозъци, невротрансмитери, яйчници, хипофизни жлези, щитовидни жлези, стомаси, хранопроводи и гърла бяха изпратени на Земята от ангелите.

Видях дори цели нови образци от чисто нова кожа, които бяха определени за някой, който беше имал дълга и жестока битка с рак на кожата, да се пускат долу на Земята. Видях нови бедра и стави, изцяло предназначени за онези, които бяха пресети.

Тогава видях да се разчупват оковите на нещо, което наподобяваше огромна съкровищница със злато и сребро, миро, предмети за потребление, земи, къщи, имоти – всички със скоростта на светлината да изригват от залата на трофеите.

Господ Исус ми направи знак да Го последвам.

ЗАЛИТЕ НА ПРАВИТЕЛСТВЕНИТЕ ТРОФЕИ НА САТАНА

Пътувахме надолу.

Надолу.

Надолу.

Докато стигнахме до една друга зала с трофеи, напомняща повече на обширно подземно хранилище, пазено от огромни свирепи сатанински воители с пламтящи мечове.

Тази зала с трофеи беше по размери като пещера – размерът ѝ сякаш беше колкото стотина Смитсонови музеи, взети заедно.

Аз и Исус започнахме да вървим, невидими за стражите, минавайки покрай огромни оковани трофеи от ляво и от дясно ни.

Всеки от тях беше прикован за пода на хранилището и охраняван.

Исус спря. Проследих погледа Му нагоре.

Над нас се рееше един трофей с височината на Импейър Стейт Билдинг.

„В тази зала виждаш най-високо оценяваните от всички трофеи на сатана от последното време.

Това са правителствените сфери на влияние на Земята, които принадлежат на *Нас*. Това е било задържано и откраднато от врага от векове.

Това е финансовата област.“

Исус направи движение с ръката Си.

Гледахме напред към нещо, което приличаше на масивен търговски етаж на Уолстрийт, като изключим това, че сякаш включваше всички нации на Земята.

„Тази област на финансите ще започне да се връща в притежание и да се изисква за връщане на Нашите синове и дъщери в сезоните, които предстоят на Земята.

Много от тези, които видя да бъдат пресявани, сега се надигат апостолски на Земята с голяма власт и с духа на мощ, законно упълномощени от съда на Небето да унищожат хватката на врага над тези трофеи и да ги прехвърлят обратно в Царството на Моя Отец, за да бъде финансирана и подпомогната голямата жетва.“

Продължихме да вървим.

„Това ти е добре познато.“

Вгледах се в големия знак на „Холивуд“ над нас.

„Развлекателната индустрия“ – промълвих аз.

Исус кимна.

„Тя е твоя при поискване.

Земята предстои да види как най-голямото движение на апостолското управление на царството превзема сферите на финансите, правителството, развлеченията, медиите и средствата за комуникация.

Ето защо врагът така яростно се страхува от настъпващото изливане.

Има и нещо друго, което трябва да видиш.“

Проследих погледа на Исус право напред до нещо, напомнящо на друг просторен търговски етаж.

Проучих го по-отблизо. Беше по-различен от търговския етаж, който бях видяла малко преди това. Видях хиляди батальони от демонични същества, които сякаш търгуваха точно както правят на Уолстрийт на Земята.

Те търгуваха с числа.

Купуваха и продаваха.

Само че те *купуваха и продаваха човешки души.*

Аз ахнах, дълбоко шокирана.

„Виж сега по-отблизо“ – каза внимателно Исус.

Взрях се и изведнъж видях на демоничния търговски етаж на души да се обявява разработването на филмите „Хрониките на братята“ [7 серии от новели, написани от Уенди Алек. „Хрониките на братята“, е бил одобрен за филмиране от кинодейците Марк Ордески (изпълнителен продуцент на „Властелинът на пръстените“) и Айлин Майкъл (изпълнителен продуцент на „Златният компас“) (б. пр.)].

Внезапно започнаха да бият гръмки камбани и хаосът на етажа секна. Това беше свързано с потенциалната многомилionна жетва, може би от дори стотици милиони хора, които не бяха ходили на църква, но чуваха благовестието на Исус Христос. Търговският етаж беше неразделно свързан със съдебните зали на сатана.

След това видях демонични правни книжници да се втурват по тревога в съдебните зали и моите папки и папките на нашия личен ходатай, който вярно се беше молил за „Хроникълс“ (Хрониките на братята) от години, бяха призовани веднага и доведени пред едно отделение на вражеския съд, наречено „Обвинения на братята“.

Те бяха добавени към хилядите и хиляди папки, натрупани до тавана в едно хранилище, което се казваше „Съдени за Пресяване“.

Напомняше на черен списък на отдел от вътрешна сигурност.

Всеки един от хората в списъка имаше потенциала да финансира, въведе или екипира множество хиляди и милиони души от жетвата.

В същото време аз ясно осъзнавах, че макар да имаше изпитание, когато то приключеше и отминеше – резултатът щеше да бъде законов указ в Небесните Съдилища, който щеше да бъде законово задължаващ в съдилищата на врага.

Исус наблюдаваше, докато аз попивах всичко. После Той кимна.

ТРОННАТА ЗАЛА – КОМПЕНСАЦИЯ

И Господ благослови последните дни на Йов повече от първите му дни; и той придоби четиринадесет хиляди глави дребен добитък и шест хиляди камили, и хиляда чифта волове, и хиляда магарици. И му се родиха и седем сина и три дъщери. И първата дъщеря нарече Емима, а втората - Касия, а третата - Керен-Апух. И по цялата земя не се намираха толкова красиви жени като дъщерите на Йов; и баща им им даде наследство между братята им. След това Йов живя сто и четиридесет години и видя синовете си и синовете на синовете си до четири поколения. Така Йов умря стар и сит на дни. (Йов 42:12-17)

Озовахме се обратно в Тронната зала.

Видях легиони от ангелски войнства, които стояха нащрек.

На олтара беше всеки мъж или жена, които бяха преживели насилствена атака в ръката на дявола.

Време беше за компенсация.

Някои ангели имаха изцелителни мускалчета в ръцете си.

Някои държаха части от тялото.

Други държаха мускалчета, на които пишеше: „Голям мир, голяма радост.“

Други ангели пък държаха злато, сребро и съкровища от богатство.

Други държаха нотариални актове за изгубени земи и къщи.

А други държаха брачни свидетелства и когато мирото ги напояваше, счупени късове, които представляваха раздялата, се сливаха в един славен бял пламък, който се издигаше във формата на едно обединено сърце.

На някои от тях предстоеше да слезе голямо възстановяване на съпрузи и съпруги.

И *тогава* беше павиран пътят за най-славната група ангели.

Те вървяха точно пред Отец.

До всеки ангел имаше мъж или жена.

Момче или момиче.

И тогава видях някои ангели да държат в ръцете си бебета.

Отец каза: „Това са онези, които Моите деца на Земята изгубиха по време на този сезон.

Това са техните съпрузи.

Техните съпруги.

Техните синове.

Техните дъщери.

Техните бебета.“

Аз *знаех*, докато наблюдавах разгръщащата се панорама, че тази сцена беше конкретно за всички, които четат тази книга – тези страници. Някои от вас са изгубили съпрузи, съпруги, синове и дъщери по време на този изминал сезон.

„Кажим им – кажи на Моите скъпоценни, възлюбени деца, че техните близки са с *Мен*.

Кажим им, че *ниито един*, който е бил изгубен, не е по погрешка.

Ниито един изгубен не е бил откраднат от врага.

Аз *знаех*, че техният отрязък от време на Земята беше за този сезон.

Те не дойдоха в Небето рано или след изтичане на времето им.

Начинът, по който дойдоха, не беше от Моята ръка или по Моя воля – но техният живот не беше откраднат от тях.

Те вече учат други.

Приготвят жилището на своите любими.

Изпълняват вечната си цел.

Както при Йов, Аз казах, че сатана не можеше да отнеме живота му.

Техният живот беше винаги в ръцете Ми.

И днес те са в Моите ръце.“

Видях едно осемгодишно момче.

То си бърбеше с Отец *толкова* интимно.

После момчето стана и видях, че то учи една голяма група тинейджъри и младежи с голяма власт.

Знаех, че това беше бебе, което наскоро е било изгубено от един Божий пророк на Земята.

И ето го там, вече ходеше на Небето в мантията на земния си баща, с голяма сила, мощ и власт.

„И сега подготовката за Моето най-славно движение на изцеление от последното време по цялата Земя, подготовката за мантията на Моята слава и Моето присъствие е започнала.“

Сгуших глава по-дълбоко в гърдите на Отец.

„И така, възлюбена, техният сезон на интензивно пресяване и изпитване идва към края си. Моите синове и дъщери.

Моите страхотни шампиони се надигат от болничните си легла.

Изцеляват се от скръбта и смъртната си загуба.

Освобождават се от загубите и мъката си.

И започват бавно, но твърдо да се надигат за един нов ден.

Знай това, дете Мое, че Компенсацията им принадлежи, дете.

Както и на тебе.

Справедливостта им принадлежи, дете.

Както и на тебе.

Те никога повече няма да бъдат пресявани.“

Той се поколеба.

„Голямото пресяване приключи.

Сега сте извън границите на сатана и вашето призвание е законно осигурено в съдебните зали на Небето.

А сега – пригответе се за най-великото посещение, което Земята някога е виждала.

Пригответе се за **Обитаване...**“.

ИЗЛИВАНЕ НА СЛАВА И ИЗЦЕЛЕНИЕ ПО ЦЕЛИЯ СВЯТ

„В сегашната ера е било най-голямото отприщване на духовете на немощ и смърт срещу човечеството от страна на сатанинските князе на ада. Тези духове не са били отприщени само срещу Моята Църква, а срещу цялото човечество.“

Исус се умълча.

„Макар че Моята Църква пострада много.“

Той се обърна към Мен, лицето Му беше яростно.

„Имаше жестока атака на немощ срещу Моите деца от страна на врага през изминалия сезон. Врагът усеща могъщото движение на изцеление, което предстои да бъде отприщено със сила и мощ на Земята. Милиони от Моите изцелителни ангели се подготвят да дойдат на Земята. Небесните складове на изцеление са на прага да бъдат изпразнени при най-голямото и най-мощното движение на Моята изцелителна ръка, което Земята някога е виждала. Врагът е ужасен от това движение и се е опитал да го предотврати чрез яростна атака на немощ и болест срещу Моите шампиони. За да събори светиите. Да смути духа им. И да срази умовете дори на най-силните Ми воители.

Но нещата се обръщат. Нещата се обръщат.

И дори и тези, които са били така жестоко нападани през изминалия сезон, ще започнат да се надигат със свръхестествена сила. И Аз ще започна да надарявам тези, които са останали в курса, без значение колко слаби са били, все пак те не са се отказали от Моето име. И ти ще видиш как тези, слабите и немощните, ще започнат да укрепяват коленете си и ще се надигнат с вик: ‘Аз съм силен!’ И Аз ще надаря немощните със свръхестествена вяра да бъдат изцелени.

И Аз ще излея Святия Си Дух над тях, същият Дух, Който Ме възкреси от мъртвите.

И те ще се надигнат от инвалидните си колички.

Ще се надигнат от болничните си легла.

Дори в един миг техните умове ще бъдат изцелени и здрави.

И славен вик – викът на триумфа – викът на победата – ще изригне от тези хора.

Милиони души в Моето Тяло, нашите синове и дъщери, които Ние обичаме – за които Аз положих живота Си на кръста, изпитват голяма болка, а семействата им голяма загуба.

Аз идвам.

Мнозина от Моята Църква са изгубили надежда – надежда в Моята добрина, надежда в Моите милости, надежда, че Аз ще ги изцеля и оттам вярата им е отслабнала.

Кажете на децата Ми, че животът Ми беше излян, изцелявайки болните и отчаяните, когато ходех по Земята и това *по никакъв начин* не се е променило.“ Отново видях огнения пламък в очите Му.

„Аз дойдох да съсипя делата на дявола. Дяволът се е развилнял из Моята Църква. Много, много от Моите деца си идват у дома преждевременно. Това *не* е волята на Отец.“

Аз се поколебах, понеже знаех, че Господ разбираше, че не желая да запиша това изречение в дневника. Чувствах се неудобно от него, но Господ не се чувстваше неудобно от него. Той говори ясно. Той е истината.

„Кажете на децата Ми, че това, което казвам в Моето Слово е истина. То устоява. То е устояло преди 2000 години, когато Аз ходех по Земята. То устоява и днес и ще устоява и в бъдеще. Аз Съм Господ, Който те изцелявам. Всички тези заболявания Аз ще премахна от теб, защото Аз Съм Господ, Който те изцелявам. Спомняш ли си, когато изцелих малкото момиче?“

Аз кимнах. „Момичето, което беше умряло?“

Очите на Господа станаха замислени.

„Кажете на Моите деца – *нищо* не е невъзможно за Моя Отец – *всяко* заболяване, всяко страдание, всеки рак, всяко глухо ухо и сляпо око, ако Моите деца само повярват. И в сегашното състояние, в което Моята Църква е влязла, вратата е много слаба, затова ние издигаме Наши служители. Издигаме Наши огнени пламъци и ги изпращаме по цялата Земя. Ти си видяла известна мярка от това, дори през изминалия сезон. Но това е *само* началото“ – каза Господ. „Това е само подгряващият купон.“

Видях Го да омеква, а очите Му засияха с невероятния хумор, който Той има.

„Дете Мое,“ – гласът Му беше сериозен – „Отец Ми и Аз се каним да освободим най-мощното, неудържимо цунами от изцеление и творчески чудеса от Небесните прозорци върху Земята.“

Могъщи огнени пламъци – призовани като изцеляващи евангелизатори през този последен час се надигат. Мъртви ще бъдат възкресявани, слепи ще проглеждат, глухи ще прочуват и СПИН и различни видове рак ще бъдат изцелявани, и това ще бъде обичайно всекидневие.

Възкръсванията ще бъдат нещо обичайно.“

Господ ме погледна, за да провери изражението ми.

„*Обичайно всекидневие*“ – подчертано добави Той.

„Бъбреци ще бъдат създавани, нови бели дробове трансплантирани от Небето, сърца създавани, деформации ще бъдат изцелявани, гръбнаци изправяни, сакати ще прохождат с хиляди в местата на изцелителните евангелизации през този последен час.“

И изцелителното помазание няма да се ограничава само до евангелизаторите, но ще има голямо вливане на изцеление и творчески чудеса, което ще протече даже до най-последния от братята Ми, и те ще излязат по магистралите и околоръстните пътища, и дори, когато сянката им пада върху болните, казвам ти, дете Мое, болните ще се възстановяват и изцеляват.

Това са нещата, които предстои да настъпят.

Аз Съм изпратил тази първа вълна и втората вълна на сегашното движение предимно на хората от Моя дом, за да могат те още веднъж да видят чудеса на сила и величие, както когато Аз ходех по Земята, за да се възстанови вярата им и за да могат и те също да повярват.

После ще ги изпратя до невярващите. Защото наистина, дете Мое, Моята Църква в сегашния момент е само сянка на онова, което беше по Мое време.“

Аз потрепнах, защото познавах силата, която липсва на толкова много от нас в ежедневноното ни ходене. „Но това ще *се промени!*“ И Исус се усмихна.

ДЕНЯТ НА ОБИТАВАНЕТО

„Защото, о, дете Мое, как копнея, как копнея да живея с Моите синове, да живея с Моите дъщери, да живея с Моите деца.

Защото ери след ери Съм чакал този ден.

Този ден, който идва внезапно на Земята.

Нека не се говори, че само през Милениума Аз ще дойда и ще живея с Моите хора.

Защото ти казвам, че наближава един различен ден.

И различен сезон.

И различна слава.

Защото този различен ден е денят на Обитаването.

И Аз ще дойда като Отец.

И Аз ще дойда като Сина.

И Аз ще дойда като Святия Дух.

Ще дойда в облака.

Ще дойда в огъня.

Ще дойда в славата.

Ще дойда в градовете.

Ще дойда в бедните квартали.

Ще дойда при нископоставените.

Ще дойда при богатите.

И при самодостатъчните ще дойда.

И при нуждаещите, наранените и отчаяните ще дойда.

И това е в този ден.

В този ден и в този час на обитаването ще има засенчване.

Засенчване от Моето присъствие.

Защото това не е посещение, това не е *просто* посещение.

Но това е денят и часът, когато Аз ще *обитавам* с Моите хора.

Това е денят и часът, когато Аз ще *обитавам* в Моите хора.

Това е денят и часът, когато Моите деца не само ще пребъдват в Мен, но те ще знаят, че Аз пребъдвам в тях.

И техните сърца ще бъдат обиталище на Моя Дух.

И техните домове ще бъдат обиталище на Моя Дух.

И техните училища ще бъдат обиталище на Моя Дух.

И техните работни места ще бъдат обиталище на Моя Дух.

И техните улици ще бъдат обиталище на Моя Дух.

И Моето присъствие ще засенчи градове и села.

И дори цели градове ще казват: 'Господ, нашият Бог, е с нас.'

И тъмнината ще бяга.

И Аз ще си направя място между вас.

Не само през Милениума ще бъде това. О, не – казва Господ.

Но Моите синове и Моите дъщери, които са копнели за Моето присъствие.

Моите синове и Моите дъщери, които са жадували за Моето докосване.

Моите синове и Моите дъщери, които са копнели за Моите живи води върху жадните им души.

Те ще казват: 'Има Бог.

И Той обитава с мен.'

Обитаване! Обитаване! Обитаване!" – казва Живият Бог.

„Пригответе се за Деня на Обитаването.“

ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ – МОЯТА ИСТОРИЯ

Възлюбени, през моя сезон на трудности не намирах нищо, което да ми дава повече надежда, от нечие свидетелство.

Желанието ми е следващите написани думи да ви дадат истинска надежда.

Целият ми живот, който беше изгубен, беше възстановен. И то с голям размах.

Но получих думи, че възстановяването и справедливостта едва започват!

Докато бях болна, отчаяно копнеех да живея отново в югозападна Англия, но погледнато с естествените очи, това беше напълно невъзможно.

Притежавахме къща в Канзас и дори и да я продадохме, пазарът на къщите в Англия беше толкова скъп, че едва ли щяхме да се вместим в стълбицата с имотите.

Но понеже сме хора с видение, Рори откри най-невероятния провинциален дом в стил епохата на крал Джордж само на около 10 км от нашите студиа на югоизток.

Но финансово за нас това беше непосилно.

Докато бяхме в Ерусалим, по време на първата ми колеблива поява по телевизията, нашият любим приятел Ким Клемент почувства силно слово от Господа, че той и Джейн трябваше да дадат дарение във връзка с нашия дом в Англия. То щеше да бъде „предизвикващо“ дарение, което щеше да „предизвика“ и други да дарят.

По онова време аз все още бях болна, на път за Бетел в Рединг.

Е, чудото беше в процес.

Пазарът на имоти в Канзас все още беше в голям спад, но ние успяхме да продадем дома си в рамките на около шест седмици.

Чрез продажбата на къщата и невероятната щедрост на други двама чудесни приятели, които откликнаха на предизвикателството на Ким и Джейн, като посяха няколко стотин хиляди долара в нашето семейство, ние успяхме да си осигурим дългосрочен заем на най-удивителния дом, който някога съм имала в живота си.

Възлюбени, може би ще кажете, че това е, понеже сме съоснователи на GOD.TV, но истината е, както и много други хора в служение ще засвидетелстват, че в служението личните дарения, било малки или големи, са голяма рядкост. Всъщност, ние бяхме посели спестяванията си в GOD TV, уповавайки, че Господ ще застане в пролома за нашето семейство. О, Той направи повече и отвъд всичко, което бихме могли да мечтаем. Това беше чудо!

Отначало все още бях твърде болна, за да се радвам на нашия дом, но три години по-късно ние живеем в най-невероятния провинциален дом, отвъд всичко, което някога сме мечтали.

Нашите куче и котка са с нас, разглезени, и се чувстват много по-добре!

Освен това си имаме нов риджбек (порода куче, б.пр.). Всъщност и двете са в офиса ми, докато пиша това, и гледат през прозореца към красивата ни, оградена със стени английска градина.

Синът и дъщеря ни са вече зрели млади хора и са невероятни!

Аз отново съм в телевизията, пътувайки напред-назад до Израел и отново съм изцяло ангажирана с моите творчески и програмни екипи.

Завърших четвъртата си книга в сериата „Хрониките на братята“ – „Блед кон“ – и понастоящем пиша петата, като същевременно оформям романа във формата на комикси „Падането на Луцифер.“

Тялото ми с всеки ден укрепва все повече и повече.

Все още има сезони, в които трябва да устоявам физически, но без изключение всяка област на живота ми, която беше разграбена от врага, беше или благословена чрезмерно, или е в процес на възстановяване и благословение.

Отец, Синът и Неговият скъпоценен Свети Дух са били толкова верни към мен. Просто знам, че ако в момента ти ходиш по „най-дългия път“, то Те точно в този сезон на твоя живот стоят в пролома за теб – шепнейки: „Любими сине, любима дъщерьо, не се предавай сега, изнурено сърце – най-доброто предстои!“

ПОКОИТЕ НА МОЯ ОТЕЦ

„Татко,...“ – гушнах се в гърдите на моя Небесен Баща. „Книгата ни е почти завършена...“

Седяхме в красива тишина.

Затворих очи.

Няма място, на което да се чувствам повече в безопасност или у дома, от скута на моя Баща.

Усетих, че се усмихва. Вдигнах поглед.

„Не съвсем...“

Той се усмихна нежно.

Настъпи дълго мълчание.

„Искаш ли да споделя за златните букви?“

Той кимна. Изплъзнах се от скута на Отец. Златните букви бяха все още там. Блестящо, чисто злато, почти надвиснало над нещо, напомнящо на древен свитък, лежащ на масата пред нас. Думата на свитъка се състоеше от единадесет букви, но само първите четири бяха в злато.

*Думата беше „Свидетелство“ (англ. **Testimony**).*

Погледнах назад към моя Отец.

„Кажи на Моите деца, че няма свидетелство, без първо да има ИЗПИТАНИЕ (англ. **TEST**).

И че винаги има изпитание преди всяко повишение“ – каза Той меко.

„Колкото по-голямо е изпитанието, толкова по-голямо е повишението.

О, кажи на Моите деца да не се предават, възлюбена. Колкото и тежко да стане изпитанието. Никога да не се предават. Защото, както при Даниил и Йосиф, тяхното изпитание може да се окаже изкупление, избавление на цял един пазар. На цяла нация. На цяло поколение.

Когато Йосиф беше в ямата и затвора, ако само можеше да предугади какво му предстоеше, ако можеше да види бъдещето – че завистта на братята му, лъжливите обвинения от съпругата на Потифар, ‘амнезията’ на главния виночерпец – всяка ситуация, която изглеждаше толкова извън неговия контрол – че това бяха същите тези обстоятелства, това бяха същите тези изпитания, които съвършено го поставиха в подходяща позиция в определения от Небето момент – да стане избавителят на Египет.“

Отец сега стана сериозен. Много сериозен.

„Много на пръв поглед несправедливости, предателства, трудности, пречки...

Много ситуации, които в естествения свят изглеждат напълно опустошителни и извън контрола на Моите деца...

Някои от най-яроствните изпитания и трудности, с които Моите деца се сблъскваха по времето на този изминал сезон, задкулисно служат в духовната област като Небесни средства за най-големите някога свидетелства, които ще избликнат по тази Земя. Ако само Моите синове и Моите дъщери не се откажат под силата на натиска на атаката.

И когато изпитанието приключи, те ще сразят дявола чрез кръвта на Моя Син и словото на своето СВИДетелство. (СВИДетелство= англ. **TESTimony**. **Test**=изпитание, т.е. Няма свидетелство без изпитание, б.пр.). Погледнах нагоре към Отец. Той се усмихваше широко.

„Предстои Моите деца да бъдат повишени. И целият ад не може да ги спре. Защото Аз победих света.“ От цялото същество на Отец се излъчваше всепоглъщаща радост. „Защото АЗ СЪМ.“

Знаете как наричаме онези благословените (щастливите), които бяха твърди (които издържаха). Чули сте за твърдостта на Йов и сте видели от Господа (целта и как богато го благослови на) края, че Господ е пълен с жалост, състрадание, нежност и милост. (Яков 5:11)